col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJ ȘI DIVERSIUNE

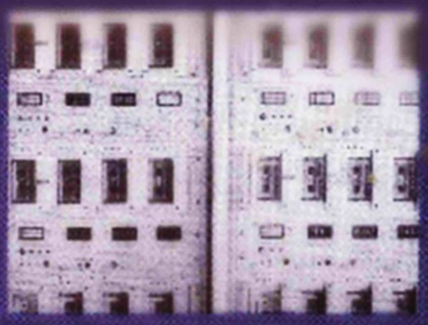

- NATO face planuri pentru ocuparea României !
- Războiul Rece – diversiunea secolului XX
- Ceaușescu se dorea... în NATO
- Antiterorismul – războiul pentru resursele planetei
- Lech Walesa – agentul CIA racolat de Vatican
- Americanii vor să ocupe Balcanii... cu anii !

Editura OBIECTIV CRAIOVA

col.(r) Florian Gârz

SPIONAJ ȘI DIVERSIUNE

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Motto:

“Noi am fost gheparzi, lei. Ne vor urma lupii, şacalii şi hienele.”

Giuseppe Tomasi di Lampedusa

CUPRINS

CUVÂNTUL EDITORULUI 3
COLONEL (R) FLORIAN GÂRZ
CUVÂNT ÎNAINTE
PREGĂTIRI PENTRU SUPER-SPIONAJUL TOTAL
ŞI CEI ÎNFRÂNŢI AU EROI
ÎNCEPUTURILE TEHNO-SPIONAJULUI TOTAL
BĂTĂLIA NAVALĂ GERMANO-BRITANICĂ DE LA JUTLAND
PIERDUTĂ DE AMERICANI... LA BURSĂ
REVOLUŢIA BOLŞEVICĂ... A SPIONAJULUI GERMAN
FELIX DJERJINSKI VISASE “SĂ-I UCIDĂ PE TOŢI RUŞII” !
“LANŢUL” CEKA-GPU-OPPU-KGB
ŞI... “UMBRELE PALIDE”
“SPIONII DE SUFLET”
“ARHIPELAGUL GULAG”
“GENTLEMANII NU CITESC CORESPONDENŢELE ALTORA” !
HITLER, SPIONAJUL ŞI REÎNARMAREA
SPIONII ŞI MARILE OPERAŢII
ALE RĂZBOIULUI DOI MONDIAL
SPĂRGĂTORII DE CIFRURI – ÎNVINGĂTORII SAMURAILOR
AMIRALUL YAMAMOTO – ASASINAT DE AMERICANI
RUŞII AU ÎNVĂŢAT LECŢIA
REINHARD GEHLEN – “SUPRAVIEŢUITORUL”
URS(S)-UL – CU FIRELE NUMĂRATE !
SPIONII GERMANI – DEFETIŞTI ?
ÎNFRÂNGEREA – PREGĂTITĂ... CA O RENAŞTERE
VIITORUL GERMANIEI – ÎN TREI CONTAINERE !
“MAREA DEMOCRAŢIE” ŞI... GESTAPO CU ALTĂ PĂLĂRIE !
“NAZIŞTII LA MINE, SECURIŞTII ÎN MINE !”
“ERORILE GEHLEN”
RĂZBOIUL RECE – “EPOCA DE AUR”
A SPIONAJULUI TOTAL
BUTURUGA MICĂ... TRĂDĂTOARE
FOSTUL COMSOMOLIST SE DOREA CAPITALIST...
LA ROMÂNI, CAZURILE DE TRĂDARE... ERAU RARE
COMEDIE SAU FILM DE SPIONAJ ?
“REŢEAUA CANADIANĂ A GRU”
DIVERSIUNEA MCCARTHY – PENTRU RĂZBOIUL RECE...

ASALTUL GENERAL
ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE
BĂTĂLIA PENTRU EUROPA: CIA ŞI ŢĂRILE BALTICE
UCRAINA SEMNALIZEAZĂ STÂNGA ŞI O IA LA DREAPTA…
KGB-UL TOT CEREA AJUTOARE !…
DIN URMĂ, “OAIA NEAGRĂ” VENEA…
ALBANIA – IMPERIUL BRITANIC 5–0 !
“VIN AMERICANII !” – O HIMERĂ…
SPIONAJUL OCCIDENTAL – PERICOL MAXIM
PENTRU ANTICOMUNIŞTI !
AL DOILEA ASALT ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI
PROGRAMUL “REDSKIN” – ÎNCEPUTUL SPIONAJULUI TOTAL
TURCIA – MULT PREA… ASCULTĂTOARE !
AMERICANII – MONITORIZAŢI ATENT DE… STATUL AMERICAN
“BIG BROTHER” ASCULTĂ “POPORUL ALES”…
CEAUŞESCU SE DOREA… ÎN NATO
DOMINAŢIE PRIN IMIGRAŢIE
“PROIECTUL JENNIFER”
2 MILIARDE USD – ARUNCATE ÎN OCEAN…
ASALTUL FINAL ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE
ANTICOMUNISMUL – PROFITABIL
PENTRU CEI CARE CONDUC SUA
CUCERIREA COSMOSULUI – PENTRU STĂPÂNIREA TERREI…
DATORIA EXTERNĂ – O ARMĂ MORTALĂ !
GOI DAR ÎNARMAŢI PÂNĂ-N DINŢI !
“AGENTUL T-10” – “TERMINATOR”-UL MULT CĂUTAT…
“FRATELE” BIN LADEN – ALIATUL SUA !
POLONIA – VERIGA SLABĂ ŞI WALESA – AGENTUL CIA
TINERETUL ROMÂNIEI – “CARNE DE TUN” PENTRU… TRANSNAŢIONALE?
UN RĂZBOI RECE CU URMĂRI FIERBINŢI
SOARTA EUROPEI S-A DECIS… ÎN URSS
AMERICANII AU APĂRUT DOAR LA “ÎMPĂRŢIREA TORTULUI” !
O.N.U. – CENTRU MONDIAL DE SPIONAJ…
HITLER – PREŞEDINTELE SUA ?!
“ANACONDA” ÎNCONJOARĂ RUSIA ŞI ACUM…
RĂZBOIUL RECE A ÎNCEPUT ÎN IRAN
CRIZA STRÂMTORILOR
TERRA CA O SFERĂ (DE INFLUENŢĂ)
RĂZBOIUL RECE – UN… BLAT ?!
GERMANIA – O “PROBLEMĂ” DE ARUNCAT ÎN AER…

COPIL BLOND CU PATRU MOAŞE
TRATATUL TRUMAN–HITLER
CRIZA BERLINULUI
“PORUMBEII PĂCII” CU BOMBE ATOMICE
VEŞNICELE DIVERSIUNI AMERICANE…
BERLIN – ORAŞUL CU 8.000 DE SPIONI
ZIDUL BERLINULUI A CĂZUT… DOAR ÎN EST
N.A.T.O. – “COPILUL RĂZBOIULUI RECE”,
CU SCUTECE AMERICANE…
“ALIANŢA PLINĂ DE VALORI”… FASCISTE !
“BAU-BAUL” COMUNIST ŞI ZĂHĂRELUL “MARSHALL”…
“CAII TROIENI” FRANŢA ŞI ROMÂNIA
ROLUL NATO: “DE A-I ŢINE PE RUŞI AFARĂ
ŞI PE GERMANI LA PĂMÂNT”
CINE A PORNIT “CURSA ÎNARMĂRILOR” ?
CHARLES DE GAULLE – UN GENERAL ANTI-NATO
NOUL “JOC CU SFERELE”
ROMÂNII NU VOR RUBLE, NICI VALUTĂ…
“EXTINDEREA NATO” SPRE… PIAŢA DE ARMAMENT
ROMÂNIA S-A NĂSCUT… ÎN AMERICA ?
“PARTENERIATUL PENTRU PACE” – ILUZIA DE SOLIDARITATE
“NATO A EXPIRAT ÎN 1989”
EXTINDEREA MASCATĂ A GERMANIEI
FRANŢA: “YANKEE, GO HOME !”
CHIAR NE IUBEŞTE “SORA CEA MARE”?
LĂRGIRE… SPRE LICHIDARE ?
SUA AŞTEAPTĂ RĂZBOIUL CHINA-RUSIA !
UN SUROGAT DE SECURITATE: “PARTENERIATUL AMPLIFICAT”
DEMOCRAŢIA HIENELOR
ROMÂNIA – MANEVRATĂ DE CIA ?
FACTORII PRO-NATO
AMERICANII VOR SĂ OCUPE BALCANII… CU ANII !
TERORIŞTII… CU PETROL
NATO FACE PLANURI PENTRU OCUPAREA ROMÂNIEI !
MECIUL UE-SUA…
… ŞI ARBITRUL IVAN IVANOV
INDUSTRIA DE APĂRARE – O DIVERGENŢĂ MARE !
INTEGRAREA EURO-ATLANTICĂ – DOAR PROPAGANDĂ…
EXPANSIUNEA SPRE EST A N.A.T.O.,
ÎNTRE EXTAZ ŞI AGONIE

MINCIUNILE LUI CLINTON
PARTENERI SAU VALEŢI DE PICĂ ?
DIN EXTINDERE, A CÂŞTIGAT… RUSIA
ROMÂNIA E LA PĂMÂNT, POATE INTRA ÎN NATO…
EXTINSĂ ÎN EST, ÎN AGONIE ÎN VEST…
N.A.T.O.–RUSIA, UN MARIAJ TARDIV
OBIECTIVELE “CALULUI TROIAN”
“PĂRINŢII TERORISMULUI” CER AJUTORUL VECINILOR…
CIA ŞI NEOFASCISMUL
STATE CARE SE INTEGREAZĂ
ŞI… STATE CARE SE DEZINTEGREAZĂ
DE LA COMUNISM, LA… NEOFASCISM
CIA CREEAZĂ MONŞTRI !
NOUA DREAPTĂ ŞI NOUA STÂNGĂ
NAŢIUNEA – CIVICĂ SAU ETNICĂ ?
PRIVATIZARE, DAR PENTRU NOI !
DIZIDENŢII – PUŢINI DAR S-AU ÎNMULŢIT…
DECLINUL ECONOMIC CONTINUU – PERICOL MAJOR !
MAI CATOLICI DECÂT PAPA !
“BASTIOANELE ANTISEMITISMULUI” – ÎN NATO !
UNGARIA AR VREA TRANSILVANIA ŞI VOIVODINA…
HORTHY – ÎN NATO, PRIN REPREZENTANŢI !
“STEAGURILE” DE LA PRIMĂRIA BUDAPESTEI…
“TREZIŢI-VĂ, MAGHIARI !”
UNGARIA – “CENTRUL NEONAZISMULUI ÎN EUROPA DE EST” !?
DEZASTRELE HAVEL ŞI WALESA
CEHIA – “DEMOCRAŢIE MODEL” CU FASCISM ŞI RASISM…
“LEGIUNEA A V-A” DIN SLOVACIA
NEMULŢUMIRI DE… 1.100 MILIARDE MĂRCI
NEONAZISM CU… POLIŢIŞTI GERMANI SPECTATORI
“GERMANIA PENTRU GERMANI”
H. KOHL NU CREDEA ÎN HOLOCAUST !…
UNIREA – PRIMUL PAS PENTRU GERMANIA MARE ?
RESPECTAREA FRONTIERELOR – CONDIŢIE PENTRU UE
VIRUSUL AUTODISTRUGERII
DRUMUL EUROPEI SPRE RĂZBOI ?
AMERICANII VOR… SĂ OCUPE MILITAR BALCANII, 40 ANI !?
SFERELE DE INFLUENŢĂ SE LOVESC ÎN BALCANI…
RĂZBOI SUA-RUSIA… PENTRU ROMÂNIA ?
“MENŢINEREA PĂCII – O INDUSTRIE ÎN DEZVOLTARE”

RĂZBOAIELE CIVILE OCCIDENTALE
EUROPA VREA INDEPENDENŢĂ !
BUNICII, LA CHEREMUL NEPOŢILOR...
“AMERICA, VINO ACASĂ !”
DEMOCRAŢIA VIOLENŢEI
DEMOCRAŢIA OCCIDENTALĂ: INCUBATOR PENTRU NEOFASCIM ?!
LIBERTATEA VIOLENŢEI
GERMANIA – ŢARĂ DE AZIL ?
TEAMA DE STRĂINI
“ALEŞII” N-AU NICI-O VINĂ ?
CARACTERISTICILE GRUPĂRILOR FASCISTE ŞI RASISTE
JACQUES CHIRAC DE LA... PARTIDUL FRANŢA MARE
NOUA EUROPĂ – “EUROPA FORTĂREAŢĂ” ?
SPECTRUL FASCISMULUI N-A DISPĂRUT !
SPIONAJ, SÂNGE ŞI PETROL
PERICOLE FALSE ŞI REALE
SUA SE CRED... LEUL DIN JUNGLĂ !
ANTITERORISMUL – RĂZBOIUL PENTRU RESURSELE PLANETEI
MARELE CONFLICT – PREGĂTIT CU GRIJĂ...
ROMÂNIA APĂRĂ INTERESELE FAMILIEI BUSH !
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

CUVÂNTUL EDITORULUI

Iată-ne, din nou, la o serie incitantă de “întâlniri” cu cititorii ! Fideli, stabili sau mai noi. O parte, atât de dornici de noi informaţii, pe care nu le prea găsesc prin alte lacuri, încât întrebau de apariţii noi imediat după primirea celor din vară... Pentru a nu mai exista dubii, repet cele scrise într-un volum anterior: din motive ce ţin de situaţia pieţii şi a reţelei de difuzare, până la reglementare, **vom apărea de două ori pe an: aprilie-mai şi octombrie-noiembrie**. Firește vom încerca să creştem mereu numărul lucrărilor noi apărute într-o “ediţie”. Deocamdată, am şi reuşit: 3 şi 4 în 2001, 5 şi **7** în 2002. Plus reeditările permanente. Vi se pare puţin? Cine crede acest lucru este invitat să reia traseul nostru: fără bani, fără sprijin, să “construiască” o reţea, s-o păstreze şi s-o mai facă şi să plătească, în condiţiile actuale, în care mulţi renunţă la difuzarea de carte, din cauze mai mult decât obiective !...

Vi se pare că mă “plâng” prea mult? Că se bat cap în cap laudele cu plângerile? Parţial, aveţi dreptate! În ce priveşte Editura OBIECTIV, deocamdată, lucrurile merg excelent: lucrările se înmulţesc, reeditările asemenea, timpul de “lichidare” a unui titlu a scăzut spectaculos, cititorii s-au înmulţit la fel de spectaculos, ca şi tranşele de plată. Aceasta este partea frumoasă a editării de carte, cel puţin în ce ne priveşte. Pe de altă parte, **Fabrica Letea scumpeşte hârtia**, cheltuielile tipografice cresc şi ele (datorită “scumpirii” valutei) iar reţeaua de difuzare începe să amintească de... Meşterul Manole. **Unii renunţă definitiv la difuzarea de carte, sau închiriază spaţii ori le reprofilează.** Când te bucuri că ai găsit difuzori noi, afli că, pe lumea asta, nimic nu se câştigă, totu se transformă...

Robert Turcescu, de la *“Europa FM”*, neiniţiat în acest domeniu, credea că, într-o economie de piaţă, poezia bună ajunge automat *“perla din colierul reginei”*, datorită concurenţei...L-am lămurit rapid că, **în economia noastră de piaţă, nu moare doar poezia, ci chiar şi editarea de carte în general !** Am editat două volume de poezii, ştiu ce înseamnă şi... nu vreau să dau faliment.

Un exemplu elocvent în ce priveşte economia de piaţă în acest domeniu este binecunoscuta firmă **RTC**. Care **a început să devină un... gropar al difuzării de carte**. Pot să se supere, să mă cheme în instanţă, treaba lor! Cert ste că am avut contracte clare şi colaboram foarte bine cu trei difuzori, până au fost preluaţi de RTC, care n-a mai dorit să continue activitatea (şi obligaţiile) celor “înghiţiţi”, RTC fiind un distribuitor de papetărie! Aceştia sunt, în ordine,

“Dacia Traiană” SA Sibiu (2001), ***“Libristel”*** SRL Alexandria şi ***“Bibliofor”*** SA Deva (2002). Ei bine, dacă primele două cazuri le-am acceptat din lehamite de procese şi Justiţie, ultimul se va “lăsa” în mod sigur cu un proces usturător, dacă nu înţeleg să-şi asume şi obligaţiile contractuale existente! Oricum, RTC constituie un semnal serios de alarmă la adresa celor care mai doresc să se vândă carte în România, şi nu numai caiete şi jucării !...

Ce face statul român? – veţi întreba. Ce să facă, **prin Guvernul Năstase şi ministrul...Culturii, Răzvan Theodorescu, pregăteşte somnul de moarte al culturii româneşti !...** Calomnie? Ar fi bine să (nu) fie aşa! Ce exemplu ne mai trebuie, după semnalele că **la Muzeul de Istorie sunt lăsate pradă degradării dovezile vechimii existenţei noastre pe acest pământ**, sau după **tentativa de a supune degradării şi cele 10 milioane de volume ale Bibliotecii Naţionale?**

Vă mai ofer şi un alt exemplu, ce ţine de partea financiară, esenţială până la urmă.

În statele dezvoltate, spre care tindem, **cultura şi presa sunt subvenţionate. La noi, nu.**

Tot acolo, editarea de presă şi carte sunt considerate producţie şi stimulate ca atare, prin reduceri de taxe şi impozite. La noi, 12 ani s-a plătit acelaşi impozit pe profit ca şi la comerţ (38% şi 25%). S-a eliminat TVA la carte dar sprijinul este doar parţial. Difuzorul plăteşte TVA la comisionul său şi atunci... renunţă la aprovizionarea cu carte! Pentru acest, motiv am pierdut o serie de difuzori până acum...

Şi altceva. Zice-se că întreprinderile mici şi mijlocii (IMM) au fost ajutate cu **introducerea impozitului pe venit**. Într-adevăr, numai că **Guvernul Năstase nu s-a abţinut să şi ia, cu stânga!** Legea a intrat în vigoare la 1 septembrie 2001. Ar fi trebuit ca, la finele trimestrului, când se plătesc impozitele pe profit/venit, pe tot trimestrul să se fi plătit impozit pe venit, după cum se putea deduce acest lucru şi din lege. Numai că instrucţiunile (ca la noi) au schimbat totul: iulie-august – impozit pe profit, septembrie – impozit pe venit ! Lovitura a fost extrem de parşivă. Cunoscând scadenţa trimestrială, majoritatea IMM-urilor caută să-şi găsească obligaţii de plată (mari) măcar în ultima lună, dacă n-au reuşit până atunci, şi să-şi încasese banii pe marfă până la sfârşitul trimestrului. Lovitura a fost parşivă pentru că mulţi au fost surprinşi cu profituri imense pe hârtie şi fără disponibil în cont. Ceea ce a dus la mult-doritele (de către stat) penalizări...

Iar **IMM-urile au mai primit o lovitură**. Pe care am recepţionat-o şi noi în plin. În mod normal, TVA-ul plătit se compensează cu cel încasat şi se achită/recuperează diferenţa. S-a introdus, însă, “pro-rata” (care ne-a alungat şi difuzorii), conform căreia TVA se rambursează doar în conformitate cu

ponderea veniturilor purtătoare de TVA în total activitate. Cum noi vindem exclusiv cărţi, scutite de TVA, este clar că statul "se bucură" de zecile de milioane pe care ar trebui să ni le ramburseze ca TVA plătit... Da, noi "producem" cărţi, fără TVA, plătim tiparul fără TVA, numai că avem o groază de cheltuieli (telefoane, taxe poştale etc., etc.) la care plătim şi TVA. Pe care respectivii beneficiari îl varsă la buget. Înseamnă că **statul român încasează acest TVA de două ori şi, pur şi simplu, bagă mâna în buzunarul editorilor, care fac producţie şi zice-se că îi ajută !** Numai că o editură poate avea nevoie de tipografie sau de mijloace de transport, caz în care gluma se îngroaşă de-a binelea...

Într-un volum anterior (ca şi la *"Europa FM"*), **am propus ca statul să înfiinţeze o reţea de librării**, în care să poată fi expuse până şi lucrările poeţilor debutanţi. În condiţiile actuale, nu avem nici-o şansă să mai descoperim vreun nou Marin Sorescu, ori Nichita Stănescu, chiar dacă aceştia ar exista! În economia de piaţă, principala dificultate a unei edituri sau a unui autor este chiar... să ajungă la piaţă. Terorizaţi de spaţiul insuficient, librari sau tarabagii, toţi difuzorii de presă/carte aleg doar ceea ce cred ei că se vinde mai repede, mai bine şi mai profitabil. Se crează, astfel, **o nouă scară a valorilor**, în care revistele *"Hustler"* sau *"Playboy"* sunt mai valoroase decât *"Dosarele istoriei"*, iar Pacepa decât Eminescu... Până în 2001, mai ajungeau cărţi valoroase şi în bibliotecile şcolare dar a dat *"Abramburica"* de la Învăţământ ordin să nu se achiziţioneze decât manuale...

Consider, în continuare, că **o asemenea reţea de stat este una din marile şanse pentru salvarea difuzării de carte**. Rodipet constituie un exemplu elocvent. Indiferent cât de prost a lucrat, peste 10 ani a constituit o dovadă de democraţie şi un pilon al libertăţii cuvântului, atâta timp cât orice editor de presă a avut posibilitatea să-şi difuzeze producţiile. După ce va fi privatizat, adio libertate a opiniei !

Guvernanţii vor spune că o asemenea reţea costă mult şi nu e rentabilă. Costă, cumva, mai mult decât scutirile de **3.000 miliarde lei** acordate lui **Ion Nicolaie**, la preluarea tutunului românesc? Sau cele **7.000 miliarde lei** "acordate" membrului PSD **Corneliu Iacubov? Oare, cultura României nu merită un asemenea efort (recuperabil în timp) din partea statului român?** Banii din buzunarul statului sunt ai noştri. **Pe noi ne-a întrebat cineva** ce e de făcut cu ei, **dacă e bine să aruncăm 1.000 miliarde lei în Afganistan (pentru interese economice americane)** sau să ne asigurăm *"hrana minţii"*?

Prezentul este cum este dar viitorul se arată deloc luminos! **Ne bucurăm de o audienţă explozivă şi de interesul tot mai crescând al românilor pentru teme majore**, ocolite cu grijă de guvernanţi. Majoritatea difuzorilor se

plâng de *“dezastru în încasări”*, în timp ce sumele ce ni se datorează cresc mereu. Nu putem dormi, însă, liniştiţi pentru că nu ne lasă alţii ! Şomajul creşte, nivelul de trai scade, în ciuda propagandei, ba chiar ne-am împuţinat cu un milion (conform planului !), ceea ce **reduce mereu numărul cititorilor potenţiali.** Implicit, **şi reţeaua de difuzare se micşorează**, urmare reducerii permanente a vânzărilor. Am mai scris: cheltuielile de editare şi difuzare cresc şi ele permanent, profitul se micşorează, difuzorii au tot mai multe probleme la plată, “ţeparii” se înmulţesc ca râmele.

Ca şi cum acestea nu ar fi de ajuns, **sunt unii care au uitat că România a trecut printr-o Revoluţie** şi cred că s-au întors vremurile de altădat ! Care n-au ştiut niciodată de libertatea opiniei, democraţie şi alte “prostii” şi…îi *“înjuri de mamă”* atunci când critici Guvernul, Parlamentul, Preşedinţia, aducându-le aminte că nu sunt nici stat în stat, nici stăpânii României. Nu ştiu că, **într-o democraţie reală, există polemică şi nu război civil sau *“ofensă adusă autorităţii”* !** N-au curajul să te înfrunte cu aceleaşi arme, chiar dacă sunt mult mai “înarmaţi” mediatic. Ei lucrează “în umbră” şi sunt mândri de “operaţiunile” pe care le fac. Apelează la câte un agent sau vreun naiv să-ţi pună beţe în roate: vreo atenţionare, vreun control, vreun blocaj financiar sau proces, verificarea sau blocarea corespondenţei, intimidarea unui difuzor mai slab de înger, şi altele, după cum îi duce mintea, pe ei sau pe şefii lor.

Este clar că lucrările editate de noi…nu descriu natura, nu sunt pe gustul celor care se simt cu musca pe căciulă, ori au interese împotriva României. În acest caz, în care se “uită” deliberat de libertatea opiniei, este clar că **indivizii în cauză ori sunt defazaţi pe axa Istoriei, ori sunt chiar duşmani clari ai României şi ar trebui trataţi ca atare !…** Pentru că, ce poţi spune despre astfel de indivizi care se simt deranjaţi de ideea că *“Istoria s-a născut în Carpaţi”* şi consideră că prea multă preocupaţie faţă de istoria Ţării duce la naţionalism? Greşeală fatală: nu duce la globalism !…

După cum aţi observat de mult, de pe coperţile-verso, “sloganul” nostru este: ***“Secrete în Obiectiv / Adevărul exploziv !”*** În plus, nu întâmplător, editura se numeşte ***OBIECTIV***, cum s-a numit şi revista (apropo, băieţi: nu mă mai întărâtaţi atâta: mă convingeţi să reiau revista şi iar aţi îmbuliNAT-O !). Nu mi-am propus să fac propagandă pentru nimeni, nici să înfiinţez vreun partid (după cum mi s-a propus prin ’96), sau să “presez” pentru cine ştie ce avantaje. Pur şi simplu, ca şi atunci când am “intrat” în presă, doresc să arăt faţa realităţii concetăţenilor mei, să nu mai fim păcăliţi şi altă dată. Pentru că, **dacă sunteţi păcăliţi Dvs., sunt păcălit şi eu**, vrând nevrând, **şi**, mai grav, **copilul şi nepoţii mei** (dea Domnul !) **vor duce o viaţă de sclav în propria ţară, blestemând generaţia dinainte că n-a ştiut să le apere viitorul**… Din păcate, alţii pregătesc viitorul urmaşilor vânzându-şi patria! Cuvinte mari?

Aceeaşi replică şi în 1990, dar "rezultatele *vorbeşte*" ! Dl. Gârz a spus-o direct: *"Voi felicita primii guvernanţi care vor aduce România la nivelul din 1989 !"* Nu se ştie când va fi cazul...

Dl. **Florian Gârz** deja nu mai are nevoie de prezentare, după atâtea titluri publicate. **Legendă a (contra) spionajului militar românesc (supranumit Pápá). Omul care a cerut...demisia lui Ceauşescu.** Din păcate, **doar colonel (r), deşi a condus Secretariatul CSAT** sub cei doi preşedinţi "post-decembrişti", în **1991-97**. Mai mult: după **9 volume publicate**, sub "dictatură" ar fi fost membru de mult al Uniunii Scriitorilor, ca şi dl. Teodor Filip...

N-a reuşit, însă, să editeze nimic la Editura *"Humanitas"* ! Deci, n-a fost recunoscut de *"elita intelectuală a României"*... Nici măcar nu a încercat, ar fi fost cea mai tare glumă ! Acolo se lucrează cu alte "valori": Patapievici ş.a. Acolo, tot ce vine din Occident este *"kuşer"*, ce fac românii se numeşte *"shit"*... NATO, UE, SUA şi alte iniţiale sunt salvarea României *"bolnave de comunism"*.

Din fericire, **dl. Gârz este un ofiţer de informaţii...obiectiv**, neafectat de *"boala politicii nebune"*, **care nu poate fi păcălit de sloganuri**, ca "elita de duzină", creată de propagandă. Din păcate, spune exact ce gândeşte, adică **spune lucrurilor pe nume!**

Din fericire, mai suntem şi noi pe lume, Editura... *OBIECTIV* ! Într-o lume în care tot mai mulţi au învăţat salutul *"Să trăiţi !"*... Un salut care mă îmbolnăveşte de nervi, pentru că e semn de umilinţă (E adevărat, poate fi şi semn de viclenie – la unii "iniţiaţi" – tipică activiştilor PCR, vorba lui Dumitru Dragomir: *"N-am ştiut să spun «Săru' mâna, porcule !», până îi mănânc şoriciul..."*).

Pentru orice editură cu "teamă de împărăţie", dl. Gârz ar fi... "pericol public" ! Pentru că **domnia sa s-a exprimat constant împotriva intrării în NATO**. Îmi aduc aminte că în **1997** i-am organizat o lansare de carte la Casa Armatei din Craiova şi nu pot să uit că un general mai avea puţin şi îşi frângea degetele pentru "plasa" luată (am şi poze!)... Era prima oară când auzeam pe cineva exprimându-se făţiş împotriva NATO şi cu argumente clare. Atunci, am reţinut doar unul, de bun simţ în primul rând: *"De ce să intrăm în NATO, când Uniunea Europeană a mai aproape de noi iar NATO nu se ştie cât va mai exista?"* Pe vremea aceea eram prea îmbibat de propaganda pro-NATO, pentru a mai înregistra şi alte argumente. Contrar, însă, "logicii" altora, de atunci, dl. Gârz a devenit un colaborator permanent al revistei *"OBIECTIV MAGAZIN"*. I-am luat şi un interviu în care, nu ştiu cum, l-am făcut "să vorbească". Lucruri absolut senzaţionale! Ei bine, de atunci mă chinui să-l conving să scrie şi lucruri trăite, fără succes, însă. Este o dovadă de profesionalism dar... mai insistăm.

De ce *"contrar logicii"*? Pentru că **eu n-am plecat din presa centrală ca să mă *"pun bine"* cu Puterea**, ci dimpotrivă: voiam să creez o revistă în care libertatea cuvântului să fie totală ("totală" nu înseamnă injurii, insulte

etc.). Şi am reuşit. În redacţie, trăiau (şi scriau) la un loc monarhişti, liberali, comunişti, ţărănişti (inclusiv patronul tipografiei), PDSR-işti, PSM-işti, sau urmaşi de evrei, ţigani sau ucrainieni. Haos, credeţi? Certuri, bârfe, jigniri? Nu cred că a existat în Craiova vreo redacţie mai unită! Deşi adept al disciplinei (liber consimţită, până e încălcată), n-a fost nevoie să "despart" pe cineva. În rest, chefuri "criminale", de neuitat, şi "adunări organizate", în câte-o vineri, la sfârşit de program: *"Şefu', dai o bere ?"* Pentru a nu se înţelege altceva, reţineţi că nu am avut motive să roşim vreodată. Sincer vorbind, regret atmosfera de colegialitate a acelor ani, în care nu m-am simţit deloc patron, considerând revista un bun al tuturor (chestie care m-a cam costat, în final !), încât, repet, dacă mai sunt întărâtat prea mult, uit că sunt cu timpul în pioneze şi... nu se ştie!

Mai nou, aflu că noi, toţi cei de la Editura OBIECTIV, suntem consideraţi... anti-NATO. De cine? Fireşte că de serviciile de informaţii ! Nu le-am numit *"secrete"*, căci atunci n-am mai fi aflat nici acest lucru, nici că am fost urmărit de SRI, 0215 şi SIE, nici că doi colonei din SRI se ocupă de mine (persoană importantă!; mai degrabă, **lipsă de ocupaţie**)...

Un editor care voia "să trăiască liniştit", în mod sigur refuza la editare şi ***"Conspiraţia Satanei"* – vol. III**, dar şi prezentul volum! În spiritul "partidului unic" şi al "globalizării", asemenea cărţi n-ar trebui să apară! Pentru că ele sunt *"împotriva politicii de partid şi de stat"*... Numai că, întreb, **la ce bun a mai fost votată o Constituţie, care prevede libertatea opiniei şi desfiinţarea (auto)cenzurii?** A se reţine: **Constituţia este singura lege votată, într-adevăr, de poporul român**. Chiar dacă parţial. Restul legilor sunt "jocuri de copii" pe lângă Constituţie (votate de un regim, desfiinţate de următorul ş.a.m.d.). **Păcat că nu prevede şi sancţiuni.** Atunci, ne-am uita la mulţi "aleşi" şi numiţi printre gratii (de afară) !...

Vă amintiţi de *"Orizonturi roşii"*, a lui Pacepa, acea carte care, zice-se, a determinat căderea comunismului (măcar) în România? Rimează cu "grandomania" dar asta e... CIA. Ei bine, acest volum ar fi trebuit să se numească "Orizonturi albastre". Din mai multe motive. Pe de o parte, dacă în "jocul" creat după 1945 (ba chiar 1917) **roşu** era însemnul comunismului, **albastrul** este al... democraţiei, al Vestului. De fapt, **cele două culori indică "aripile" Masoneriei**: de stânga (Mare Orient) şi de dreapta (de Rit Scoţian). **Amândouă au... stele şi comisari.** Steaua roşie a lui Stalin a fost înlocuită de steaua albastră a Consiliului Europei, idem comisarii... Pe de altă parte, **într-adevăr ne aşteaptă orizonturi... albastre**. Dar rău de tot !

Am numit-o, în final, ***"Spionaj şi diversiune"*** pentru că *"Orizonturi albastre"* nu v-ar fi spus mare lucru şi, apoi, deoarece toţi aceşti ultimi 55-60 ani nu au fost, în esenţă, decât... *"Spionaj şi diversiune"*.

Extrem de documentată, ca de obicei, lucrarea dlui col(r) Florian Gârz ne dovedeşte, încă o dată, că nu ştim nimic din aceea ce se petrece în jurul nostru! Că unii, aleşi de noi, ne consideră încă "mulţime mută" şi, încălcând orice prevederi constituţionale şi tradiţii ale poporului român, ne trimit fiii, rudele, vecinii sau cunoştinţele să moară pe meleaguri străine (*"oriunde în lume"*, spune şeful SMG !) pentru interesele unor ţări străine...

Intrarea în NATO şi UE necesita, în primul rând, acceptul poporului român printr-un referendum. Deşi sondajele indică, zice-se, o adeziune de "tip Ceauşescu", de 80%, **acest referendum este exclus din start de guvernanţi.**

De ce, veţi afla din următoarele pagini...

Eugen **DELCEA**

Colonel (R) FLORIAN GÂRZ

S-a născut la **1 aprilie 1935,** *în satul* **Borozel,** *comuna* **Borod,** *din judeţul* **Bihor.** *În urma Dictatului de la Viena din* **1940**, *familia s-a* **refugiat în Banat.**

A absolvit şapte clase în municipiul **Reşiţa,** *remarcându-se ca un elev de excepţie. De la vârsta de* **16 ani,** *s-a dedicat carierei militare, urmând* **cursurile Liceului Militar "Dimitrie Cantemir",** *pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o "promoţie de aur" care l-a inclus şi pe marele poet, scriitor şi dramaturg* **Marin Sorescu.**

A absolvit Şcoala Militară de ofiţeri "Nicolae Bălcescu" **în 1957,** *Academia de Înalte Studii Militare în* **1972** *şi Cursul Post-Academic de Strategie în* **1986,** *toate cu titlul de* **şef de promoţie.**

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, şi-a derulat-o **în cadrul Direcţiei de Informaţii Militare.**

Între 1961 şi 1975, *a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la* ***Londra, Beijing şi Ankara.***

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, "Războiului de 6 zile" din 1967 şi "Războiul Yom Kipur din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum şi fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi **un expert atât în culegerea de informaţii, cât şi în cea de analiză şi prognoză, anticipând cu precizie evoluţii acolo unde servicii străine de informaţii de mare prestigiu au eşuat.**

În perioada ***1978-1981*** *a condus activitatea de culegere de informaţii în spaţiul statelor membre în N.A.T.O., iar în perioada* ***1982-1984*** *a fost* ***şeful Secţiei analiză-sinteză din D.I.M.*** *A fost* ***destituit din această funcţie*** *de către ministrul Apărării Naţionale, general Constantin Olteanu,* ***pentru "atitudine necorespunzătoare faţă de comandantul suprem"*** *în* ***iunie 1984****.*

În perioada **1991-1997,** *a deţinut funcţia de* **consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranţă Naţională şi Ordine Publică** *şi de* **şef al Secratriatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării din cadrul Preşedinţiei României.**

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care ***"Surprinderea în războiul modern"*** *şi* ***"Bătălia aero-terestră 2000",*** *publicate în anii '80 şi confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990-1991.*

Cărţile sale ***“Jugoslavia în flăcări”*** *(1993),* ***“N.A.T.O. – Globalizare sau dispariţie”*** *(1995),* ***“Expansiunea spre est a N.A.T.O.”*** *(1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învăţământ superior, atât militare, cât şi civile.*

A mai publicat, la Editura OBIECTIV: ***“CIA contra KGB*** (1999), ***“Ghidul spionului român”*** (2001), ***“Spionajul total în acţiune”*** (2001), ***“Democraţia hienelor / Spionaj, sânge şi teroare”*** (2002).

Cei care-l cunosc, din ţară şi străinătate, îl apreciază ca pe **un analist politico-militar ce nu a fost nicând surprins de evenimente.**

CUVÂNT ÎNAINTE

În epoca pe care o trăim, contrar aşteptărilor, **există puţini oameni care au capacitatea, curajul şi disponibilitatea să spună, să scrie şi să susţină adevărul. Printre aceştia se numără adevăraţii oameni de informaţii, profesioniştii serviciilor secrete**, de o parte şi de alta a infamei Cortine de Fier, cunoscători ai lumii reale, care, la peste un deceniu de la presupusa încetare a războiului rece, au început să scoată la lumină adevăruri cutremurătoare.

Utilizând scrierile cele mai recente ale unor mari specialişti din serviciile secrete de informaţii ale S.U.A. şi Marii Britanii, printre care Norman Polmar, Thomas B.Allen, Jeffrey T.Richelson, Richard G.Powers, Mark Lloyd şi alţii, **în această carte, am urmărit să pun în lumină fantasticele operaţii de spionaj şi diversiune**, desfăşurate fără întrerupere de către C.I.A., M.I.6 şi alte servicii de spionaj occidentale, **împotriva fostei lumi socialiste din Europa de Est**, în perioada 1947-1989 până la colapsul acesteia. Nu am scăpat din vedere nici replicile serviciilor specializate din fosta U.R.S.S. şi statele satelite acesteia. Am constatat, însă, că **cele aflate într-o ofensivă necontenită (şi continuă să fie şi în zilele noastre) au fost serviciile de spionaj şi diversiune ale S.U.A. şi Marii Britanii**, care au acţionat şi acţionează în tandem. Se afirmă că englezii ar fi "creierul", iar americanii "forţa".

În prezent, se ştie că **lumea socialistă est-europeană a sucombat din cauze interne obiective**, dar tot atât de bine se cunoaşte că **acest proces a fost accelerat de acţiunile de spionaj şi diversiune occidentale**. Imensele dificultăţi economice prin care trec fostele ţări socialiste, printre care şi România, mai ales **dezindustrializarea sistematică** a unora din acestea, îşi au sorgintea tot în acţiuni cu caracter subversiv puse la cale, **cu premeditare**, de către cercuri şi servicii occidentale interesate.

Apelând tot la surse occidentale de mare credibilitate, în această carte am procedat la analiza şi punerea în lumină a unui fenomen deosebit de îngrijorător prezent în Europa noastră de la Atlantic la Urali şi anume **creşterea extemismului de dreapta, a neofascismului**. La alegerile prezidenţiale din **Franţa**, din mai 2002, ţară în care s-a născut democraţia modernă, principalul concurent al democratului Jacques Chirac a fost, spre stupefacţia întregii lumi, neofascistul Jean Marie Le Pen.

Şi în **S.U.A.** au existat şi continuă să existe personalităţi politice de

coloratură neofascistă care aspiră la funcţii supreme în stat. De altfel, cu mulţi ani în urmă la alegerile **prezidenţiale din 1964, contracandidatul lui Lyndon Johnson** – a fost fascistul notoriu **Berry Goldwater**. Fenomenul se poate repeta, mai ales în condiţiile create de isteria anti-teroristă de după 11 septembrie 2001.

În opera sa capitală *"Political Man"* (pag.127-179), marele sociolog american Seymur Martin Lipset demonstrează că **fascismul a fost şi rămâne manifestarea politică a clasei de mijloc**. Se ştie că această clasă este predominantă în statele occidentale cele mai dezvoltate. **Mizeria maselor este cea care generează extremism de dreapta, extremism de stânga şi terorism**.

Democraţiile occidentale dezvoltate ar trebui să înveţe, din "experienţa" socialismului de stat de tip totalitar din Europa de Est, că **nimic nu este ireversibil.**

Democraţiile, indiferent de gradul lor de dezvoltare, atunci când clasa politică nu mai poate guverna cu metodele obişnuite, **pot alterna cu regimuri fasciste.** Acest fenomen s-a manifestat în perioada interbelică.

În final, am acordat atenţie şi unor probleme politice care preocupă Europa noastră cea de toate zilele.

Începutul secolului XXI găseşte **Europa angajată într-o cumplită bătălie pentru delimitarea noilor sfere de influenţă**, după denunţarea celor stabilite la Yalta şi Potsdam, în 1945. În această bătălie sunt angajate **trei centre de putere**:

- **S.U.A.** – care operează prin N.A.T.O., sprijinite de Grupul de la Vilnius, adică foste ţări socialiste satelite ale Moscovei;
- **Uniunea Europeană** – care acţionează mai lent dar sigur şi cu cele mai mari şanse de reuşită, prin procesul de integrare;
- **Federaţia Rusă** – care operează prin instituţia Comunităţii Statelor Independente.

Uniunea Europeană şi Rusia cooperează, iar pierdantă va fi S.U.A.

Cei care situează pe acelaşi plan expansiunea spre Est a N.A.T.O. cu procesul de integrare a Europei şi lărgirea Uniunii Europene dau dovadă de ignoranţă politică.

Reuniunea la nivel înalt a N.A.T.O., de la Praga, din noiembrie 2002, se anunţă a fi cea mai critică din întreaga existenţă a acestei Alianţe. În urma acesteia, **N.A.T.O. ar putea sucomba ca alianţă militară, rămânând în esenţă o alianţă politică de securitate euro-atlantică.** Cu siguranţă că, la această reuniune, vor fi invitate să adere noi state, printre care cele mai mare şanse le au Slovacia, Slovenia, Bulgaria şi România. Dacă Rusia este satisfăcută de concesiile ce i s-au făcut, atunci ar putea fi invitate şi

statele baltice – Estonia, Letonia şi Lituania. **Extinderea N.A.T.O. cu *“cel de-al doilea val”* va fi pur politică şi fără a fi însoţită de garanţii ferme de securitate.** S.U.A. nu au acordat asemenea garanţii nici aliaţilor lor din N.A.T.O., în anii de vârf ai războiului rece. **S.U.A. nu vor risca un război atomic cu Rusia pentru nici o ţară sau grup de ţări de pe faţa Pământului…**

În anii ce urmează, Uniunea Europeană îşi va construi propria Identitate de Securitate şi Apărare. La sfârşitul acestui proces, **Uniunea Europeană se va “decupla” de S.U.A. şi din punct de vedere al securităţii,** aşa cum s-a “decuplat” din punct de vedere economic odată cu introducerea monedei unice EURO de la 1 ianuarie 2002.

Autorul

Capitolul I

PREGĂTIRI PENTRU SUPER-SPIONAJUL TOTAL

Şi cei înfrânţi au eroi

Primul război mondial (1914-1918) **a constituit mediul catastrofic** de megaucideri şi dezastre, de intrigi politice şi trădări, de rapturi teritoriale, jafuri economice şi subjugări coloniale, **în care s-a fundamentat spionajul modern**. Dimensiunea globală a războiului a amplificat şi mai mult **caracterul total** al acţiunilor serviciilor de spionaj ale Marilor Puteri beligerante. Este vorba, în primul rând, de Germania şi Austro-Ungaria – pe de o parte, Franţa, Marea Britanie, Rusia şi S.U.A. – pe de altă parte.

Pentru informarea şi cultura generală a celor interesaţi, ne vom opri asupra unor acţiuni şi eroi din fantasticul univers al spionajului, înregistraţi de istorie şi studiaţi, din generaţie în generaţie, de către profesionişti.

În prima parte a războiului, **spionajul german**, condus de Walter Nicolai Schluga, alias *"Agentul 17"*, **a reuşit să sustragă, din Franţa, atât planul general de mobilizare a armatei franceze, cât şi *"Planul de Operaţii XVII"* pentru război al Franţei**, elaborat sub coordonarea generalului Joseph Joffre. Această acţiune nu are egal, ca valoare, în întreaga istorie a spionajului mondial.

Rezultate remarcabile în ceea ce priveşte obţinerea de **informaţii cu privire la potenţialul de război al Rusiei** sunt atribuite agentului german Herr Beckers. Acesta a spionat în Rusia, la Petersburg, Moscova, Minsk şi Varşovia, sub acoperirea de om de afaceri american cu paşaport în regulă, pe numele de Wilbert Stratton.

Spionajul german din primul război mondial a repurtat câteva **succese remarcabile şi în ceea ce priveşte organizarea unor acţiuni de sabotaj pe teritoriul S.U.A.**, cel mai mare furnizor de armament şi muniţii pentru adversarii Germaniei.

Acţiunile de sabotaj din S.U.A., în perioada 1915-1917, au fost gândite,

organizate şi conduse de către Franz von Bopp, ofiţer de informaţii sub acoperirea de consul al Germaniei la San Francisco.

Numai în perioada **aprilie-iunie 1915** au luat foc şi au **explodat**, în mod misterios, **opt nave de transport americane încărcate cu muniţii destinate trupelor franceze şi engleze**. Agenţii germani de pe teritoriul S.U.A. au reuşit să plaseze bombe şi să producă **explozii la fabricile de muniţii şi explozivi din Wallington, New Jersey, Wilmington, Delaware, Philadelphia, Pittsburg, Pennsylvania**. Devastatoare a fost **explozia unui tren întreg încărcat cu muniţii**, în staţia Metuchen din New Jersey, provocată de căpitanul Franz von Rintelen, din serviciul de spionaj, aflat în S.U.A. cu acoperire diplomatică.

Cel mai eficient spion diversionist german legalizat clandestin pe teritoriul S.U.A. a fost Walter Scheele. Acesta utiliza, în acţiunile sale de sabotaj, **bombe incendiare de forma unui trabuc**, ce nu atrăgeau atenţia prin nimic. “Bombele trabuc” erau astfel **concepute încât să acţioneze după 5–15 zile** din momentul plasării. Acestea erau **introduse la bordul navelor de transport muniţii şi explozivi ce plecau spre Europa**.

Toate aceste nave erau **distruse în larg** de pe urma efectelor acestor bombe extrem de ingenioase, care **nici nu lăsau urme**, fapt ce a pus în situaţii fără ieşire organele de contraspionaj americane.

Cel mai mare act de sabotaj pus la cale de spionajul german pe teritoriul S.U.A., în timpul “neutralităţii” acesteia, s-a produs la **30 iulie 1916**, în jurul orei 2 noaptea. Cu acest prilej, au fost **aruncate în aer docurile şi antrepozitele Black Tom din portul New York,** principalul centru de aprovizionare pe mare a războiului din Europa.

Explozia a fost înfiorătoare, cu efecte asemănătoare unui cutremur, producând un crater uriaş. S-a apreciat că **puterea exploziei era echivalentă cu cea a 85 de vagoane de trotil**. În zilele noastre, aceasta **ar putea fi comparată cu o explozie atomică de calibru mic…**

La **11 ianuarie 1917**, spionii germani au **distrus în totalitate fabrica de proiectile de la Kingsland**, în care se aflau 270 000 de proiectile de artilerie încărcate, destinate armatei ruse. La **6 aprilie 1917**, a fost **distrusă fabrica de armament de la Edystone**, statul Pennsylvania, ocazie cu care au pierit, în modul cel mai cumplit, sute de muncitori.

Fiind o ţară înfrântă în război, istoria spionajului a ţinut în umbră faptele spionilor şi diversioniştilor Germaniei.

Începuturile tehno-spionajului total

Primul război mondial, ce părea a nu se mai termina, **a pus bazele**

întrebuinţării tehnicii moderne în slujba culegerii pe scară largă a informaţiilor militare, politice şi economice. Este vorba de **mijloacele radio şi mijloacele foto.**

La începutul secolului XX, statele moderne ale lumii au **introdus radioul ca principal mijloc de comunicaţii**, atât în armată, cât şi în activitatea diplomatică. Ascultându-şi propriile staţii, specialiştii în materie şi-au dat repede seama că, în acelaşi mod şi cu extremă uşurinţă, pot fi ascultate şi interceptate şi comunicaţiile radio ale adversarilor.

În acest mod, **încă din 1914 s-au pus bazele cercetării radioelectronice.** Aceasta a evoluat rapid, ducând la crearea unor **unităţi specializate**. Transmiterea necifrată sau necodificată de ordine şi dispoziţii în reţelele de trafic radio a devenit o adevărată **sinucidere**, fenomen ce s-a şi produs în anii primului război mondial.

În acelaşi timp, **apariţia avionului** în înzestrarea armatelor, folosit iniţial exclusiv pentru misiuni de cercetare, **a permis instalarea la bordul acestora a aparatului de fotografiat. Rezultatele marilor bătălii** de la Marna, de pe Somme, de la Tannenberg, precum şi cele de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz au fost **influenţate de cercetarea radio şi cercetarea fotoaeriană.**

La fel s-au petrecut lucrurile şi cu bătăliile navale. Totodată, serviciile de spionaj din statele moderne şi-au făcut o practică din interceptarea traficului radio al reţelelor ce deservesc legăturile diplomatice şi comerciale ale tuturor statelor lumii. **Cei mai mari specialişti în cercetarea radioelectronică** (COMINT) **au fost englezii**, iar după cel de-al doilea război mondial, **americanii**.

În cercetarea fotoaeriană, Franţa şi Germania au fost lideri în cursul primului război mondial. În octombrie 1914, armata franceză dispunea de 50 de escadrile de aviaţie cu misiuni de cercetare foto. **De la o altitudine de circa un kilometru**, avioanele de cercetare foto franceze realizau fotografii ale câmpului de luptă deosebit de clare. Pe această bază, s-a realizat simbioza dintre aerofotografie şi cartografie, **rezultând hărţi de mare precizie, ceea ce a făcut ca artileria terestră să devină devastatoare.**

După numai o lună de zile de la începerea războiului, armatele germane, atacând prin Belgia, au depăşit Forţele Expediţionare Britanice (considerate, din lipsă de informaţii, înfrânte) şi s-au aflat, prin surprindere, doar cu Armata a 6-a franceză. Generalul german Alexander von Kluck, comandantul trupelor germane aflate în ofensivă, era convins că poate zdrobi armata franceză şi cuceri rapid Parisul. Probabil că aşa s-ar fi derulat evenimentele dacă, la **3 septembrie 1914**, cercetarea aeriană engleză nu ar fi descoperit **un mare**

interval între două armate germane. Trupele franceze şi britanice au reuşit să pătrundă în acel interval, ameninţând flancurile descoperite ale armatelor germane.

În loc să fie distrusă, la 6 septembrie, Armata a 6-a franceză a trecut la contraofensivă, ameninţând flancul şi spatele grupării generalului von Kluck. Combinată cu ofensiva din nord a Armatei a 5-a franceze şi Forţele Expediţionare Britanice, **marea ofensivă germană de pe Marna, care viza capitularea Franţei, a fost zădărnicită datorită unor informaţii primite la timp.**

Utilizând informaţiile primite prin cercetarea fotoaeriană şi interceptând datele culese prin ascultarea radio, aliaţii franco-britanici au putut anihila, în timp scurt, toate manevrele strategice şi operative ale armatei germane pe frontul de vest. Din luna octombrie 1914, primul război mondial s-a transformat într-un război de poziţii, cu o rată uriaşă de pierderi, şi de o parte şi de alta.

Din august până în noiembrie 1914, pierderile s-au ridicat la 340.000 morţi pentru francezi, 450.000 morţi pentru britanici şi 530.000 morţi pentru germani. **Spionajul şi cercetarea la trupe făceau ravagii.**

Pe frontul de est, în marea bătălie de la Tannenberg, împotriva ruşilor, germanii îşi vor lua revanşa, tot pe fondul noii metode de spionaj a ascultării radio. Planul de operaţii al armatei ruse pe frontul german, elaborat de **generalul Pavel Rennenkampf** (german la origine), era axat pe ideea unei duble învăluiri a grupării de forţe germane, efectuată cu două armate. Armata 1 rusă urma să pătrundă spre zonele centrale ale Prusiei Orientale, concomitent cu acţiunile Armatei a 2-a a **generalului Alexander Samsonov**, care opera în nord-vest, pe direcţia Tannenberg. Succesul celor două armate ar fi condus la încercuirea forţelor germane din zonă. În conducerea operaţiilor celor două armate s-au folosit mijloacele radio, prin care s-au transmis ordinele de luptă şi misiunile unităţilor. **S-au folosit însă coduri rudimentare, uşor de descifrat, iar multe misiuni au fost transmise în clar.** Armata germană dispunea de un centru de ascultare radio dislocat la Thorn, care a interceptat toate mesajele radio ale trupelor ruseşti. Informaţiile culese erau imediat transmise, prin curieri utilizând motociclete, comandanţilor marilor unităţi germane şi în special comandantului Frontului de est german, generalul Paul von Hindenburg, cel care, după război, a devenit preşedintele Germaniei, iar în anul 1933 îi va încredinţa funcţia de cancelar lui Adolf Hitler.

Pe baza interceptărilor şi analizei mesajelor radio transmise în clar, precum şi a celor descifrate, **spionajul militar german a reconstituit cu uşurinţă compunerea, dispozitivul operativ şi misiunile armatelor ruseşti**. Armata a 8-a germană, condusă de generalul Erich Ludendorff, a fost deplasată rapid către Tannenberg, luând total prin surprindere Armata a 2-a a

generalului Samsonov. **La 31 august 1914, această armată a fost nimicită aproape complet,** pierzând 30.000 de morţi şi 90.000 de prizonieri. Tot planul de operaţii al armatei ruse a fost dat peste cap.

Poate că unii dintre cititori vor fi înclinaţi să creadă că exemplele date, care s-au consumat cu 88 ani în urmă, nu ar mai fi relevante. Nimic mai fals! **Armatele lumii au continuat să comită erori în acest plan, dintre cele mai grave**, de atunci şi până în zilele noastre, **fie transmiţând mesaje în clar, fie folosind coduri şi cifruri destructibile. Acestea au condus nu numai la pierderea unor bătălii, ci chiar a războiului**. Chiar dacă mesajele nu pot fi descifrate, traficul radio, interceptat şi analizat de specialişti, poate furniza informaţii privind dislocarea punctelor de comandă, a comandamentelor, a unităţilor, precum şi a manevrelor efectuate de acestea în teren.

În timpul tragicelor evenimente din România, generate de revoluţia din **decembrie 1989, cele mai multe mesaje din reţelele radio ale armatei au fost transmise în clar.** Toată lumea dădea ordine şi contraordine în reţelele radio şi pe canalul de televiziune, din care s-a creat o imensă confuzie şi dezordine, generatoare de victime şi distrugeri. **Dacă armata României ar fi întâlnit, în decembrie 1989, un adversar serios, ar fi păţit ca armata rusă la Tannenberg, în 1914…**

Ungaria, vecina noastră de la vest, cu care ne vom “alia” de îndată ce ni se va împlini visul de aderare la N.A.T.O., **acordă o însemnătate deosebită cercetării radioelectronice. Eforturile principale ale acesteia sunt concentrate asupra României.** După desfiinţarea Tratatului de la Varşovia, survenită la 1 iulie 1991, forţele de cercetare radioelectronică ale armatei ungare au fost **retrase din partea de vest a ţării şi concentrate în zonele de frontieră cu România,** în localităţile Nyregyhaza, Debrecen, Szolnok, Bekescsaba şi Hodmezovasarhely.

Bătălia navală germano-britanică de la Jutland pierdută de americani… la Bursă

Cercetarea radio a pătruns rapid şi în forţele navale ale beligeranţilor din primul război mondial, mai ales în Flota Marii Britanii, cea mai mare şi mai puternică din lume. Şeful spionajului naval britanic, amiralul Henry Oliver, a pus bazele primului centru de interceptare a traficului radio german şi a convorbirilor telefonice, prin dispozitive aplicate pe cablu. Înaintea marii bătălii navale de la Jutland, **pe coastele de est ale Marii Britanii funcţionau 14 posturi de ascultare.**

În cadrul Amiralităţii britanice a funcţionat celebra ***“Room-40”*** (Camera-40), specializată în operaţiuni de decriptare şi decodificare a mesajelor radio

interceptate de la inamic. Cercetaşii radio şi decriptorii englezi au reuşit adevărate minuni în descifrarea ordinelor de operaţii ale Flotei germane, grupările de forţe şi manevrele acesteia din Marea Nordului.

În **bătălia navală de la Jutland, din 31 mai 1916, cotată ca printre cele mai mari din istorie**, au luat parte 248 de nave de război ale Marii Britanii şi Germaniei. Bătălia s-a încheiat **nedecisă**, datorită incapacităţii amieralului John Jellicoe, comandantul Flotei britanice, de a valorifica informaţiile de o excepţională valoare şi oportunitate puse la dispoziţie de către cercetarea radio, precum şi a lipsei de curaj şi hotărâre a comandantului Flotei germane, amiralul Reinhard Scheer, care a ordonat dezangajarea într-un moment în care sorţii bătăliei îl favorizau.

Ceea ce se ştie însă mai puţin despre bătălia navală indecisă de la Jutland este imensa ţeapă trasă americanilor de către serviciile de spionaj engleze, în cârdăşie cu marea finanţă britanică din *“City”* (cartierul bancar al Londrei). În timp ce navele Flotei germane se retrăgeau, pentru a nu mai reveni niciodată să se confrunte cu Flota britanică, **spionajul englez a lansat în eter**, aşa, “din întâmplare”, **o radiogramă din care rezulta că *“Marea Britanie a pierdut bătălia de la Jutland”*.** Aceasta a fost **interceptată la New York, dată publicităţii imediat, fapt ce a produs o furtună la Bursă. Acţiunile marilor societăţi engleze au scăzut brusc până la cote ridicol de mici. Agenţii de bursă englezi au cumpărat toate aceste acţiuni.** A urmat comunicatul oficial al guvernului de la Londra, care anunţa lumea că *“Marea Britanie a câştigat bătălia de la Jutland”*...

Valoarea acţiunilor engleze la Bursa din New York a crescut vertiginos. În urma acestei diversiuni, **acţionarii americani au pierdut în favoarea englezilor o sumă de circa două miliarde dolari,** cifră imensă pentru acele timpuri. Lovitura dată de englezi a fost **gândită şi premeditată până în cele mai mici detalii,** deoarece Marea Britanie fusese depăşită din punct de vedere economic de către S.U.A., care, la începutul secolului XX, a trecut pe primul loc în lume. Imperiul britanic intra în etapa crizei sale absolute. *

Revoluţia bolşevică… a spionajului german

Primul război mondial a revoluţionat spionajul, dar în acelaşi timp a şi dat naştere unei revoluţii în Rusia. Aceasta din urmă a fost **urmarea atât catastrofalelor înfrângeri militare suferite de Rusia**, datorate şi spionajului german, **cât şi falimentului total al regimului ţarist**. La **2 martie 1917, ţarul Nicolae al II-lea**, văr primar cu regina Maria a României, a fost **forţat să abdice**. Sărmanul ţar, care a pierit cu întreaga familie sub ploaia de gloanţe a unui pluton de execuţie bolşevic, fără nici o judecată (nu cum a fost "judecat" N. Ceauşescu în 1989), a fost caracterizat de contemporani ca fiind *"handicapat de o incompetenţă vecină cu trădarea"*.

Partidul Comunist (bolşevic) al lui V.I.Lenin nu a avut absolut nici un merit în acţiunea de răsturnare a regimului politic ţarist din Rusia.

Revoluţia rusă a fost declanşată de cele 7 000 de rusoaice de la fabrica textilă din Sankt Petersburg, care au ieşit în stradă, apoi de muncitori, soldaţi şi ţărani care au pus stăpânire pe instituţii şi garnizoane, punându-i în libertate pe toţi deţinuţii din închisori. Vidul de putere creat avea să fie ocupat de bolşevici, mai târziu.

În timpul evenimentelor de la Petersburg, din martie 1917, **V.I.Lenin**, descedent dintr-o familie nobiliară cu amestec de ruşi, evrei şi asiatici, cel care avea să influenţeze cursul istoriei mondiale, cum n-a făcut-o nimeni până la el, **se afla în Elveţia**. Evreii pur sânge **Leon Troţki şi Nikolai Buharin**, care au jucat un rol decisiv în acapararea puterii politice de către bolşevici, **se aflau la New York. I.V.Stalin**, a cărui umbră bagă în sperieţi capitalismul occidental şi astăzi, la o jumătate de secol de la martea sa, **se afla exilat în Siberia**.

În asigurarea succesului loviturii de stat sau a revoluţiei bolşevice de la 7 noiembrie 1917, un rol deosebit de important l-a jucat serviciul de spionaj german.

Angajată într-un război pe viaţă şi pe moarte cu puterile Antantei (Franţa, Marea Britanie şi Rusia, la care a aderat şi România, în 1916), **Germania celui de-al doilea Reich a găsit în mişcarea bolşevicilor ruşi un aliat puternic.** Spionajul german era la curent cu programul politic al Partidului Comunist (bolşevic) rus şi cu ambiţiile lui Lenin de a cuceri puterea politică în Rusia printr-o revoluţie. **O victorie a bolşevicilor echivala cu scoaterea Rusiei din război**, obiectiv strategic de importanţă imensă pentru eforturile de război ale Germaniei, lucru care, în final, s-a şi produs. Iată cum, în politică, te faci frate şi cu diavolul până ce treci vadul ! **Spionajul german i-a asigurat lui V.I.Lenin transportul din Elveţia până în Rusia**, în cea mai deplină siguranţă, deşi Europa era răvăşită de război. În acelaşi timp, **spionajul britanic îl sprijinea pe Kerenski**, care a dat asigurări că va

menţine Rusia în război. Unul din cei mai mari agenţi ai spionajului englez, **Sidney Reilly a avut misiunea să-l asasineze pe Lenin.** În plan strategic, victorios a ieşit spionajul german, care, cu ajutorul lui Lenin şi al bolşevicilor, a scos Rusia din război, ajungându-se la pacea separată de la Brest–Litovsk, din martie 1918. **Revoluţia bolşevică sprijinită de spionajul german şi ieşirea Rusiei din război au avut urmări dezastruoase asupra frontului româno-rus din Moldova şi în general asupra României, cu consecinţe până în zilele noastre** (tezaurul, Basarabia şi nordul Bucovinei). Spionajul britanic s-a răzbunat punând la cale **atentatul asupra lui Lenin, din 30 august 1918.** Deşi grav rănit, Lenin a supravieţuit până la 21 ianuarie 1924, dar nu a mai fost capabil să-şi îndeplinească atribuţiile. La baza triumfului comunismului în Rusia s-a aflat înapoierea şi sărăcia cumplită a marii majorităţi a populaţiei imensului imperiu. Atât Rusia, la începutul secolului XX, cât şi România, la sfârşitul aceluiaşi secol, ar fi avut nevoie de evoluţii profunde, de renaşteri sociale şi nu de revoluţii. **Revoluţiile se comportă ca tornadele, distrugând totul în calea lor,** toate valorile, toate edificiile şi toate vechile instituţii. Aşa cum a demonstrat-o şi revoluţia din decembrie 1989 din România, acestea mai mult distrug decât construiesc. Situaţia economică şi socială a românilor la începutul secolului XXI este de câteva ori inferioară celei de dinainte de 1989. **Dacă vom mai trece printr-o revoluţie, riscăm să dispărem de pe harta Europei…**

Felix Djerjinski visase “să-i ucidă pe toţi ruşii” !

După preluarea puterii politice, asaltaţi de inamici interni şi externi, **bolşevicii lui Lenin au început prin a-şi crea instrumente puternice**, care aveau să-şi pună amprenta, nu numai asupra situaţiei din Rusia, ci şi asupra istoriei întregii lumi. Acestea au fost **CEKA**, organ de securitate şi spionaj, creat de polonezul Felix Djerjinski *, la 7 decembrie 1917 şi **Armata Roşie**, creată de evreul Leon Troţki şi georgianul I.V.Stalin *, în ianuarie 1918.

CEKA reprezintă acronimele din limba rusă ce desemnau *“Comisia Extraordinară pentru Combaterea Contrarevoluţiei, Sabotajului şi Speculei”*. **Aceasta avea puteri extraordinare în adevăratul sens al cuvântului.** Agenţii CEKA îi identificau pe “duşmanii poporului”, tot ei îi urmăreau, arestau, interogau, judecau, pronunţau sentinţe şi tot ei le executau. Mai ales în anii războiului civil, CEKA a devenit o instituţie care a băgat, pur şi simplu, groaza în forţele interne ostile regimului, precum şi în agenţii serviciilor străine de spionaj. **Cekiştii lui Lenin s-au comportat ca iacobinii lui Robespierre,** în timpul dictaturii acestuia (1793-1794), **adică au tăiat şi au spânzurat după bunul lor plac.**

Părintele CEKA, **Felix Djerjinski**, s-a născut la 30 august 1877, în Polonia aflată saub ocupaţia Rusiei. A fost crescut şi educat în cel mai strict spirit catolic şi al patriotismului polonez. **Ca adolescent, Felix Djerjinski visa să aibe puteri magice, să se poată face nevăzut "pentru a-i ucide pe toţi ruşii".**

A pornit pe calea revoluţionară de la vârsta de **19 ani**, activând în cercurile marxiste din Polonia şi Lituania. Fanatismul său religios catolic se va metamorfoza în fanatism politico-ideologic marxist.

Trădat de către un "muncitor" (sau mai exact un agent provocator al securităţii ţariste), F.Djerjinski este **arestat în iulie 1897 şi condamnat la închisoare.**

Din detenţie, i-a scris surorii sale următoarele: *"Închisorile sunt groaznice doar pentru cei cu spiritul slab"*. În mai 1898, a fost **deportat în Siberia**, la Nolinsk, provincia Viatka. Din 20 ani de activitate revoluţionară, **12 ani i-a petrecut prin închisori. Închisorile ţariste i-au afectat grav sănătatea.** Probabil că şi din această cauză, atunci când a ajuns la putere, s-a comportat atât de cumplit cu adversarii bolşevismului.

Felix Djerjinski i-a întâlnit pe Lenin şi pe Stalin pentru prima dată în 1906, la cel de-al IV-lea Congres al Partidului Comunist (b.), desfăşurat la Stockholm.

La data răsturnării regimului ţarist, Felix Djerjinski se afla în închisoare. El s-a alăturat imediat forţelor politice conduse de Lenin, fiind cooptat în Comitetul Central al partidului, în vara anului 1917.

Istoricul american Jeffrey T.Richelson, un anticomunist convins, în cartea sa *"A Century of Spies"* (Un secol al spionilor), apărută în anul 1995 la Editura Oxford University Press din New York (pag.49-51), îl prezintă pe Djerjinski ca pe un om cu o voinţă extraordinară, un ascet capabil de orice privaţiuni şi un om profund preocupat de suferinţele celor nevoiaşi ! În acelaşi timp, voinţa lui de fier, construită pe principiile catolicismului polonez, l-au făcut să fie **cumplit în măsurile represive** împotriva tuturor celor care se opuneau regimului bolşevic. Felix Djerjinski a fost o figură legendară a revoluţiei bolşevice, supranumit *"Felix de Fier"*, a cărui amintire îi înspăimântă şi astăzi pe cei din serviciile de spionaj occidentale. Iată unul din motive.

La 25 august 1918, la reşedinţa consulului general al S.U.A., De Witt Poole, **din Moscova, s-au adunat elitele serviciilor de spionaj ale principalelor puteri occidentale.** Era vorba de **Sidney Reilly**, cel mai teribil "as" al spionajului Marii Britanii, care mobilizase circa 60.000 de combatanţi contrarevoluţionari, **colonelul Henry de Vertement**, spion şi diversionist legendar al Franţei, precum şi **Xenophon Blumental Kalamatino**, din partea spionajului S.U.A. **Conspiratorii vizau răsturnarea puterii bolşevice, printr-o lovitură internă fulgerătoare.** La reuniunea marilor conspiratori a

mai luat însă parte şi “jurnalistul” francez **Réné Marchand** care, în realitate, era un **agent al lui Felix Djerjinski.** Urmările au fost simple. Toţi conspiratorii şi forţele asociate lor din Rusia au fost “anihilaţi” în stil cekist, adică **împuşcaţi** fără prea mult ceremonial judecătoresc.

În anii de vârf ai războiului civil, când pistolul şi puşca nu mai făceau faţă execuţiilor, F.Djerjinski a dat dezlegare pentru folosirea mitralierelor, cu care “problemele” se rezolvau foarte rapid.

Până la sfârşitul războiului civil, CEKA a acumulat la activul său **peste 200.000 de oameni executaţi din motive politice.** La **20 decembrie 1920,** a luat fiinţă **Departamentul Extern al CEKA** – însărcinat cu misiuni de spionaj şi contraspionaj externe. Acesta a fost condus de **Mihail Abramovici Triliser,** un evreu, revoluţionar de profesie. Aici se vor forma ofiţeri de informaţii şi agenţi ilegali, care, în anii interbelici şi în cursul celui de-al doilea război mondial, vor produce adevărate ravagii în state puternice, precum Germania, Japonia, Marea Britanie şi S.U.A.

“Lanţul” CEKA-GPU-OPPU-KGB şi… “umbrele palide”

În anul **1922**, CEKA a trecut în subordinea Ministerului de Interne, sub denumirea de *Gosudarstvenoe Politicescoe Upravlenie* sau **G.P.U.** În fruntea Ministerului de Interne (N.K.V.D.) a fost numit Felix Djerjinski, funcţie pe care a deţinut-o până la moartea sa, survenită în 1926.

În anul **1923**, G.P.U. s-a desprins de Ministerul de Interne, devenind un **Comisariat independent,** sub numele de *Obedineonoe Gosudarstvenoe Politicescoe Upravlenie* sau **O.G.P.U.** În fruntea acestui organism a fost numit **Viaceslav Rudolfovici Menzinski**, un polonez de sorginte nobiliară, un poliglot talentat, cu o cultură şi inteligenţă ieşite din comun.

K.G.B.-ul (*Komitet Gosudarstvenoe Bezapasnosti*), înfiinţat după cel de-al doilea război mondial, respectiv **martie 1954**, este rezultatul unui proces de creştere continuă a poliţiei politice şi a organelor de spionaj şi contraspionaj din fosta U.R.S.S., al cărui punct iniţial l-a constituit naşterea CEKA în 1917. Avem, deci, de a face cu **lanţul CEKA-GPU-OGPU-KGB**, renăscut, după colapsul regimului sovietic la 25 decembrie 1991, în mai multe organe, după principiul des-centralizării, respectiv **S.V.R.**–Serviciul de Informaţii Externe, **F.S.B.–** Serviciul Federal de Securitate, **F.A.P.S.I.** – Agenţia Federală de Comunicaţii Guvernamentale şi Informaţii. Toate acestea din urmă sunt însă nişte **umbre palide** faţă de străbunele lor din perioada de ascensiune şi de glorie a regimului sovietic.

“Spionii de suflet”

Marea şi incontestabila inovaţie a şcolii de spionaj sovietice creată de V.I.Lenin şi F.Djerjisnki este **agentura pe baze ideologice, cu elementul său fundamental *“spionul din convingere”* sau *“spionul de suflet”***. Astfel de spioni au apărut în toate statele lumii în care au existat partide comuniste. Aceasta, deoarece **toate partidele comuniste afiliate la Internaţionala Comunistă de la Moscova**, înfiinţată în anul 1919 şi desfiinţată în 1943, **au fost obligate să presteze misiuni de spionaj în favoarea U.R.S.S.** Se pare că, în România, cel mai valoros “agent de suflet” al Moscovei, prin intermediul Partidului Comunist din România afiliat din 1921 la Internaţionala Comunistă, a fost ofiţerul de artilerie **Emil Bodnăraş** din Armata regală, devenit ulterior unul din principalii lideri ai P.C.R., chiar şi în epoca lui N.Ceauşescu.

Cei mai mari *“spioni de suflet”*, care au fost recrutaţi mai ales în perioada interbelică, **n-au provenit însă din rândul partidelor comuniste**, deoarece acestea erau boicotate, urmărite de poliţia politică din ţările respective şi nu aveau acces la secretele politice, militare şi tehnologice. **Aceştia au provenit din mediile intelectuale, de elită, din ţările vizate de spionajul sovietic.** Cea mai puternică, mai eficientă şi mai longevivă reţea de “spioni de suflet” a fost ***“Reţeaua de la Cambridge”***, din Marea Britanie, recrutată în anii ‘30, compusă din Harold Philby, Donald Maclean, Guy Burgess, John Cairncross, Alan Nunn May, Leo Long şi Anthony Blunt, care nu numai că nu au fost comunişti, ci au provenit **din familii cu ranguri nobiliare**.

Pentru a cunoaşte modul cum au acţionat serviciile de spionaj sovietice pe toată durata creşterii şi descreşterii U.R.S.S., recomand cărţile ***“C.I.A. contra K.G.B.”***, ***“Ghidul spionului român”*** şi ***Spionajul total în acţiune”***, de acelaşi autor, apărute la aceeaşi editură (**OBIECTIV**) din Craiova.

CEKA şi fondatorul său Felix Djerjinski, cel care visa în tinereţe *“să-i ucidă pe toţi ruşii”*, au jucat un **rol imens în asigurarea victoriei revoluţiei bolşevice**, combătând cu ferocitate atât forţele de opoziţie interne, cât şi acţiunile de spionaj, diversiune şi intervenţii directe ale Marilor Puteri capitaliste, S.U.A., Marea Britanie, Franţa şi Japonia. CEKA a operat şi pe frontul româno-rus din Basarabia, după ce guvernul României a declanşat operaţiuni militare împotriva Rusiei bolşevizate, la ordinul Marilor Puteri occidentale.

“Arhipelagul Gulag”

În anul 1925, în răspunderea CEKA se aflau circa 1.300.000 de deţinuţi. Celebrul ***“Arhipelag Gulag”*** sau Administraţia Lagărelor şi

Închisorilor, descris de Alexander Soljeniţân, în cartea cu acelaşi nume, tipărită în Occident în milioane de exemplare, pe post de biblie anti-comunistă, **a luat fiinţă în 1930, sub conducerea lui Jagoda**, un om de o cruzime şi bestialitate ieşite din comun.

Prin comportamentul său arbitrar, prin puterile excepţionale de care a dispus şi prin cruzimea manifestată în tratamentul adversarilor, **CEKA poate fi asemuită cu Inchiziţia** bisericii catolice, precum **şi cu Gestapoul** (poliţia politică) a Germaniei celui de-al treilea Reich.

În zilele noastre, se ştie cu destulă exactitate, inclusiv din documentele de arhivă ale fostei U.R.S.S., că **regimul politic sovietic a fost deosebit de opresiv în perioada 1917-1953**, până la moartea lui I.V.Stalin.

Istoricul american Edward Pessen, în cartea sa *"Losing Our Souls"* (Pierzându-ne sufletele), apărută la Editura Ivan R.Dee din Chicago în 1993, explică duritatea organelor de represalii ale fostei U.R.S.S., nu numai datorită esenţei sistemului social-politic, ci şi prin prisma politicii lumii capitaliste faţă de noua orânduire ce se născuse în spaţiul Rusiei ţariste. Statul sovietic a fost atacat continuu de către lumea capitalistă încă din 1917. Împotriva acestuia s-au purtat "războaie calde şi reci" până în ultima zi a existenţei sale, respectiv 25 decembrie 1991.

Istoria va demonstra dacă triumful lumii capitaliste în frunte cu S.U.A. asupra socialismului din Europa de Est a fost sau nu benefic pentru naţiunile din aria respectivă, care cuprinde şi România.

Evoluţiile din ultimii 13 ani, cel puţin din România, mă determină să am mari rezerve şi semne de întrebare.

“Gentlemanii nu citesc corespondenţele altora” !

În perioada dintre cele două războaie mondiale (1919-1939), acţiunile serviciilor de spionaj, deşi mai reduse ca amploare şi intensitate, au continuat la scară globală. Experienţa câştigată în anii războiului a fost transpusă în noi structuri organizatorice, metode şi tehnologii. ***“Camera 40”*** a spionajului naval britanic a fost **transformată, la 1 noiembrie 1919**, într-un organ naţional de cercetare radio şi decriptare sub numele de **Şcoala guvernamentală de coduri şi cifruri**. Aceasta va juca un rol imens în salvarea de la dezastru a Marii Britanii, în cursul celui de-al doilea război mondial.

În perioada interbelică, spionajul britanic şi-a concentrat forţele şi mijloacele împotriva Rusiei sovietice, devenită ulterior U.R.S.S., **a cărei distrugere constituia un obiectiv strategic prioritar al Marii Britanii**. Cauza acestei atitudini consta în teama de moarte a Londrei că revoluţia bolşevică ar fi putut contamina coloniile britanice şi în special India, fenomen care s-a şi produs.

Fiind foarte avansaţi în cercetarea radio şi în decriptare, **specialiştii englezi au spart cifrurile ruseşti moştenite de la administraţia ţaristă**, fapt ce a situat Moscova în poziţii dificile în negocierile comerciale cu Marea Britanie, începute în 1920. Tot datorită acestui fapt, **securitatea engleză (M.I.5) a anihilat eforturile iniţiale ale ruşilor de construire a unor reţele informative şi a organizat peste o sută de revolte militare pe teritoriul Rusiei**, culminând cu revolta de la Kronstadt, pentru a cărei înăbuşire şi-au pierdut viaţa circa 10.000 de soldaţi ai noii Armate Roşii.

Primul care a sesizat că spionajul britanic sparge cu uşurinţă cifrurile şi condurile militare ruseşti a fost **Mihail Frunze**, cel mai reputat comandant rus din timpul războiului civil. Numai după înlocuirea vechilor sisteme de cifrare şi codificare şi mai ales introducerea cifrului cu gamă infinită, ruşii au putut anihila acţiunile serviciilor de spionaj şi contraspionaj ale Marii Britanii.

În cursul primului război mondial, ca şi în perioada interbelică, **S.U.A. au dispus de elemente şi structuri de informaţii doar la nivelul categoriilor de forţe ale armatei**, respectiv Forţele maritime şi Forţele terestre.

Copiindu-i însă pe britanici, **autorităţile americane au pus accent pe cercetarea radio şi pe decriptare**. Eroul naţional al S.U.A. în acest domeniu a fost **Herbert Yardley**, născut la Worthington, statul Indiana, în anul 1889. Acesta a constatat că cifrurile şi codurile americane erau într-o stare dezastruos de slabe, putând fi penetrate cu uşurinţă. Odată cu intrarea S.U.A. în război, **în iunie 1917, Yardley pune bazele cercetării radio şi decriptării, concomitent cu introducerea**, în armata şi administraţia S.U.A.,

a **unor coduri şi cifruri moderne**. Organul creat de Yardley a purtat numele de ***“M.I.-8”***. Specialiştii americani în domeniul decriptării au cooperat strâns cu cei englezi, reuşind să spargă cifrurile germane şi mexicane.

După război, M.I.-8 s-a permanentizat ca organ naţional de spionaj la scară internaţională, având ca sursă de informaţii interceptarea traficului radio, a telegrafului şi liniilor telefonice ale statelor vizate, precum şi decriptarea (adică spargerea) codurilor şi cifrurilor statelor străine ce prezentau interes pentru S.U.A., sub denumirea de ***“Camera Neagră”*** (Black Chamber).

Cel mai mare succes repurtat de “Camera Neagră” a lui Yardley a fost **spargerea cifrului diplomatic al Japoniei**. În perioada 1921-1929, “Camera Neagră” americană, condusă de specialistul de geniu Herbert Yardley, a reuşit să spargă cifrurile de stat şi codurile statelor Argentina, Brazilia, Chile, China, Costa Rica, Cuba, Franţa, Germania, Marea Britanie, Japonia, Liberia, Mexic, Nicaragua, Panama, Peru, San Salvador, Republica Dominicană, U.R.S.S. şi Spania. Informaţiile politice, economice şi militare obţinute de către S.U.A., pe această cale de care adversarii nu aveau cunoştinţă, au conferit administraţiilor S.U.A. imense avantaje în desfăşurarea unor tratative, mai ales comerciale, din timp de pace, cu aceste ţări.

În ciuda acestor succese strălucite, **datorită diletantismului şi imbecilismului manifestat adeseori de către oamenii politici ajunşi în funcţii-cheie**, fenomen ce nu i-a ocolit nici pe americani, **celebra *“Cameră Neagră”* a primit o lovitură mortală în anul 1929**.

În anul respectiv, în urma alegerilor, la Casa Albă s-a instalat ca preşedinte **Herbert Hoover** (republican), iar în fruntea Departamentului de Stat (Ministerul de Externe) a fost numit Henry Stimson. Pentru a asigura continuitatea şi finanţarea organismului pe care îl conducea, Yardley a înaintat un memoriu preşedintelui Hoover, explicându-i acestuia istoria, misiunea şi realizările “Camerei Negre”. **Preşedintele nu a mişcat un deget.** Întrucât “Camera Neagră” se afla sub patronajul Departamentului de Stat, memoriul lui Yardley a ajuns pe mâna secretarului de stat Stimson. Diletant în materie, **Henry Stimson a ucis pur şi simplu *“Camera Neagră”*, tăindu-i fondurile**, lansându-se şi într-o apreciere care face hazul planetei şi în zilele noastre, zicând cu aer de mare înţelept: ***“Gentelemanii nu-şi citesc unii altora corespondenţa”***.

În lumea spionajului, de atunci şi până în zilele noastre, afirmaţia de mai sus a lui H.Stimson este cotată ca **una dintre cele mai mari inepţii** din câte s-au spus vreodată sub soare. Aceasta a devenit **un fel de măsură a prostiei universale**. Celebra “Cameră Neagră”, care a făcut adevărate minuni în pătrunderea la secretele mai tuturor statelor lumii, a primit un **buget de 25.000 dolari**, din care îşi putea achita chiria pentru spaţiu, cumpărarea de cărţi, cheltuielile poştale şi de călătorie, putea plăti un singur expert în

decriptare, un translator de limba japo-neză, o secretară şi două dactilografe. Aceasta demonstrează că, şi într-o societate atât de dezvoltată şi de instruită, precum cea a Statelor Unite, prostia poate prevala în anumite spaţii şi perioade de timp, aşa cum s-a întâmplat, mai în toate domeniile, şi în România de după anul 1989…

Hitler, spionajul şi reînarmarea

Ajungerea lui Adolf Hitler în fruntea Germaniei, pe post de cancelar, în anul 1933, a generat schimbări profunde, atât în organizarea, cât şi în modul de acţiune ale spionajului german. La **2 ianuarie 1935**, în funcţia de şef al serviciului de spionaj militar a fost numit **Wilhelm Franz Canaris**. Fost ofiţer de informaţii în marina imperială germană, în cursul primului război mondial, Canaris a creat reţele de spioni în Argentina şi Brazilia şi a pus bazele secţiei de spionaj german în Spania, care a creat o vastă reţea de agenţi în spaţiul iberic, inclusiv în Gibraltar.

Agenţii acestor reţele au fost reactivaţi tot de către Canaris, în anul 1925. Personalitatea amiralului Canaris a lăsat o puternică amprentă asupra organizării, strategiei şi modului de operare a serviciului de spionaj al armatei germane, care **s-a delimitat net de Gestapo**.

Prima misiune primită de amiralul Canaris a fost aceea **de a determina eventualele reacţii militare ale Franţei şi Marii Britanii faţă de *“Proclamaţia Suveranităţii Militare a Germaniei”***, ce încălca grav prevederile Tratatului de la Versailles, prin triplarea mărimii armatei germane, de la **12** divizii la **36** divizii. Agenţii lui Canaris au avut **acces la documentele secrete ale Reuniunii la nivel înalt de la Stresa**, din 11 aprilie 1935, din care rezulta că Franţa şi Anglia nu au în vedere acţiuni militare împotriva Germaniei.

Pe baza asigurărilor date de Canaris, Hitler a declanşat cu toată forţa imensul program de reînarmare a Germaniei, care avea să ducă la războiul al doilea mondial, cel mai cumplit măcel din istoria Omenirii, în care, prin acţiunile spionajului german, a fost atrasă şi România.

Tot spionii lui Canaris au meritul de a-l fi asigurat pe Hitler că Franţa şi Anglia nu vor reacţiona în forţă dacă Germania va reocupa Provincia Renană. Acest lucru s-a şi produs în ziua de **7 martie 1936**, când, în cadrul *“Operaţiei Winterubung”*, 40.000 de soldaţi germani au pătruns în Renania. La această **acţiune de testare a voinţei politice a Franţei şi Marii Britanii** de a reacţiona militar la începuturile expansiunii celui de-al treilea Reich, spionii lui Canaris nu au constatat decât alarma generală dată forţelor franceze ce ocupau *“Linia Maginot”* şi dislocarea câtorva divizii din

sudul Franţei, mai aproape de graniţa cu Germania. **Marea Britanie nu a mişcat nici măcar un singur soldat.**

Şi în Germania nazistă, cercetarea radio şi decriptarea au luat o amploare deosebită. **La 10 aprilie 1933 a luat fiinţă centrul naţional de cercetare radio şi criptologie şi decriptare** denumit *“Forschungamt”*, sub conducerea unui mare specialist, în persoana lui **Gottfried Schapper**. Cercetarea radio şi eforturile de spargere a cifrurilor şi codurilor de către organul specializat german au fost concentrate cu precădere asupra Franţei, Poloniei şi U.R.S.S., care aveau să devină marile victime ale agresiunilor devastatoare ale celui de-al treilea Reich.

Capitolul II

SPIONII ŞI MARILE OPERAŢII ALE RĂZBOIULUI DOI MONDIAL

Spărgătorii de cifruri – învingătorii samurailor

Specialiştii acestor servicii de o extraordinară complexitate şi dificultate, care au jucat un rol imens în toate marile operaţii ale celui de-al doilea război mondial, invizibili prin modul lor de acţiune, au fost şi sunt **încă extrem de puţin cunoscuţi de către marele public**, supra-alimentat cu istorii despre spioni vedetă de tipul James Bond.

Eliminând efectele prostiei fostului secretar de stat Henry Stimson, care a distrus "Camera Neagră", **americanii şi-au refăcut serviciul de cercetare radio şi decriptare, trecându-l în subordinea armatei**.

Între 1929 şi 1943, acesta a ajuns de la cota aproape de zero, la o puternică instituţie de specialitate, sub numele de Agenţia de Securitate a Comunicaţiilor, cu un efectiv de **10.000 de experţi**. Meritul acestei lucrări de excepţie, ce avea să aducă enorme servicii S.U.A. în cursul celui de-al doilea război mondial, a revenit colonelului **Carter W.Clark**, ofiţer de transmisiuni şi locţiitorului său, avocatul din New York, **Alfred Mc Cormack**.

Cercetarea radio şi decriptarea au jucat un rol-cheie în câştigarea războiului de către S.U.A. pe teatrul din Oceanul Pacific, mai ales după ce au tras concluziile de rigoare din dezastrul de la Pearl Harbour, în urma atacului prin surprindere japonez din 7 decembrie 1941. Concepţia acestui atac, cât şi în general strategia navală a Japoniei în războiul cu S.U.A. i-au aparţinut **amiralului Isoroku Yamamoto**. Acesta a înţeles că Japonia ar putea prevala în războiul naval împotriva S.U.A. numai dacă va reuşi o suită de victorii rapide, ca cea de la Pearl Harbour, care să ducă la distrugerea Flotei S.U.A. din Pacific şi în special a portavioanelor.

Amiralul Yamamoto a înţeles, mai bine ca nimeni altul, **că Japonia**

nu are nici o şansă într-un război de lungă durată cu Statele Unite ale Americii, datorită faptului că baza industrială a acesteia era net superioară celei japoneze. **După Pearl Harbour, următorul obiectiv de atac al Flotei Japoniei**, selecţionat de amiralul Yamamoto, **a fost baza americană de pe insula Midway**, unde acesta spera să atragă portavioanele americane într-o ambuscadă strategică şi să le distrugă.

Probabil că aşa s-ar fi şi derulat lucrurile dacă cercetarea radio şi decriptarea aflate în serviciul Forţelor navale ale S.U.A., conduse de comandorul Edwin T.Layton şi expertul în spargerea codurilor Joseph J.Rochefort şi operând din Hawai, nu ar fi interceptat traficul radio al flotei japoneze şi nu ar fi reuşit să-i spargă codurile.

Experţii americani în cercetarea radio au reuşit să intercepteze şi să decodifice planul de operaţii *"OR 20-G"*, al amiralului Yamamoto, al bătăliei navale de la Midway. Amiralul William Nimitz, comandantul Flotei S.U.A. din Pacific, în deplină cunoştinţă de cauză, şi-a deplasat rapid portavioanele şi navele lor de escortă în zona apelor insulei Midway, realizând o ambuscadă în care a surprins puternica grupare navală a amiralului Yamamoto.

În bătălia de la Midway, din iunie 1942, Flota Japoniei a suferit o înfrângere catastrofală, pierzând patru portvioane (Akagi, Kaga, Soryu şi Hiryu). Americanii au pierdut portavionul Yorktown. În esenţă, victoria în bătălia navală de la Midway a fost **datorată**, în foarte mare măsură, ***"spionilor invizibili"* din cercetarea radio şi decriptare**. Despre aceştia, nu s-a vorbit, zeci de ani la rând, nimic. Aceasta este, în general, soarta spionilor eroi, de orice fel, din orice timpuri şi din orice ţară. Ei trebuie să moară în anonimat, iar gloria să revină conducătorilor politici, generalilor şi amiralilor.

Bătăliile navale de la **Guadal Canal** şi de la **Coral Sea**, din anul **1942**, precum şi cele de la **Saipan** şi **Golful Leyte**, câştigate toate de americani, au plecat tot de la cunoaşterea exactă a planurilor de operaţii ale Flotei japoneze, datorită cercetării radio şi decriptării. În acest joc al morţii, un rol important l-a avut şi prostia şi aroganţa samurailor japonezi, care **nu au schimbat, periodic şi la intervale scurte, codurile**, aşa cum se procedează. Atât japonezii, cât şi germanii au avut o încredere oarbă în codurile şi sistemele lor de cifrare, fapt ce i-a costat, în mare măsură, chiar pierderea războiului.

Amiralul Yamamoto – asasinat de americani

În dorinţa de a pregăti o nouă operaţie ofensivă, la **13 aprilie 1943**, amiralul Isoroku **Yamamoto s-a hotărât să inspecteze bazele navale japoneze avansate din insulele Solomon**. În acest scop, comandanţii japonezi ai bazelor navale au fost înştiinţaţi printr-o **radiogramă cifrată** asupra

următoarelor: *“La **18 aprilie**, comandantul suprem al Flotei va inspecta Ballale, Shortland şi Buin, după cum urmează: Plecarea de la Rabaul, la 06.00, cu un avion de bombardament escortat de şase avioane de vânătoare, sosirea la Ballale la orele 08.00. Plecarea în timp scurt şi ajungerea la Shortland la 08.40. Plecarea din Shortalnd la 09.45 şi ajungerea la Ballale la 10.30.Plecarea din Ballale cu avionul şi ajungerea la Buin, la 11.00 Masa de prânz la Buin. Plecarea din Buin la 14.00 şi sosirea la Rabaul la 15.40”*.

Radiograma cifrată a fost interceptată de centrele de cercetare radio americane “Negat” de la Pearl Harbour şi Frumel din Melbourne. Decriptorii americani au reuşit să descifreze textul radiogramei şi să stabilească cu exactitate itinerariul de parcurs al amiralului Yamamoto. **Textul în clar al radiogramei a ajuns în mâna amiralului Nimitz, care a dat ordin de interceptare şi de lichidare a amiralului Yamamoto.** Americanii erau conştienţi de faptul că, prin uciderea acestui mare amiral, Japonia va suferi o pierdere ireparabilă. **Yamamoto era de neînlocuit.**

În dimineaţa zilei de **18 aprilie 1943**, avionul lui Yamamoto, **escortat de 9 avioane** de vânătoare, a fost **interceptat de 18 avioane de vânătoare americane**, în spaţiul aerian din apropiere de Buin. După angajarea luptei aeriene cu avioanele de vânătoare japoneze de tip *“Zero”*, **patru avioane** americane de tip *“P-38”* s-au desprins din grupare şi s-au îndreptat spre avionul care îl transporta pe amiralul Yamamoto. **Căpitanul Thomas G.Lamphier s-a apropiat şi a deschis focul, cu tunul de bord de 20 mm, asupra avionului în care se afla amiralul Isoroku Yamamoto. Avionul s-a prăbuşit în flăcări în junglă**, ucigându-i pe toţi cei aflaţi la bord. În locul acestuia, împăratul Japoniei l-a numit pe amiralul Mineichi Koga. Luând comanda Forţelor navale ale Japoniei aflată în plin război, amiralul Koga a declarat: *”Nimeni nu-l poate înlocui pe amiralul Yamamoto. Pierderea lui este insuportabilă”*.

Probabil că amiralul american William Nimitz s-a mândrit cu “fapta lui de arme”. Mulţi istorici militari, inclusiv americani, au considerat acţiunea pusă la cale de amiralul Nimitz, nu ca pe un act normal de război, ci ca pe **un act terorist, un asasinat şi nimic altceva.** Amiralul Yamamoto nu a avut parte de o moarte glorioasă, într-o bătălie navală pe care s-o conducă, aşa cum şi-a găsit sfârşitul un alt mare amiral, respectiv amiralul englez Horace Nelson în celebra bătălie de la Trafalgar, din 1805. **Amiralul Yamamoto a fost ucis pe la spate, în mod gangsteresc, tipic american.** Dacă amiralul Yamamoto ar fi fost înfruntat pe mare, aşa cum o cere codul onoarei, multe nave de război americane ar fi făcut cunoştinţă cu fundul oceanului. Se pare însă că, în război, chiar şi pentru acele state care se pretind altarul democraţiei şi al drepturilor omului, *“scopul scuză mijloacele”*. **A ucide prin viclenie, a ucide de la**

distanţă şi cu mijloace faţă de care adversarul nu are replici, cum au fost armele atomice împotriva Japoniei în 1945 şi zecile de mii de bombe dirijate prin satelit şi rachetele de croazieră folosite împotriva Serbiei, în 1999, este o practică tipic americană. Iată unul din motivele pentru care s-au produs teribilele eveni-mente de la 11 septembrie 2001, care au schimbat cursul istoriei S.U.A. şi au zdruncinat părerea americanilor despre ei înşişi, potrivit căreia îşi puteau permite orice în lume. Cei care au lovit World Trade Centre şi Pentagonul au învăţat din stilul american şi **au lovit tot aşa** cum a fost lovit şi avionul amiralului japonez Yamamoto, adică **pe la spate şi fără posibilităţi de replică**. Nefericitul amiral nu a avut nici şansa de a se prăbuşi cu avionul în apele mării, acolo unde se află mormântul etern şi curat al marinarilor.

Oglindind teribila tragedie a marelui amiral Isoruku Yamamoto, mă gândesc şi la mareşalul României, **Ion Antonescu**. Acest mare soldat şi patriot, cu toate greşelile lui, merita o moarte pe câmpurile de bătălie, o moarte de brav şi nu să ajungă a fi judecat de către nişte marionete vândute străinătăţii şi apoi executat ca un criminal de rând. Oare, numai mareşalul Ion Antonescu a fost zdrobit de proprii lui compatrioţi? **I.G.Duca, Armand Călinescu, Nicolae Iorga, Lucreţiu Pătrăşcanu, Nicolae Ceauşescu**, pentru a-i pomeni doar pe cei mai apropiaţi de timpurile noastre, **n-au pierit tot de gloanţe trase de mână românească**? Un lucru este sigur. Până când românii nu vor învăţa să-şi recunoască şi să-şi apere valorile, România nu va intra în rândul naţiunilor civilizate ale Europei şi ale lumii. *

Ruşii au învăţat lecţia

După ce au pierdut milioane de soldaţi ca urmare a folosirii haotice şi fără măsuri de securitate a mijloacelor radio în conducerea trupelor, ruşii au tras concluziile de rigoare. De altfel, o trăsătură definitorie a istoriei ruşilor a fost aceea că, înainte de a se înălţa, mai întâi au căzut foarte jos, înainte de a obţine victorii strălucite, au suferit înfrângeri îngrozitoare. Această trăsătură marcată de sânge şi sacrificii cumplite îşi are punctul de plecare încă din anul 1215, când Rusia a căzut treptat sub cumplita stăpânire mongolă.

Rusia a fost pârjolită succesiv de polonezi, de suedezi, de francezi, iar ultima dată de cumplita armată a celui de-**al treilea Reich**, condusă de ultimul mare cuceritor consemnat de istoria contemporană în persoana lui Adolf Hitler, a cărui fantomă încă mai produce groază. Pe toţi aceşti invadatori, ruşii i-au zdrobit şi alungat, dar nu înainte ca ei înşişi să sufere pierderi fantastice.

La sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI, recurgând la cele mai rafinate tertipuri politice, economice şi militare, sub bagheta S.U.A., **N.A.T.O. se apropie prudent, dar sigur de frontierele Rusiei**. Ce ar putea gândi Moscova, prin prisma multor secole de experienţă crudă, decât că se pregăteşte o nouă invazie a Rusiei în secolul XXI ?

Despre **spionajul rusesc din cursul celui de-al doilea război mondial** se ştie că acesta s-a bazat pe agenţi de legendă, precum Richard Sorge, Rudolf Roessler,"Orchesta Roşie" – formată din agenţi ce operau în statele ocupate de Germania sau "Reţeaua de la Cambridge", care îi spiona pe Aliaţi. Acest **tablou** este însă **incomplet**. În afara reţelelor de agenţi, cotate ca excelente, răspândite în întreaga lume, **Armata Roşie a lui Stalin a contat şi pe o excelentă cercetare radio şi pe decriptori de geniu**, care au spart codurile şi cifrurile germane, inclusiv celebra maşină "Enigma", cotată ca ultima culme a creaţiei electro-mecanice.

Calităţile cercetării radio ale ruşilor au fost demonstrate cel mai elocvent, după cum arată istoricul american Jeffrey T.Richelson, **în marea bătălie de la Kursk**, din vara anului **1943**.

La începutul lunii **iulie**, Germania s-a angajat într-un ultim uriaş şi sinucigaş efort de a prelua iniţiativa strategică pe frontul de est, lansând operaţia contraofensivă strategică ***"Zitadelle"*** (Citadela). Potrivit relatărilor istoricului englez Gerhard L.Weinberg, în carea sa *"A World At Arms, A Global History Of World War II"* (O lume sub arme, o istorie globală a celui de-al doilea război mondial), apărută la Editura Cambridge în 1994, **Adolf Hitler şi-a jucat ultima carte**. Aprobând planul "Operaţiei Citadela" la 15 aprilie 1943, A.Hitler a declarat în faţa mareşalilor şi generalilor săi: *"Victoria de la Kursk va constitui o lecţie pentru întreaga lume"*. Predicţia lui Hitler a fost corectă, dar nu în sensul dorit de el. Comanda operaţiei a fost încredinţată mareşalului **Walter Model**, preferatul lui Hitler, iar forţele ruseşti au fost comandate de mareşalul **Ghiorghi Jukov**, preferatul lui I.V.Stalin.

În bătălia de la Kursk, declanşată în dimineaţa de **5 iunie 1943**, germanii au acţionat cu 2.700 de tancuri şi 1.800 de avioane. Aici au acţionat, pentru prima dată în război, noile tancuri germane *"Pantera"* şi *"Tigrul"*. După ce a zdrobit efortul ofensiv al Armatei a 9-a şi al Armatei a 4-a de tancuri germane, printr-o apărare impenetrabilă, forţele lui Jukov, contând pe noile armate de tancuri (între 400-600 de tancuri în fiecare armată), a trecut la ofensivă, zdrobind principalele grupări de forţe germane. **La Kursk, în august 1943, a avut loc cea mai mare bătălie de tancuri din istoria tuturor războaielor. În legătură cu *"Operaţia Citadela"*, G.Jukov a primit informaţii de la mai multe surse, inclusiv din partea serviciului de spionaj al Marii Britanii.** Dosarul complet al "Operaţiei Citadela", cuprinzând

compunerea, dispozitivul de luptă, conţinutul ordinelor operative, obiectivele şi misiunile unităţilor şi marilor unităţi germane au fost însă furnizate de cercetarea radio şi serviciul de decriptare ale armatei sovietice.

Am dorit să evidenţiez acest lucru, deoarece **în România socialistă**, după distrugerea serviciilor de informaţii ale Securităţii şi Armatei, **ca urmare a trădării generalului Ioan Mihai Pacepa**, cel puţin pentru armată, **cercetarea radio a rămas singura sursă de informaţii de valoare**, cu toate că dotarea tehnică a acesteia lăsa foarte mult de dorit.

În condiţiile de astăzi, când serviciile de informaţii ale statului sunt paralizate de diletantism, "reforme" şi "alinieri la standardele N.A.T.O.", **cercetarea radioelectronică ar fi singura sursă autentică de informaţii**.

Starea acesteia, acolo unde există, este însă departe de ceea ce ar fi nevoie, mai ales din punct de vedere al dotării tehnice. Oameni de înaltă competenţă s-ar găsi dacă ar fi căutaţi şi promovaţi, aşa cum au existat şi în trecut.

Reinhard Gehlen – "Supravieţuitorul"

Istoria spionajului modern ar fi incompletă dacă nu ar cuprinde portretul generalului spion nazist **Reinhard Gehlen**, pe care l-aş eticheta şi cu pseudonimul *"Supravieţuitorul"*.

Viaţa şi activitatea lui R.Gehlen este fără egal în lumea spionajului. El este cel care a organizat şi condus unul dintre cele mai ample servicii de spionaj de campanie din timpul celui de-al doilea război mondial, cu identitate proprie, devenit ulterior celebra *"Organizaţie Gehlen"*. **Deşi deosebit de mari, serviciile de spionaj ale Germaniei celui de-al treilea Reich au fost foarte fracţionate şi cu relaţii ostile între ele, adică erau "balcanizate".**

În vederea cuceririi Europei, obiectiv declarat, cu o sinceritate stupefiantă, de către Adolf Hitler în unica sa carte-program *"Mein Kampf"*, la 10 noiembrie 1938, şeful Statului Major General, **Franz Halder, a împărţit Forţele armate ale Germaniei în două mari entităţi operativ-strategice**, şi anume: Fremde Heere Westen (**F.H.W.**) adică Armata de Operaţii Vest şi Fremde Heere Ost (**F.H.O.**) desemnând Armata de Operaţii Est.

Pentru fiecare din aceste grupări, în afara cercetării specializate existente în organica trupelor, **s-a constituit câte o structură de colectare şi analiză a informaţiilor**, inclusiv prin folosirea elementelor de agentură, adică a agenţilor de spionaj infiltraţi adânc în spatele inamicului. Prin amploarea misiunilor, precum şi prin forţele şi metodele utilizate, acestea aveau caracterul unor servicii de spionaj de campanie, acţionând la mari

distanţe de bazele din Germania. Dat fiind faptul că operaţiunile militare pe frontul de vest au fost fulgerătoare, armatele Franţei şi Corpul Expediţionar Britanic fiind zdrobite între 10 mai –17 iunie 1940, F.H.W. nu a avut timp să-şi pună la punct un serviciu de spionaj de campanie de înalt profesionalism.

Pe toată durata ocupaţiei germane în Europa Occidentală, rolul principal l-au jucat Gestapoul şi contraspionajul militar, care au făcut adevărate ravagii în mişcările de rezistenţă alimentate de Londra.

Dacă lucrurile ar fi mers după prevederile *”Planului de operaţii Barbarossa”*, de invadare a U.R.S.S., şi pe frontul de est “socotelile” ar fi trebuit încheiate rapid, adică în trei-patru luni cel mult. Soarta F.H.O. avea să fie însă cu totul alta. **Campania din est, în loc de patru luni, avea să dureze aproape patru ani** şi cu rezultate total diferite de cele scontate de Adolf Hitler.

URS(S)-ul – cu firele numărate !

Pe fondul uriaşelor operaţii militare derulate pe spaţii imense şi cu utilizarea celor mai distructive mijloace disponibile, **în cadrul F.H.O. s-a născut şi dezvoltat un serviciu de spionaj de campanie pe măsură**. Acesta nu a putut însă influenţa cursul războiului, dar a jucat un rol vital în a ajuta Germania înfrântă să renască din propria-i cenuşă.

Despre **Reinhard Gehlen**, am tratat în toate cărţile cu tematică inspirată din lumea spionajului dar, cu cât m-am apropiat mai mult de acest caz, mi-am dat seama de **extraordinara lui complexitate**. Cel mai probabil că, atunci când se va permite accesul la arhivele secrete ale *“Organizaţiei Gehlen”*, opera acestui fenomenal spion va fi tratată în multe volume.

Reinhard Gehlen s-a **născut la 1 aprilie 1902**, într-o familie de militari prin tradiţie. A absolvit **şcoala militară de artilerie** în anul 1933 şi s-a distins în serviciu în cadrul Regimentului 3 Artilerie Prusia. Pe timpul Academiei Militare, pe care a absolvit-o în anul 1935, cu rezultate strălucite, **s-a preocupat în mod deosebit de studiul U.R.S.S. şi Forţelor armate sovietice**.

La **6 octombrie 1936**, locotenentul-colonel Reinhard Gehlen a fost **repartizat la Direcţia Operaţii din Statul Major General**, aflat sub comanda mareşalului Fritz Erich von Manstein. În acest cadru, **a participat la elaborarea planului de anexare a Cehoslovaciei şi a planului de operaţii de atacare a Poloniei**.

La **30 martie 1942**, în plin război, R.Gehlen a fost **numit şef al Serviciului de spionaj al F.H.O.**, constituindu-se în cea mai înaltă autoritate de culegere de informaţii şi de analiză din întreaga armată germană, având în

răspundere întregul front de est, adică exact spaţiul geostrategic în care s-au decis sorţii celui de-al doilea război mondial din Europa.

Serviciul condus de R.Gehlen s-a subordonat direct şefului Statului Major General. În **decembrie 1942**, a fost înaintat la gradul de **colonel**. Dat fiind faptul că armata germană suferise prima înfrângere usturătoare, în faţa Moscovei, în decembrie 1941 şi ianuarie 1942, nevoia de informaţii pe frontul de est era imensă, în condiţiile în care **Hitler era decis să zdrobească U.R.S.S. în vara anului 1942**.

R.Gehlen a reorganizat din temelii spionajul de campanie al F.H.O., ridicând numărul personalului de la 25 la circa 400 de specialişti. Aceştia erau distribuiţi în **trei secţii de bază, câte o secţie pentru fiecare grup de armate** (Nord, Centru şi Sud-din care făceau parte şi Armatele 3 şi 4 române), **precum şi o secţie ce se ocupa cu războiul de partizani**. În cadrul serviciului de spionaj de campanie condus de R.Gehlen au mai funcţionat **şi alte secţii speciale**, printre care una destinată interogării prizonierilor de război, una pentru studierea documentelor şi eşantioanelor de armament şi tehnică ce erau capturate în urma acţiunilor de luptă.

Cu totul excepţional este, însă, faptul că **serviciul condus de R.Gehlen a preluat, de la Abwehr**, organul central de spionaj militar al celui de-al treilea Reich, condus de amiralul Canaris, **toate atribuţiunile pe linia folosirii reţelelor de spioni infiltraţi pe teritoriul U.R.S.S.** În acest scop, s-a constituit o **secţie specială** sub numele de cod ***“WALLI-I”***, condusă de maiorul Hermann Baun. Această secţie, însărcinată cu recrutarea, instruirea şi infiltrarea de agenţi în adâncimea teritoriului U.R.S.S., a funcţionat în localitatea **Viniţa**, din Ucraina.

Conlucrând strâns cu elementele de cercetare de la trupe, începând cu eşalonul batalion până la eşalonul armată, cu cercetarea aeriană, cu cercetarea radio, cu o intensă interogare a prizonierilor şi cu agenţii de spionaj, **serviciul condus de R.Gehlen a reuşit să strângă, stocheze şi analizeze o uriaşă cantitate de informaţii militare, tehnologice şi economico-militare despre armata sovietică şi U.R.S.S. în general**.

Spionii germani – defetişti ?

Serviciul de campanie al lui Gehlen s-a dovedit de o mare eficacitate în interogarea prizonierilor de război, de la care s-au stors informaţii nu numai în legătură cu unitatea militară din care făceau parte, ci şi din particularităţile profesionale ale acestora, locul de muncă, potenţialul economic, resursele zonei din care proveneau etc. Având în vedere că, pe frontul de est, trupele germane au capturat circa **5.750.000 de prizonieri**,

dintre care mulţi cu valoare informativă ridicată, rezultă că această sursă de informaţii a fost imensă.

Practica interogărilor a fost continuată de Gehlen şi experţii săi mulţi ani la rând, după ce serviciul condus de el a devenit organul oficial de informaţii al R.F.Germania. **Acesta a interogat sute de mii de prizonieri germani care s-au întors după ani îndelungaţi de detenţie în U.R.S.S.**, unde au fost intens folosiţi, atât în marile uzine, cât şi în exploatările miniere ale U.R.S.S. Mulţi dintre aceştia s-au întors în Germania deţinând informaţii de mare valoare, care au completat uriaşul tezaur de informaţii culese de Gehlen şi spionii săi în timpul războiului.

Serviciul de spionaj de campanie condus de R.Gehlen a reconstituit originea de bătaie şi dispozitivele operative ale Forţelor armate ale U.R.S.S. pe întregul front de est, reuşind să completeze circa **30.000 de fişe ale unităţilor şi marilor unităţi ruseşti**, cu organizarea, înzestrarea cu armament, numele comandanţilor şi particularităţile acestora, pierderi şi completări, acţiunile de luptă la care au luat parte etc.

Analiştii lui Gehlen dispuneau de date exacte privind rezervele strategice ale U.R.S.S., în efective şi materiale, în capacităţi de producţie ale fabricilor de armament, rezervele de alimente, combustibili şi energie. **Generalul Gehlen şi oamenii lui şi-au dat primii seama că Germania nu poate câştiga războiul cu U.R.S.S.**

Ceea ce îl detaşează net pe Reinhard Gehlen de toţi marii spioni ai celui de-al doilea război mondial a fost **capacitatea acestuia de a gândi şi anticipa cursul evenimentelor cu ani înainte**, devansându-şi net contemporanii. Gehlen a reuşit să se menţină **imun în faţa propagandei naziste**, să se ridice deasupra maşinaţiilor politice şi aberaţiilor promovate de Hitler. Acesta s-a manifestat ca un **analist profund, ataşat exclusiv adevărului**, bazându-se pe forţa imbatabilă a informaţiei şi pe propria judecată, asumându-şi riscurile de rigoare.

La **1 decembrie 1944**, R.Gehlen a fost înaintat la gradul de **general-maior**, cu toate că **nu se bucura de simpatie din partea lui Hitler**. La o reuniune a Statului Major General, cu participarea lui A.Hitler, generalul Hans Guderian, cel mai strălucit comandant de tancuri al armatei germane, cuceritorul Franţei din 1940, i-a prezentat Führerului o **estimare generală a puterii militare a U.R.S.S.**, întocmită de serviciul de spionaj de campanie a lui R.Gehlen. După ce a ascultat-o, **Hitler** şi-a ieşit din fire, **a respins-o în totalitate**, afirmând că autorul acelei estimări ar merita să fie internat într-un ospiciu de nebuni. Istoria a demonstrat că realitatea era exact inversă. Cel mai bun candidat pentru un ospiciu era tocmai Hitler...

Înfrângerea – pregătită… ca o renaştere

Gândind tot în perspectivă, **pe măsură ce armatele germane înfrânte se retrăgeau spre vest, Gehlen şi oamenii lui din secţia specială lăsau în urma lor**, în cel mai desăvârşit secret, **agenţi de spionaj în conservare**, cu acoperiri puternice. Reţelele de agenţi în conservare, pregătiţi şi implantaţi de Gehlen, **au acoperit teritoriul U.R.S.S., Poloniei, României, Bulgariei, Ungariei, Cehoslovaciei, Iugoslaviei**. Puternice elemente de agentură au fost lăsate în statele baltice **Estonia, Letonia şi Lituania**, tradiţional anti-sovietice şi anti-ruseşti, cum se poate constata şi la începutul secolului XXI.

Convins că războiul este pierdut, la începutul anului 1944, generalul Reinhard Gehlen a trecut la lucrul pe cont propriu şi pentru Germania viitoare. **El era convins că, imediat după război, relaţiile dintre U.R.S.S. şi "aliaţii" săi occidentali se vor deteriora**, mai ales cele dintre americani şi ruşi, cu vocaţia lor de dominaţie mondială.

Tocmai în relaţiile U.R.S.S.-S.U.A. va lovi Gehlen şi o va face cu genialitate, cu efecte care aveau să influenţeze cursul istoriei Europei şi a lumii pentru următoarea jumătate de secol.

Generalul spion R.Gehlen s-a văzut ultima dată cu Hitler, pe care l-a slujit mai sincer şi mai cinstit decât toţi ceilalţi generali, spunându-i adevărul, indiferent cât era de dureros, **la 9 ianuarie 1945, după care s-a făcut nevăzut**. Nimeni nu va afla vreodată cu exactitate ce au discutat cei doi. Aş putea presupune, fără ca cineva să mă poată combate, că R.Gehlen a primit încuviinţarea şi binecuvântarea lui A.Hitler pentru tot ceea ce a întreprins în folosul Germaniei în anii care au urmat şi, mai presus de toate, câştigarea bunăvoinţei S.U.A.şi atragerea acesteia de partea Germaniei, misiune de care Gehlen s-a achitat într-un mod magistral.

Cei familiarizaţi cu istoria celui de-al doilea război mondial îşi vor reaminti, probabil, că, **în timp ce armatele sale se retrăgeau spre frontierele Germaniei, bătute pe toate fronturile, Adolf Hitler se lăuda că *"îi va stârni pe aliaţi unii împotriva altora iar, în final, Germania va triumfa"***. Hitler a avut dreptate! La începutul secolului XXI, Germania este din nou în fruntea Europei, după ce S.U.A. şi fosta U.R.S.S. s-au confruntat într-un război rece stupid şi inutil, pus la cale de spionajul german.

Viitorul Germaniei – în trei containere !

După ce s-a despărţit de Hitler, generalul R.Gehlen şi-a convocat statul major, în adăpostul subteran blindat de la Maybach, din apropierea Berlinului. Cu acest prilej, a dat ordin ca **întreaga arhivă a serviciului să fie minuţios**

selectată. Documentele lipsite de importanţă să fie distruse, iar cele de importanţă să fie micro-filmate în trei exemplare, după care să se distrugă şi acestea. Microfilmele au fost apoi depuse în trei containere impermeabile şi prevăzute cu dispozitive cifrate de distrugere. Orice persoană neautorizată care ar fi umblat la aceste containere le putea provoca o puternică explozie şi o distrugere totală a arhivei de microfilme. Cei care au luat cunoştinţă de existenţa celor trei containere au fost puşi să presteze jurământ că nu vor dezvălui, absolut nimănui, nimic în legătură cu existenţa acestora, fără permisiunea scrisă a generalului R.Gehlen. **În ziua în care containerele erau gata, armata sovietică ajunsese la Oder.** Oamenii au fost împărţiţi în trei grupuri, fiecare din acestea având răspunderea ascunderii şi pazei unui container.

Personalul de sub comanda generalului R.Gehlen s-a retras, împreună cu un container, **în Munţii Bavariei**, până în punctul alpin denumit **Belndsalm**, loc în care versatul spion pregătise, din timp, un **adăpost special** foarte bine aprovizionat şi dotat cu mijloacele tehnice speciale, inclusiv de ascultare radio, **unde s-a decis să-i aştepte pe americani**.

După o săptămână de aşteptare, întâlnirea dintre cel mai mare spion al celui de-al treilea Reich şi armata S.U.A., cel mai bogat stat de pe faţa Pământului, s-a produs, dar nu aşa cum se aştepta Gehlen. Într-una din zile, adăpostul special montan al lui Gehlen a fost înconjurat de o patrulă militară americană comandată de un subofiţer. Fără a se deghiza şi a-şi ascunde identitatea, cum procedau ofiţerii şi oficialii nazişti, generalul R.Gehlen i-a prezentat şefului patrulei americane documentele de identitate originale, din care rezulta că este şeful organizaţiei de spionaj anti-sovietic, cu grad de general-locotenent.

Bravul subofiţer american avea însă “ordine precise”. El şi oamenii lui aveau misiunea să captureze înalte oficialităţi civile, ale partidului nazist, criminali de război, membri ai Gestapo şi pe cei din formaţiunile SS. Întrucât generalul Gehlen nu se încadra în nici una din aceste categorii, spre stupefacţia şi profunda lui dezamăgire, **Gehlen a fost ignorat de primii militari americani** şi lăsat în plata domnului. La vremea respectivă, sarcinile spionajului militar al S.U.A. în război erau asigurate de Oficiul Serviciilor Strategice **(O.S.S.)**, despre care, prin proprii agenţi, Gehlen ştia că este **total ignorant în ceea ce priveşte cunoaşterea Forţelor armate şi a potenţialului de război al U.R.S.S.** Tocmai pe acest lucru a contat Gehlen, pentru a schimba soarta patriei sale Germania, aflată într-o stare de dezastru total.

Apăsat de greutatea rolului pe care şi l-a asumat, dezamăgit de eşecul primului contact cu elementele de cercetare ale armatei americane, R.Gehlen a

fost obligat să mai suporte **câteva săptămâni** o copleşitoare stare de emoţie. În cele din urmă, soarele a răsărit şi pe uliţa lui. Prin sursele proprii de informaţii, generalul R.Gehlen a aflat că unul din şefii mari ai O.S.S., şi anume generalul Patterson, şi-a exprimat dorinţa de a sta de vorbă cu o înaltă oficialitate din fostul serviciu de spionaj militar, Abwehr-ul Germaniei naziste. Acest serviciu fusese însă decimat de către Hitler, iar şeful acestuia, legendarul amiral **Wilhelm Franz Canaris**, fusese **spânzurat în închisoare, la 9 aprilie 1945**. La data respectivă, **singurul reprezentant autentic** şi de cea mai înaltă valoare a spionajului militar german din cel de-al doilea război mondial **era generalul R.Gehlen**. Acesta a reuşit să organizeze o **întrevedere cu generalul Patterson, derulată la Wiesbaten**.

În timpul discuţiilor, Gehlen s-a dovedit, din primul moment, **net superior partenerului său american**. Prin întrebări iscusite, Gehlen a aflat toate intenţiile părţii americane şi anume dorinţa acesteia de a recupera şi apela la serviciile unui număr cât mai mare de foşti experţi germani din serviciile de spionaj care au operat în timpul războiului, precum şi obţinerea de informaţii despre “marele aliat” U.R.S.S.

După ce s-a convins că generalul Patterson are mandat puternic şi poate angaja autoritatea S.U.A., Gehlen i-a dezvăluit acestuia “comoara informativă” de care dispunea într-unul din cele trei containere cu microfilme. Acesta a rămas pur şi simplu stană de piatră când şi-a dat seama peste ce a dat. Cu puteri depline de la Casa Albă, spionajul militar american de campanie (O.S.S.) a intrat în alertă. R.Gehlen a transmis ordin de mobilizare către toţi foştii lui subalterni de pe frontul de est şi, împreună cu aceştia, **s-a instalat în chiar cartierul-general al serviciului de spionaj al armatei S.U.A., de la Frankfurt am Main. Containerul cu microfilme**, pus la dispoziţia S.U.A. de către R.Gehlen, a constituit **una dintre cele mai valoroase “capturi de război” ale americanilor, în materie de spionaj, din întreaga lor istorie**. Generalul Patterson s-a grăbit să-l ducă pe R.Gehlen la Washington, pentru a sta de vorbă cu şeful suprem al O.S.S. **generalul William J. Donovan**, părintele spionajului modern al Statelor Unite ale Americii.

Această vizită a constituit apogeul misiunii asumate de Gehlen pentru salvarea Germaniei, cu efecte în timp până la unificarea ce avea să se producă la 3 octombrie 1990.

“Marea Democraţie” şi… Gestapo cu altă pălărie !

Gehlen a primit încuviinţarea Administraţiei Truman să reînfiinţeze, în totalitatea forţelor şi mijloacelor sale, **serviciul de spionaj de campanie german care a acţionat pe frontul de est, dispunând de un**

buget permanent în dolari, pus la dispoziţie de către S.U.A., sub numele de ***“Organizaţia Gehlen”***.

Partea americană i-a aprobat lui Gehlen să se folosească, după cum consideră el necesar, de experţii în spionaj care au făcut parte din **Gestapo** şi din **S.S.** (*Sicherheitsdienst*). Mai mult chiar, **o parte dintre aceştia au fost trimişi în S.U.A., pentru a ajuta la reorganizarea serviciilor secrete de informaţii americane şi mai ales la înfiinţarea C.I.A.** Gehlen l-a cooptat în “organizaţia” sa pe generalul-locotenent Heusinger, din fostul Stat Major General nazist.

Datorită lui Gehlen şi organizaţiei sale, precum şi în schimbul uriaşului volum de informaţii militare şi economico-militare despre U.R.S.S. oferite S.U.A., **Germania**, autoarea “holocaustului” în care au pierit în crematorii circa 6 milioane de evrei, Germania, care a fost cauzat distrugerii Europei de la Atlantic la Urali, cauzând moartea a circa 40.000.000 de oameni, a fost **trecută pe lista beneficiarilor *“Planului Marshall”*, iar la 5 mai 1955 a fost admisă în N.A.T.O.**

În anul 2002, pentru a fi invitată în vederea admiterii în N.A.T.O., care, de altfel este pe cale să-şi dea obştescul sfârşit, **României i se pun condiţii diabolice**, i se cere să-i dea afară pe “securişti” şi să publice liste cu cei care au spionat în Occident. Dureros este însă nu faptul că ni se cere, ci faptul că românii se şi conformează cu o docilitate medievală...

În loc să ajungă Germania la dispoziţia S.U.A., rolurile s-au inversat. Gehlen a ştiut, ca nimeni altul în lume, să alimenteze teama de ruşi şi de “comunism” a americanilor. **In anul 1956, *“Organizaţia Gehlen”* a devenit B.N.D.** (*Bundesnachrichtendienst*), adică Serviciul de Informaţii Externe al Republicii Federale a Germaniei.

“Naziştii la mine, securiştii în mine !”

Toate acţiunile de spionaj din spaţiul fostei lumi comuniste din Europa, de după 1947, atribuite C.I.A. au fost desfăşurate, în realitate, de agenţii lui Gehlen, lăsaţi în conservare în timpul războiului, apoi reactivaţi. În acest cadru, se înscriu **şi aşa-zisele acţiuni de “rezistenţă anti-comunistă” din România, Bulgaria, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia etc.**

C.I.A. s-a lăudat, zeci de ani, cu extraordinarul său “succes” care a constat în **sustragerea unui exemplar al discursului secret ţinut de N.Hruşciov în 1956**, cu privire la *“Denunţarea crimelor lui I.V.Stalin”*, folosit ulterior ca armă propagandistică ucigătoare împotriva socialis-mului est-european.

În realitate, acest raport a fost **sustras de agenţii lui Gehlen şi pus la dispoziţia C.I.A.** (vezi *"Encyclopedia Of Espionage"* de Ronald Seth, Editura Newe English Library, Londra 1972, pag.236). ***"Organi-zaţia Gehlen"* de la 25 de oameni**, cu cât s-a angajat, în 1941, pe frontul de est, **a ajuns în 1956 la circa 6.000 de specialişti de clasă în spionaj şi diversiune, proveniţi din Gestapo, S.S. şi Abwehr, iar toţi la un loc, nazişti.**

Câtă batjocorire a adevărului şi valorilor! După 1989, **asupra României s-au exercitat presiuni pentru trimiterea în mine a "securiştilor" *, ca şi când structurile de securitate româneşti ar fi fost mai rele decât Gestapo şi S.S.**, iar Ceauşescu, răsfăţat de Occident până în 1985, când a apărut Gorbaciov, ar fi fost mai rău ca Hitler…

Gehlen şi oamenii lui au alimentat, sistematic şi cu maximum de efecte, discordia dintre S.U.A. şi U.R.S.S. şi au contribuit, într-o măsură enormă, la declanşarea şi întreţinerea atmoseferei războiului rece şi a cursei înarmărilor. Câtă deosebire între generalul nazist Reinhard Gehlen, care şi-a răscumpărat şi înălţat patria zdrobită, Germania şi generalul român Mihai Pacepa, care şi-a vândut patria România. **Trădătorul român Pacepa se laudă că el l-a trădat pe Ceauşescu, nu România!**

Pentru modul cum s-a comportat ca profesionist pe frontul de est, în timpul celui de-al doilea război mondial, pentru capacitatea lui de a anticipa evoluţia istoriei din anii postbelici, pentru imensele servicii aduse ţării sale Germania, în perioada cea mai grea a existenţei sale, când naţiunea germană era ameninţată cu pieirea, consider că **generalul Reinhard Gehlen şi nimeni altul a fost cel mai mare şi mai de succes spion al secolului XX**. A fost un maestru al supravieţuirii, ajutându-şi, în acelaşi timp, şi co-naţionalii să supravieţuiască.

Este departe de mine gândul de a idealiza viaţa şi opera generalului nazist Reinhard Gehlen. Ceea ce am urmărit este punerea în lumină a adevărului, aşa cum l-am perceput. Istoria universală îl va situa acolo unde îi este locul. Adică, de general şi spion al Germaniei celui de-al treilea Reich, ţară care s-a făcut vinovată de declanşarea celui de-al doilea război mondial şi care a comis cele mai monstruoase crime împotriva Umanităţii.

"Erorile Gehlen"

Generalul Gehlen şi experţii săi de pe frontul de est au comis grave greşeli de estimare, care au costat scump, chiar ireparabil, armata germană. Gehlen şi serviciul său nu au anticipat contraofensiva sovietică de la Stalingrad, din 1942-1943, declanşată sub genericul *"Operaţia Uranus"*, care a condus la încercuirea şi nimicirea completă a Armatei a 6-a de

elită germană, la căderea în captivitate a mareşalului Friedrich von Paulus şi la schimbarea soartei războiului.

O altă greşeală fatală comisă de serviciul de spionaj condus de Gehlen pe frontul germano-sovietic a fost incapacitatea acestuia de a prevedea *“Operaţia Bagration”*, declanşată de ruşi la 22 iunie 1944, la care au luat parte patru armate de arme întrunite şi o armată de tancuri ruseşti, conducând la nimicirea totală a Grupului de Armate Central german. În spionaj, una este să dispui de agenţi şi de informaţii şi alta este să ai şi capacitatea de a le prelucra şi, mai ales, de a prevedea, de a anticipa intenţiile adversarului.

La capitolul previziune îşi rup, de regulă, gâtul chiar şi cele mai mari şi mai puternice servicii de spionaj ale lumii. Ca ofiţer cu o practică de peste 30 ani în universul informaţiilor, m-am străduit să desprind ceea ce a fost esenţial din viaţa şi opera generalului R.Gehlen, căruia, sub aspect profesional, îi port o notă de consideraţie.

Câteva particularităţi individuale. R.Gehlen a fost un om **extrem de secretos**. Umbla mereu însoţit de doi bodigarzi înarmaţi, iar el a purta armă până la sfârşitul vieţii lui. Nu a urcat niciodată de două ori în acelaşi autoturism. Pseudonim personal: ***“Doctorul”***.

Cât priveşte atitudinea americanilor faţă de nazişti, Gestapo şi membrii S.S., în anii postbelici şi faţă de “securiştii” României, din anii perioadei post-totalitare, las la latitudinea marelui public să emită judecăţi. Am reţinut, însă, dintr-un sondaj de opinie, că, la 13 ani de la revoluţia din decembrie 1989, circa **74% din populaţia României s-a pronunţat în favoarea menţinerii specialiştilor din vechile structuri ale serviciilor secrete, în noile structuri democratice**. Nu gândesc, însă, la fel şi oamenii politici din funcţiile de decizie, animaţi de alte interese…

Capitolul III

RĂZBOIUL RECE – “EPOCA DE AUR” A SPIONAJULUI TOTAL

Buturuga mică… trădătoare

De la Herodot (484-425 Î.H.), “părintele istoriei”, şi până în zilele noastre, atât în cadrul ei naţional, cât şi în abordările la nivel universal, istoria a fost şi este legată de numele unor dinastii imperiale sau regale, ale unor mari comandanţi de oşti, preşedinţi, şefi de guverne sau al unor partide politice. **Arareori s-au oprit istoricii şi asupra unor oameni de rând**, pentru a le găsi un loc în lucrările lor, **cu toate că, nu de puţine ori, oameni cu poziţii modeste în ierarhiile sociale şi-au pus amprenta asupra cursului istoriei**.

Un asemenea exemplu a fost cel al căpitanului Igor Guzenko (1919-1982), de specialitate **cifrator în G.R.U.** (*Glavnoe Razvedovatelnoe Upravlenie*), Serviciul Militar de Informaţii al fostei U.R.S.S., preluat în totalitate de către Federaţia Rusă, după 1991.

Cifratorii constituie o categorie de specialişti din sistemul de transmisiuni speciale secrete ale guvernelor, armatelor, serviciilor de spionaj, care transformă textele clare ale mesajelor, în texte cifrate, inaccesibile celor neautorizaţi şi tot ei le descifrează înainte de a le prezenta destinatarilor. Aceştia sunt prezenţi în serviciile speciale de transmisiuni ale tuturor statelor, precum şi în oficiile diplomatice, consulare şi comerciale.

Serviciile de spionaj, care folosesc acoperirile oficiale cu paşapoarte diplomatice, pentru a-şi masca ofiţerii operativi, dispun de cifru propriu şi de proprii cifratori la toate posturile din străinătate. De tăria cifrurilor utilizate şi de credinţa cifratorilor depinde buna funcţionare şi supravieţuirea organelor vitale ale unui stat, precum şi pierderea sau câştigarea războaielor, după cum am demonstrat în capitolele anterioare.

Spargerea unui cifru sau trădarea din partea unui funcţionar cifrator produce efectele unui accident cerebral grav, adică paralizie şi moarte pentru structura afectată. Pentru serviciile de spionaj şi contraspionaj, acestea produc **efecte devastatoare şi pe termen lung**.

Selecţionarea funcţionarilor cifratori, instruirea şi urmărirea activităţii şi vieţii acestora constituie preocupări de maximă sensibilitate şi gravitate. Aceştia se află **sub o permanentă supraveghere** din partea organelor proprii de securitate fiind totodată **şi foarte bine plătiţi**, pentru a nu cădea pradă tentaţiilor.

Fostul comsomolist se dorea capitalist…

Cazurile de trădare din partea funcţionarilor cifratori sunt extrem de rare, dar nu pot fi excluse. Un asemenea caz, cu efecte devastatoare pentru spionajul militar sovietic şi pentru U.R.S.S. în general, a fost cel al căpitanului Igor Guzenko, care s-a produs la Ambasada U.R.S.S. de la Ottawa, din Canada, la 7 septembrie 1945.

După absolvirea liceului, tânărul comsomolist Igor Guzenko a dat examen şi a reuşit la Academia Militară Tehnică din Moscova, pe care a absolvit-o, cu rezultate strălucite, în anul 1941. A plecat pe front, fiind încadrat într-o unitate de cercetare, iar după un an de zile a fost selecţionat de către G.R.U., în vederea unei misiuni în străinătate. După absolvirea unui curs special de cifratori, a lucrat o perioadă de timp în compartimentul de transmisiuni speciale ale G.R.U., iar în luna iunie 1943 a fost **trimis la Ottawa sub acoperire civilă**, fiind pus la dispoziţia colonelului Nikolai Zabotân, ataşatul militar al U.R.S.S. în Canada, dar totodată şi şeful rezidenturii de spionaj a G.R.U. în această ţară, aliată în războiul împotriva Germaniei.

Actul de înaltă trădare comis de către căpitan rus Igor Guzenko, cu o mare rezonanţă în istoria spionajului la scară globală, a fost **declanşat de ordinul de rechemare al acestuia la Moscova, cu un an înainte de încheierea firească a turului de misiune pentru cifratori** (de 3 ani în sistemul sovietic). Se presupune că această chemare prematură ar fi fost **cauzată de** un raport al ofiţerului K.G.B. însărcinat cu misiuni de supraveghere şi contraspionaj din cadrul ambasadei U.R.S.S. de la Ottawa, care ar fi observat **înclinaţiile lui I.Guzenko spre consumarea excesivă de alcool, un interes suspect pentru femei canadiene, precum şi limbuţie.**

La români, cazurile de trădare… erau rare

Autorităţile canadiene s-au folosit de acest caz în scopuri

propagandistice, prezentându-l pe trădător ca pe *“o persoană cu o inteligenţă superioară, care a ales calea libertăţii şi democraţiei”*. Vorbe goale, deoarece lumea capitalistă a fost frecventată de sute de mii, dacă nu milioane de reprezentanţi din fosta “lume comunistă”, dar care nu s-au bulucit să trădeze. **Cazurile de trădare au fost excepţii, nu regulă.** Deşi în număr mult mai mic, **au existat răsunătoare cazuri de trădare şi din partea occidentalilor**, care au ales “libertatea” la Moscova. Un exemplu este **şi cazul savantului atomist Bruno Pontecarvo**, din **1950**, implicat în cercetările nucleare din Canada, Marea Britanie şi S.U.A.

Subsemnatul, tot cu grad de căpitan şi cu sarcini asemănătoare celor ale căpitanului rus Guzenko, am îndeplinit un tur de misiune la Ambasada României de la Londra, împreună cu colonelul Gheorghe Dinculescu, o personalitate de legendă a serviciului de informaţii al Armatei României, în perioada 1961-1965.

În afara riscurilor meseriei, şederea mea la Londra, împreună cu soţia (căsătorit în august 1961), a fost o perioadă unică şi de neuitat. Am admirat sincer şi profund robusta civilizaţie britanică. M-am bucurat de splendoarea şi bogăţiile muzeelor din Londra, de strălucirea spectacolelor Operei de la Covent Garden şi concertelor de la Royal Albert Hall, unde am ascultat viorile fermecate ale lui Ion Voicu, Yehudi Menuhin şi David Oistrah. I-am admirat pe englezi pentru patriotismul lor profund, dar neostentativ, pentru coeziunea lor socială şi pentru cultul muncii pe care îl au. Am înţeles ce înseamnă a fi *“gentleman”* în relaţiile cu semenii şi mi-am făcut prieteni buni printre englezi, oameni cu un inegalabil simţ al umorului. **Mi-am dorit ca România să se apropie cât mai mult de standardele civilizaţiei britanice, dar nu mi-a trecut nici o secundă prin minte să-mi abandonez ţara şi să aleg Marea Britanie, deşi eram conştient că am această posibilitate. Aşa s-a comportat imensa majoritate a diplomaţilor României epocii socialiste.** În ceea ce o priveşte pe soţie, deşi se bucura şi ea de splendorile civilizaţiei londoneze, având şi mai mult timp liber, o găseam adeseori plângând şi suspinând că *“vrea acasă”*.

Comedie sau film de spionaj ?

Trădarea căpitanului Igor Guzenko a cunoscut şi **momente de-a dreptul hazlii**. La prima sa încercare de rămânere în Canada, **I.Guzenko s-a prezentat la Ministerul de Externe** din Ottawa, spunând cine este, solicitând azil politic şi protecţia autorităţilor canadiene pentru el, soţie şi fiul lor. Funcţionarii canadieni cu care a purtat discuţiile au rămas stupefiaţi. Gândind la consecinţele asupra relaţiilor politico-diplomatice dintre Canada şi

U.R.S.S. a unui asemenea act şi luând în calcul posibilitatea că I.Guzenko putea fi şi un agent provocator, aceştia **l-au dat pur şi simplu afară**. Disperat, Guzenko **s-a prezentat la un mare cotidian din Ottawa, arătându-le acestora chiar eşantioane de documente secrete, dar a fost dat afară**, sub o ceaţă de suspiciuni, şi de la ziar. În disperare de cauză, fiind supravegheat şi de ofiţeri K.G.B. din ambasadă, **Guzenko şi familia lui a cerut adăpost la o familie de canadieni din clădirea în care îşi avea locuinţa**. I-a spus acestuia despre dorinţa sa de a rămâne împreună cu familia în Canada. Întâmplător, cetăţeanul canadian căruia îi solicitase sprijinul avea o rudă în poliţia oraşului Ottawa, căruia i-a relatat despre cererea căpitanul rus Guzenko. În sfârşit s-a ajuns unde se dorea. Poliţistul canadian l-a dus pe I.Guzenko, împreună cu familia şi geanta cu **peste 100 de documente ultra-secrete aflate asupra acestuia**, la sediul Serviciului de spionaj al Canadei. Experţii canadieni în materie au înţeles despre ce este vorba, **l-au informat chiar pe primul-ministru** despre imensa importanţă, pentru securitatea Canadei, a documentelor aduse de Guzenko. **Acceptarea cererii de azil politic şi de acordare a portecţiei pentru căpitanul Igor Guzenko şi familia lui s-a făcut în urma unei hotărâri de guvern, după ce au fost consultate Londra şi Washingtonul.**

În 1945, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, U.R.S.S. era o putere militară cu care nu se putea glumi. **Sute de divizii ruseşti erau în chiar inima Europei.** Canada, S.U.A. şi Marea Britanie şi-au asumat riscul. Astfel, s-a declanşat unul dintre cele mai grave cazuri de trădare din perioada postbelică, fapt ce a subminat relaţiile dintre statele occidentale şi U.R.S.S. – aliate şi învingătoare în război.

“Reţeaua canadiană a GRU”

Din documentele aduse de Igor Guzenko a rezultat existenţa, pe teritoriul Canadei, cu ramificaţii în S.U.A. şi Marea Britanie, a unei vaste reţele de spioni recrutaţi din mediile autohtone, care lucrau pentru U.R.S.S.

Spionii trădaţi de Guzenko au intrat în istoria spionajului sub genericul ***“Reţeaua canadiană a G.R.U.”***, ce a inclus nume de savanţi celebri din domeniile cercetărilor atomice, electronice şi al armamentelor, şi altele, astfel:

- inginerul **Durnford Smith**, membru în Consiliul Naţional al Cercetării Canadei;
- savantul **Ned Mazerall**, membru în Consiliul Naţional al Cercetării Canadei;
- inginerul **Isador Halperin**, expert în domeniul artileriei, din cadrul

Institutului de Cercetare şi Dezvoltare al Armatei Canadei;

- profesorul universitar **Raymond Boyar**, de la Universitatea McGill, cel mai mare expert în explozivi din emisfera occidentală, care lucra şi pentru S.U.A.;
- inginerul **James Benning**, din Departamentul Muniţii, angajat atât în cercetare, cât şi în producţie;
- inginerul chimist **Harold Gerson**, de la Uzinele Crown, producă-toare de explozivi şi substanţe chimice;
- expertul financiar **Eric Adams**, de la Banca Naţională a Canadei, Departamentul Investiţii în Industria Militară;
- inginerul **Matthias Nightingale**, expert în construcţii aerodromuri militare;
- inginerul **David Shugar**, expert în tehnologie radar;
- inginer **Fred Rose**, membru în Parlamentul Canadei.

O analiză sumară a acestui extraordinar "tabel" pune în lumină **valoarea de excepţie, chiar de unicat, a agenţilor**.

Unde şi cum au fost aceştia identificaţi, cum s-a realizat contactarea lor şi de către cine, pe ce baze au fost cultivate relaţiile cu aceştia, care a fost mobilul de recrutare pentru fiecare în parte, în ce a constat şi cum a funcţionat sistemul de legături cu aceştia până la trădare, **vor rămâne secrete adânc îngropate în arhivele G.R.U. şi constraspionajului canadian**. Toate acestea sunt **atribute ale artei spionajului** şi depind de calităţile ofiţerilor de informaţii trimişi să le exercite. **Spionajul** a fost, este şi va rămâne **arta aleşilor**, arta celor puţini, înzestraţi cu harul acestei formidabile meserii.

Ruşii au muncit enorm pentru a crea şi exploata în condiţii de securitate această valoroasă reţea de spionaj. **Trădarea** căpitanului Igor Guzenko a produs **efecte catastrofice**. "Reţeaua canadiană" a avut însă ramificaţii atât în Marea Britanie, cât şi în S.U.A.

Printre savanţii atomişti occidentali care au fost recrutaţi şi au lucrat pentru U.R.S.S., trădaţi de I.Guzenko, s-a aflat şi **savantul englez Allan Nunn May**. În anii 1944-1945, acesta a lucrat la Centrul de cercetări nucleare canadian Chalk River şi a făcut legătura de cooperare cu savanţii din S.U.A. angajaţi în *"Proiectul Manhattan"*, de construire a bombei atomice. Allan Nunn May este cel care **i-a informat pe ruşi cu date exacte privind prima explozie atomică americană de la Alamogordo, din 16 iulie 1945 şi le-a furnizat un eşantion de uraniu 235** folosit de americani la producerea bombei atomice aruncată asupra oraşului japonez **Hiroshima**. Pe baza datelor furnizate de Guzenko, A.N.May a fost **arestat în Marea Britanie**, la 4 martie 1946. A stat în închisoare până în 1952, când a fost graţiat, apoi a emigrat în Ghana, unde a predat fizica la universitate.

În direcţia Statelor Unite ale Americii, revelaţiile făcute de către căpitanul Igor Guzenko au condus la **arestarea** şi acuzarea de spionaj în favoarea U.R.S.S. a lui **Alger Hiss**, secretar personal al preşedintelui S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, pe care l-a însoţit la Conferinţa de la Yalta.

Diversiunea McCarthy – pentru Războiul Rece…

Cazul Alger Hiss a fost exploatat, printre altele, de către cercurile ultrareacţionare de dreapta din S.U.A., grupate în jurul senatorului de tristă amintire din istoria postbelică a S.U.A., cu vederi fasciste, **Joseph R.McCarthy**.*

Bucurându-se de sprijinul total al F.B.I. şi diabolicului său şef Edgar Hoover, care avea la mână întreaga elită a clasei politice americane, **McCarthy a declanşat o aşa-zisă vânătoare de comunişti**, în toate compartimentele vitale ale societăţii americane. McCarthysmului i-au căzut victimă sute de oameni de înalt profesionism şi probitate morală din Departamentul de Stat al S.U.A., dar mai ales din mediile oamenilor de cultură. Joseph R.McCarthy (evreu de origine) a fost zdrobit şi aruncat la lada de gunoi a istoriei, dar nu înainte de a produce răni adânci, numai după ce a încercat să descopere "comunişti" la Pentagon şi în Comandamentele superioare ale armatei. Fratele preşedintelui Eisenhower **, Arthur, referindu-se la McCarthy în 1953, a declarat: *"Acest individ reprezintă cel mai mare pericol la adresa S.U.A. Când mă gândesc la senatorul McCarthy, în mod automat îmi vine în memorie Hitler"*. Aşa cum l-au produs pe McCarthy în anii postbelici, **S.U.A. mai pot produce oricând asemenea creaturi**, mai ales în noile condiţii ale spaimei generate de terorismul internaţional…

Informaţiile puse la dispoziţia serviciilor de contraspionaj canadiene, britanice şi americane de către căpitanul trădător Igor Guzenko au înspăimântat, pur şi simplu, lumea occidentală, care a putut să-şi dea seama de amploarea şi puterea de penetrare a spionajului sovietic.

Aceste informaţii, cumulate cu arhiva de microfilme privind puterea militară a U.R.S.S., puse la dispoziţia S.U.A. de către generalul Reinhard Gehlen, au constituit stâlpii de forţă ai edificiului războiului rece declanşat de către S.U.A. împotriva lumii comuniste, în 1947, şi au pus bazele cursei înarmărilor. Igor Guzenko a fost plimbat ani la rând între Ottawa, Londra şi Washington, fiind interogat sistematic şi stors de tot ce putea da.

A pierit, în 1982, de moartea specifică trădătorului: singur, deprimat psihic şi în comă alcoolică…

Capitolul IV

ASALTUL GENERAL ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE

Bătălia pentru Europa: CIA şi Ţările Baltice

Bătălia pentru Europa pe frontul "războiului secret" a început încă din 1947, odată cu naşterea C.I.A., continuând în forme noi şi în zilele noastre. Între C.I.A., Serviciul Secret de Informaţii (M.I.6) al Marii Britanii şi *"Organizaţia Gehlen"* (ulterior transformată în **B.N.D.** – Serviciul de Informaţii Externe al R.F.Germania) **a fost încheiat un acord de cooperare pentru acţiuni comune de spionaj, subversiune şi acte de sabotaj, în spaţiul Europei căzut sub controlul U.R.S.S.** Conducerea acţiunilor a fost asigurată, în primii ani, de către Oficiul pentru Proiecte Speciale din cadrul C.I.A., condus de **Frank Gardner Wisner**. În timpul războiului, acesta a condus operaţii de spionaj ale O.S.S.(Oficiul pentru Servicii Strategice) în Africa, Turcia, România, Franţa şi Germania.

Asaltul, în plan propagandistic, de spionaj şi diversiune al marii conspiraţii S.U.A., Marea Britanie, R.F.Germania împotriva lumii comuniste ce se năştea în jumătatea de est a Europei **a început cu înfiinţarea posturilor de propagandă neagră *"Europa Liberă"* şi *"Radio Libertatea"***, pe teritoriul R.F.Germania. Tot în R.F.Germania, "Organizaţia Gehlen" a reuşit să mobilizeze circa **20.000 de spioni şi diversionişti emigranţi din statele baltice** – Estonia, Letonia şi Lituania.

În zona statelor baltice din U.R.S.S. au acţionat strâns M.I.6 şi "Organizaţia Gehlen", folosind căile de apropiere şi pătrundere ale Mării Baltice. **Primele forţe de diversiune au fost debarcate, pe coastele Lituaniei, la 30 septembrie 1951.**

În zonă, mai operau circa **5.000 de diversionişti** lăsaţi de generalul R.Gehlen, după retragerea trupelor germane, în 1944. Infiltrările de spioni şi diversionişti organizate de serviciile de spionaj britanice şi vest-germane în statele baltice au continuat **până în anul 1956**. "Rezistenţa anticomunistă" din Estonia, Letonia şi Lituania ar fi produs grele pierderi autorităţilor sovietice,

constând din **moartea a circa 80.000 de soldaţi ruşi şi circa 12.000 de funcţionari de stat şi activişti de partid**. Moscova a recunoscut pierderea a doar **20.000** de militari. La rândul ei, "Rezistenţa anticomunistă" din cele trei state baltice a pierdut circa **75.000** de oameni (sursa: *"A Century of Spies"*, de Jeffrey T.Richelson, pag.246). Iată una din explicaţiile pentru care S.U.A. susţin cu atâta ardoare candidatura Estoniei, Letoniei şi Lituaniei pentru admiterea în N.A.T.O., la reuniunea de la Praga, din noiembrie 2002. **Prin N.A.T.O., aici s-ar putea crea un puternic *"cap de pod"* american împotriva Federaţiei Ruse…**

Ucraina semnalizează stânga şi o ia la dreapta…

O altă zonă foarte importantă de operaţii clandestine de spionaj şi diversiune desfăşurate de "Triunghiul C.I.A.–M.I.6–Gehlen" a fost **teritoriul Ucrainei**.

Pe fondul anti-sovietismului şi anti-rusismului accentuat, amplificat de ocupaţia germană, situaţia din Ucraina prezenta multe similitudini cu cea din statele baltice. După retragerea grupării de forţe germano-române din Ucraina, prin grija serviciului de spionaj al frontului de est condus de R.Gehlen, **în spatele trupelor sovietice au rămas circa 200.000 de insurgenţi înarmaţi şi o vastă reţea de spioni în conservare**. La 5 septembrie 1949, prin grija M.I.6 şi a "Organizaţiei Gehlen", în Ucraina a fost **paraşutat un grup operativ de agenţi** pregătiţi pe teritoriul R.F.Germania, cu misiunea de a activa rezistenţa anti-sovietică din Ucraina. S-a decis ca forţele insurgente lăsate în urmă de germani să treacă în clandestinitate, **în baze de operaţii din munţi şi păduri**, de unde să acţioneze prin raiduri. În acest mod, au fost atacate şi distruse obiective militare, posturi de miliţie, organe ale administraţiei de stat şi de partid şi s-au răspândit materiale de propagandă.

Prin grija "Organizaţiei Gehlen", **pe teritoriul R.F.Germania au fost antrenaţi 5.000 de agenţi diversionişti recrutaţi din emigraţia ucraineană**. De ajungerea acestora în Ucraina s-au ocupat americanii şi englezii. "Rezistenţa" ucraineană, sprijinită de S.U.A., Marea Britanie şi R.F.Germania, s-a manifestat **până în anul 1953, când a fost zdrobită complet** de către trupele securităţii şi ale armatei, care au folosit în acest scop aviaţia, artileria şi tancurile.

În zilele noastre, S.U.A. şi N.A.T.O. acţionează în Ucraina cu alte mijloace, dar urmărind aceleaşi scopuri: **separarea definitivă a Ucrainei de Rusia şi atragerea acesteia în blocul occidental**. Ucraina este, însă, foarte dependentă de sursele de energie, materii prime şi de piaţa rusească şi de aceea duce o **politică duplicitară**, încurajând avansurile Occidentului, dar nu

într-atât încât să antagonizeze Moscova. În acest fel, liderii Ucrainei speră să se afle în postura *“mielului care suge de la două oi”*. De la România, “a supt” partea de nord a Bucovinei, partea de sud a Basarabiei şi Insula Şerpilor…

KGB-ul tot cerea ajutoare !…

Polonia s-a bucurat, de asemenea, de o atenţie specială din partea serviciilor de spionaj şi diversiune din S.U.A., Marea Britanie şi R.F.Germania. În anul **1947**, pe teritoriul Poloniei, acţiona organizaţia clandestină *“Mişcarea pentru Libertate şi Independenţă”* **(W.I.N.)**, înfiinţată cu sprijinul serviciului de spionaj al Marii Britanii. **Teritoriul Poloniei a constituit teatrul celor mai sângeroase confruntări** între “forţele de rezistenţă” interne şi Armata Roşie ”eliberatoare”. Occidentul, care a intrat în război tocmai pentru a-şi onora garanţiile de securitate acordate Poloniei, s-a opus, prin toate mijloacele posibile, căderii acestei ţări sub dominaţia sovietică. **Rezistenţa poloneză a fost, însă, zdrobită de ruşi în cursul anului 1947.**

Conducătorul mişcării, generalul Wladyslaw Anders, a reuşit să se refugieze la Londra, lăsând în urma lui un nucleu clandestin de conducere a ceea ce a mai rămas din mişcarea W.I.N. Pe baza asigurărilor date de generalul Anders, că rezistenţa armată anti-sovietică poate renaşte, **serviciile de spionaj britanice şi americane au paraşutat în Polonia mari cantităţi de armament, staţii de radio, mari sume de bani, medicamente etc**. În **1951**, din Polonia s-au primit “rapoarte” că mişcarea W.I.N. ia proporţii, devenind *“o forţă capabilă să se opună înaintării spre vest a pericolului comunist”*.

În anul **1952**, mişcarea de rezistenţă W.I.N. a solicitat ca ajutoarele militare americane şi britanice să se intensifice, deoarece contează pe o forţă capabilă de acţiuni militare de rezistenţă de peste 120.000 de oameni. Mai mult chiar, “nucleul de conducere W.I.N.” a cerut să fie trimis în Polonia un general american care “să conducă” operaţiile. În acelaşi an, C.I.A. şi M.I.6 aveau să afle că, **în realitate, întreaga mişcare de rezistenţă poloneză**, după plecarea la Londra a generalului Anders, **organizată de contraspionajul sovietic**, nu era nimic altceva decât o uriaşă farsă pusă în scenă de către ruşi şi securitatea comunistă poloneză. La **27 decembrie 1952**, toate planurile de acţiune concepute la Londra au fost făcute cunoscute prin postul de radio Varşovia. Ulterior, un angajat al C.I.A. a recunoscut că **toţi agenţii pregătiţi în vest, tot armamentul şi toate sumele de bani au căzut în mâna *“securiştilor polonezi şi kaghebiştilor ruşi”***.

Occidentul se va răzbuna abia **peste 40 ani**, când va sprijini, tot pe căi clandestine, prin serviciile de spionaj de acum versate în lupta împotriva

comunismului, C.I.A. şi M.I.6, **sindicatul *“Solidaritatea”***. A urmat *“Revoluţia poloneză a celor zece ani”*, încheiată, în 1989, prin căderea regimului comunist. Ceea ce au făcut polonezii în zece ani, românii au făcut în *“zece ore”*, la 22 decembrie 1989…

Istoria a demonstrat că, **atât polonezii, cât şi ungurii, care au contat pe “evoluţie” şi nu pe “revoluţie”, au fost mult mai câştigaţi. Revoluţiile sunt distructive.** Aşa au fost întotdeauna. Revoluţia din decembrie 1989 a distrus mult mai mult decât a construit, dându-ne înapoi cu o epocă.

Din urmă, “oaia neagră” venea…

După cum relatează Jeffrey T.Richelson, veteran al C.I.A., **asaltul general al spionajului şi diversiunii americano-britanice împotriva “lagărului socialist” în formare, din perioada 1947-1956, s-a încheiat cu rezultate catastrofale pentru Occident.** Nimic nu a putut fi recuperat din teritoriile ocupate de Armata Roşie.

Interesantă a fost poziţia Franţei, care, încă de la încheierea celui de-al doilea război mondial, s-a dovedit a fi “oaia neagră” a lumii occidentale, tot aşa cum a devenit România în lumea estică, după 1964, când s-a produs “marea schismă comunistă” dintre U.R.S.S. şi China.

Franţa a acţionat în spaţiul lumii comuniste, în majoritatea timpului, pe cont propriu. Serviciul de spionaj al Franţei – S.D.C.E. – a pregătit şi paraşutat în Cehoslovacia, Iugoslavia, România, Belarus şi Lituania, între 1949-1954, circa **100 grupuri de spioni diversionişti**.

În anii de vârf ai războiului rece, sub conducerea S.D.C.E., în Franţa a acţionat o unitate specială *“MINOS”*, însărcinată cu recrutarea şi pregătirea de spioni diversionişti din rândul emigraţiei est-europene. Aceştia erau instruiţi în arta spionajului, a luptei apropiate, în acţiuni de sabotaj şi paraşutism.

Analiştii americani au ajuns la concluzia că **rezultatele obţinute de francezi** în lupta împotriva răspândirii comunismului, în primii ani ai perioadei postbelice, au fost **identice cu cele ale colegilor lor din C.I.A. şi.M.I.6, adică dezastruoase** !…

Albania – Imperiul Britanic 5–0 !

Un ultim efort subversiv de amploare, pentru a smulge un teritoriu cât de cât din lumea comunistă aflată la începuturile ei, a fost făcut de către spionajul britanic, sprijinit de cel american, **în Albania**.

Conflictul dintre Marea Britanie şi Albania, controlată de partizanii

comunişti conduşi de Enver Hodja, s-a declanşat în **1945**, când **o escadră navală engleză a încercat să reocupe insula Korfu**, care aparţinuse Marii Britanii, înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial. Artileria de coastă albaneză a deschis focul, trimiţând la fundul mării nu mai puţin de trei distrugătoare engleze. **Asaltul subversiv împotriva Albaniei** s-a declanşat **în 1946**, prin infiltrarea unor grupuri de agenţi diversionişti din diaspora albaneză, pregătiţi la o bază din Cipru, după ce acestora **li s-a "pierdut" urma, în 1949**. Un alt grup diversionist, cu un efectiv de **300 de oameni**, pregătit în bazele speciale engleze din Malta, a fost infiltrat de pe mare, pe teritoriul Albaniei, în scopul de a crea zone de rezistenţă anti-comunistă în munţi.

În anul **1950**, acţiunile de spionaj şi subversiune puse la cale de britanici au continuat cu **paraşutarea unor grupuri de agenţi în regiunea Mati**, considerată ca fiind populată de pro-regalişti, precum şi cu infiltrări de diversionişti în zona de frontieră cu Grecia.

Câteva mii de oameni, instruiţi în bazele engleze din Cipru, Malta şi din Germania Occidentală, au fost **infiltraţi în Albania**, în scopul răsturnării regimului comunist. **Acţiunea s-a încheiat, în 1952, cu un eşec total**. Nici nu se putea altfel, atâta timp cât **şeful departamentului care se ocupa cu spionajul şi diversiunea în zonele de influenţă ale U.R.S.S. din Europa nu era nimeni altul decât Harold Kim Philby**, membru al faimoasei *"Reţele de la Cambridge"*, **recrutat de spionajul sovietic încă din anii '30**…

"Vin americanii !" – o himeră…

Primul mare asalt împotriva perimetrului exterior al lagărului socialist, înjghebat de către U.R.S.S., după încheierea celui de-al doilea război mondial, în Europa de Est, din anii 1947-1956 a avut la bază concluziile analiştilor din serviciile de spionaj M.I.6, C.I.A. şi "Organizaţia Gehlen", însuşite de guvernele de la Londra şi Washington.

S-a apreciat, printre altele, că **desprinderea Estoniei, Letoniei, Lituaniei, Poloniei, Ucrainei, Bulgariei, României, Cehoslovaciei, Ungariei şi Albaniei din sfera de influenţă sovietică trebuie efectuată înainte de consolidarea regimurilor comuniste instaurate de sovietici** (mai puţin Albania) în aceste state. S-a contat, în mod exagerat, pe sentimentele anti-sovietice din aceste state, pe forţele pro-monarhiste, pe convingerea că un "stimulent militar" americano-britanic va determina masele din aceste state să se scoale" împotriva agresorilor ruşi. Exact în această perioadă a fost lansat sloganul *"Vin americanii"*, care s-a dovedit a fi o himeră. Ceea ce nu au înţeles cercurile politice de la Londra şi Washington a fost faptul că **naţiunile din centrul şi estul Europei erau sătule peste cap de**

război. Pe de altă parte, ţinând cont de rolul principal jucat de **U.R.S.S.** în înfrângerea Germaniei naziste, aceasta **se bucura de un imens prestigiu, nu numai în Europa de Est, ci mai ales în Occident**.

Regimurile comuniste din Europa de Est nu ar fi avut nici o şansă de supravieţuire dacă nu ar fi fost sprijinite de către o parte din populaţie. Ori, **populaţia săracă, majoritară, le-a sprijinit**.

Pe de altă parte, în perioada 1947-1949, în statele din estul Europei au fost **înfiinţate teribilele trupe de securitate**, care au combinat experienţa trupelor tradiţionale de jandarmi cu modelul sovietic al trupelor N.K.V.D.-K.G.B., constituindu-se în *"braţul înarmat al Partidului Comunist"*. Botezul de foc al acestor trupe l-a constituit lupta împotriva grupurilor de spioni diversionişti infiltrate sau paraşutate prin grija serviciilor secrete din S.U.A., Marea Britanie, Franţa şi R.F.Germania, precum şi a formaţiunilor de rezistenţă lăsate în urma lor de trupele germane în retragere, gestionate de "Organizaţia Gehlen". Acolo unde trupele de securitate nu puteau face faţă, cum a fost în statele baltice, Ucraina şi Polonia, au intervenit unităţile Armatei Roşii, călite în război, care au ras totul de pe faţa pământului...

Ura viscerală a Occidentului, cu precădere a americanilor şi britanicilor, împotriva "securităţii" din fostele state membre în Tratatul de la Varşovia îşi are sorgintea tocmai în rolul jucat de trupele de securitate în zdrobirea primului asalt al serviciilor de spionaj şi diversiune împotriva fostei lumi comuniste, din anii 1947-1956. Vânătoarea de "securişti" continuă şi după 13 ani de la căderea regimurilor comuniste...

Spionajul occidental – pericol maxim
pentru anticomunişti !

O altă cauză, nici pe de parte cea din urmă, a constituit-o **situaţia dezastruoasă din serviciile de spionaj ale Marii Britanii, S.U.A. şi R.F. Germania, puternic infiltrate de agenţi autohtoni aflaţi în slujba U.R.S.S.**

În funcţii-cheie din serviciile de spionaj şi de securitate ale Marii Britanii, celebrele M.I.5 şi M.I.6, cotate ca cele mai eficiente din lume, dată fiind vechimea şi experienţa acestora la scara imperiului colonial britanic, **se aflau "fii de lorzi" agenţi ai K.G.B.** În afară de H.Kim Philby, mai acţionau Guy Francis De Moncy Burges (lord), Donald Maclean şi sir Anthony Blunt. Explozivă este concluzia lui Peter Wright, fost director-adjunct al M.I.5 (Serviciul Secret de Securitate), în cartea sa *"Spy Catcher"* (Vanătorul de spioni), apărută în 1987, potrivit căreia **Sir Roger Hollis, fost director-general al M.I.5, în perioada 1956-1965, a fost agent al K.G.B., recrutat de ruşi pe timpul**

cât acesta a lucrat la Shanghai, în China, în perioada 1927-1934. Guvernele Marii Britanii, atât conservatoare, cât şi laburiste, jenate puternic de revelaţiile lui Peter Wright, care a fost acţionat şi în judecată, au depus eforturi disperate în scopul muşamalizării acestui caz, atât de colosal de dăunător pentru prestigiul Marii Britanii, cu veleităţile sale imperiale.

În perioada 1945-1956, ofiţerii de legătură ai Marii Britanii cu serviciile de spionaj ale S.U.A.- O.S.S. şi C.I.A. au fost nimeni alţii decât Donald Maclean şi Harold Kim Philby, ***"spionii de aur"* ai K.G.B.**! Iată dar cât de "secrete" au putut fi operaţiile de spionaj şi diversiune organizate de S.U.A. şi Marea Britanie împotriva lumii comuniste în formare…

În ceea ce priveşte "Organizaţia Gehlen", devenită filiala C.I.A. în Europa, situaţia a fost şi mai dezastruoasă. În anul 1961, s-a descoperit că **primul locţiitor al generalului R.Gehlen, colonelul nazist Heinz Felfe, era, încă de la înfiinţarea organizaţiei, agent al K.G.B. !** Descoperirea, după toate datele de către C.I.A., a acestui formidabil spion penetrat în inima spionajului vest-german aflat în relaţii "intime" cu serviciile de spionaj americane şi britanice, a cauzat, printre altele, căderea guvernului condus de eternul cancelar postbelic Konrad Adenauer.

În lucrările lor de căpătâi, *"Enciclopedia spionajului"* (1997) şi *"Un secol al spionilor"*, specialiştii americani Norman Polmar, Thomas B.Allen şi Jaffrey T.Richelson evidenţiază faptul că **serviciile de spionaj ale S.U.A., Marii Britanii şi R.F.Germania, în perioada 1947-1956, au trimis la moarte sigură mii de agenţi pregătiţi în bazele din Germania, Malta, Cipru, Grecia şi Turcia, infiltraţi sau paraşutaţi în statele din sfera de influenţă a U.R.S.S.**

Totodată, prin incitarea la revoltă a forţelor de rezistenţă lăsate în urma lor de trupele germane în retragere, au fost sacrificate, în mod inutil, sute de mii de vieţi omeneşti. Aceste adevăruri zguduitoare sunt confirmate şi de alţi autori, precum Raymond Olcina din Franţa.

Bolşevicii s-au mutat… în Occident ?

Primul asalt al Occidentului împotriva fostei lumi comuniste, din perioada 1947-1956, **a avut ca efect**, în afara imenselor pierderi de vieţi omeneşti, **ermetizarea frontierelor de către statele satelite ale Moscovei şi interzicerea călătoriilor în vest a cetăţenilor din aceste state**. Motivul este evident: deveneau ţinte ale serviciilor de spionaj şi diversiune şi candidaţi pentru a fi trimişi înapoi, instruiţi şi înarmaţi pentru a lupta împotriva comunismului. Vina pentru măsurile de mai sus a fost atribuită exclusiv comunismului.

Americanii au primit o singură lovitură în ultimii 200 ani, la 11 septembrie 2001, şi întregul regim de frontieră, precum şi libertăţile cetăţeneşti unicat ale S.U.A. au fost pus în cauză. Mai mult chiar, S.U.A. se arată gata să incendieze planeta într-un război anti-terorist global…

S.U.A. şi Marea Britanie, secondate de Germania şi alte state membre în N.A.T.O., nu se vor lăsa descurajate de acest prim mare eşec, organizând noi asalturi, cu noi forţe şi mijloace. Un lucru este însă cert: ce nu s-a reuşit prin spionaj şi diversiune, în epoca războiului rece, se realizează în zilele noastre, prin extinderea spre est a N.A.T.O., nu prin forţă, ci la cererea insistentă a statelor foste satelite ale Moscovei. De data aceasta, însă, Occidentul nu mai acţionează unitar, ci printr-o acerbă concurenţă între S.U.A. şi Uniunea Europeană. N.A.T.O. nu este decât un paravan vremelnic.

Capitolul V

AL DOILEA ASALT ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

Programul “Redskin” – începutul spionajului total

Moartea lui I.V.Stalin, liderul *“titan al lagărului socialist”*, survenită la 4 martie 1953, **nu a schimbat absolut nimic din atitudinea ofensivă a S.U.A. şi Marii Britanii împotriva comunismului. Distrugerea acestuia a constituit un obiectiv strategic permanent al Washingtonului şi Londrei, încă din anul 1917.** Alianţa cu U.R.S.S. a celor două puternice state capitaliste a fost un “rău necesar” vremelnic, bazat pe “raţiuni de stat”, determinate de incapacitatea puterilor occidentale democratice de a găsi un “modus vivendi” cu Germania care s-a industrializat extrem de rapid şi a ridicat pretenţii la reîmpărţirea lumii. După ce a eliminat doi concurenţi extrem de periculoşi, precum Germania şi Japonia, tandemul S.U.A.-Marea Britanie a focalizat toate energiile lumii capitaliste în scopul *“dării înapoi a comunismului”* şi, în final, distrugerii acestuia.

În cartea *“Losing Our Souls”* (Pierzându-ne sufletele), apărută la Chicago, în anul 1993, istoricul american Edward Pessen pune în lumină absurditatea şi iraţionalitatea politicii dusă de S.U.A. timp de peste 70 ani împotriva aşa-zisului pericol comunist şi a pretenţiei cercurilor politice de la Washington că acesta ar fi putut ameninţa *“existenţa societăţii americane”*. Acelaşi autor se alătură celor menţionaţi anterior în a pune în lumină **eşecul serviciilor de spionaj americano-britanice în încercările lor de a provoca războaie civile, revoluţii şi răscoale anti-comuniste în Europa de Est**, în prima perioadă a războiului rece, precum şi caracterul şi conţinutul celui de-al doilea asalt.

În anul 1953, C.I.A. şi M.I.6, în baza unui acord de cooperare, **au lansat programul “Redskin”, de adâncire şi diversificare a acţiunilor de spionaj în spaţiul geopolitic al lumii comuniste, precum şi în cel al lumii a treia**. Acesta a constat în folosirea tuturor formelor de contacte, de relaţii şi de călătorii neoficiale ale cetăţenilor americani şi britanici în scopul culegerii de

informaţii.

În acest scop, a fost iniţiat un **program de pregătire** a turiştilor, a oamenilor de afaceri particulari, a ziariştilor, oamenilor de ştiinţă, academicienilor, a sportivilor şi şahiştilor, chiar şi a feţelor bisericeşti **în vederea culegerii de informaţii**, pe timpul prezenţei lor în U.R.S.S. şi în toate celelalte state socialiste din Europa şi din lume. (Vezi *"A Century Of Spies"*, de Jeflfrey T.Richelson, pag.257).

Programul de spionaj *"Redskin"* a fost ulterior generalizat, uni-versalizat şi permanentizat, fiind **utilizat atât împotriva adversarilor, cât şi a aliaţilor**. Acesta este valabil şi în zilele noastre şi se va prac-tica atâta timp cât va exista spionajul în preocuparea statelor.

Domeniile informative aflate în atenţia programului *"Redskin"* sunt:

- energia atomică;
- producţia de avioane;
- instalaţiile de rachete de orice fel;
- întreprinderile industriale de orice fel.

Metoda principală de culegere de informaţii a fost şi este observarea din tren, din avion, din autovehicul sau de pe jos, precum şi "discuţiile nevinovate" cu interlocutorii, însoţite de fotografii, atunci când situaţia permite.

C.I.A. şi M.I.6 au avut şi au şi în prezent grijă ca, **printre "turiştii nevinovaţi"** americani şi englezi care circulă prin lume, să se găsească **întotdeauna şi specialişti în materie**. Pentru aceştia, culoarea fumului de la coşul unei fabrici sau cea a unei grămezi de nisip din spatele acesteia, pot constitui indici de descoperire a unor lucruri deosebit de interesante.

Cu o neruşinare şi un cinism duse dincolo de orice proporţii, **propaganda neagră americană a pus aceste practici exclusiv pe seama K.G.B.-ului şi a serviciilor de informaţii ale securităţii din ţările satelite Moscovei**, când, în realitate, acestea sunt utilizate de către toate statele dezvoltate ale lumii, fără excepţie.

Turcia – mult prea… ascultătoare !

Orbite de furia neputinţei de a provoca revolta "naţiunilor captive" (Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, R.D.Germană, Iugoslavia, Polonia, România şi Ungaria) împotriva comunismului şi incapacitatea S.U.A. şi N.A.T.O. de a sprijini asemenea revolte, atunci când acestea s-au produs (Berlin 1953, Ungaria 1956 şi Cehoslovacia 1968), **serviciile de spionaj americane şi britanice au lansat asaltul periferic, cu folosirea celor mai sofisticate mijloace tehnice, împotriva lumii comuniste**. Aceasta, deoarece, perioada 1955-1975 a fost una de avânt, de idealism revoluţionar şi de "miracole economice" în

această lume. Masele nu puteau fi uşor manipulate, aşa cum s-a întâmplat în anii ‘80.

Sprijinul radioelectronic a luat proporţii gigantice. Prin *“Proiectul Penn”*, al cărui director a fost colonelul Arthur C.Cox, din Serviciul de spionaj radioelectronic al Forţelor aeriene ale S.U.A., între 1953-1955, **pe teritoriul Turciei au fost construite cele mai mari şi mai puternice centre de cercetare radioelectronică din lume.** Este vorba de uriaşul centru de la **Karamursel**, situat pe malul Mării Marmara, precum şi centrele de la **Sinop** şi **Samsun**, pe malul Mării Negre. De la aceste centre au fost şi sunt monitorizate şi în prezent programele spaţiale şi testele cu rachete ruseşti, precum şi orice activităţi militare din partea europeană a Rusiei, din Balcani, Orientul mijlociu şi sudul Asiei.

Aceste centre au monitorizat conflictele arabo-israeliene din 1967 şi 1973, criza cipriotă din 1974, războiul dintre Iran şi Irak (furnizându-i informaţii precise lui Saddam Hussein), intervenţia militară sovietică din Afganistan. **Rezistenţa afgană, reprezentată de mujahedini, talibani şi organizaţia Al Qaeda, a fost sprijinită de S.U.A.**, nu numai cu armament, ci şi cu informaţii militare obţinute de la aceste centre. După 1991, centrele de cercetare radioelectronică americane din Turcia au ajutat cu informaţii forţele antirusesţi din Cecenia, numite *“teroriste”* la Moscova şi *“luptătoare pentru libertate”* la Washington.

Printre ofiţerii de informaţii ai armatei române care au cercetat îndeaproape centrele de cercetare radioelectronică americane din Turcia se numără şi autorul acestei cărţi. Nu am nimic împotrivă să mi se adauge numele pe lista celor care “au spionat în Occident”, de către cei interesaţi, în scopul facilitării admiterii României în N.A.T.O…

Americanii – monitorizaţi atent de… statul american

Centrele de cercetare radioelectronice din Turcia, deosebit de importante din punct de vedere strategic, modernizate periodic, constituie doar o parte dintr-o **uriaşă reţea de posturi de ascultare radioelectronică la scară globală, construită de Agenţia Naţională de Securitate (N.S.A.) americană**. Aceste posturi, în număr de circa **4.000,** sunt deservite de **peste 200.000 de specialişti**. În reţelele de ascultare radioelectronică ale N.S.A. sunt **vizate absolut toate statele lumii**, atât aliate (N.A.T.O.), cât şi adversare, mai ales Rusia şi China.

În anul **1975**, relatările presei americane au generat un scandal naţional imens în S.U.A. Acestea au pus în lumină existenţa, în cadrul **N.S.A.**, a unui **program**, cunoscut sub numele codificat ***“Shamrock”*, de interceptare a**

liniilor telex, telefonice şi radio particulare de pe întregul teritoriu al S.U.A. Aşa că, nu ar fi cazul să ne supărăm pe S.R.I.-ştii noştri dacă mai trag şi ei cu urechea, pe ici pe colo, cu aparatura lor rudimentară. Adevărata "meserie" se face la **NSA**, care **dispune de un centru de interceptare a convorbirilor şi în cadrul Ambasadei S.U.A. la Bucureşti**…

Avioane de spionaj mai performante decât sateliţii !

Între **1956-1960**, aviaţia de cercetare a S.U.A. şi Marii Britanii, apelând la o tehnică de aviaţie tot mai sofisticată, a asaltat spaţiul aerian periferic al fostei lumi comuniste, cu o furie şi insistenţă sinucigaşă. O mare parte a cercetării radioelectronice ultra-moderne a fost pusă la bordul unor aeronave, care îşi continuă nestingherite zborurile de spionaj şi în zilele noastre.

În perioada 1955-1960, în spaţiul aerian al statelor membre ale Tratatului de la Varşovia, inclusiv în spaţiul aerian al temutei U.R.S.S., au zburat, ca la ele acasă, **celebrele avioane U-2**, o minune a tehnicii aeronautice, a aerofotografierii şi a ascultării radioelectronice, realizate de celebra companie *Lockheed*.

Până la apariţia avionului U-2, sute de piloţi şi personal navigant din aviaţia de cercetare a S.U.A. şi Marii Britanii şi-au pierdut viaţa în *"zboruri ale morţii"* de pătrundere în spaţiul aerian al U.R.S.S. şi Chinei.

Aventura avioanelor U-2 s-a încheiat la 1 mai 1960, prin doborârea avionului pilotat de maiorul Francis Gary Powers, doborât de trupele de rachete ruseşti deasupra oraşului Sverdlovsk. Până la acea dată, avioanele U-2 erau invulnerabile. Avioanele U-2, care execută zboruri de recunoaştere şi în zilele noastre, au fost **suplimentate cu avioane SR-71**, cu performanţe de zbor extraordinare, desprinse parcă din filmele de ficţiune gen *"Războiul stelelor"*. **Fiind exorbitant de scumpe, din 1966 şi până în anul 2000 au fost construite doar 32 asemenea aparate**. Avionul *"SR-71 Blackbird"* zboară cu o viteză de 3.380 km/oră, la o **altitudine de 25 km**. Aparatura de cercetare de la bordul acestor avioane depăşeşte orice imaginaţie, prin calităţile şi posibilităţile pe care le încorporează.

În afara aparaturii de cercetare radar şi radio, la bordul avionului SR-71 se găsesc cinci puncte de acroşare pentru aparatură fotopanoramică, în infraroşu, cu mare putere de rezoluţie şi din cele mai diferite unghiuri. **La o singură trecere, acest avion diabolic poate fotografia, înglobând cele mai mici detalii, o suprafaţă de 258.900 kmp, adică mai mult decât întregul teritoriu al României !** Avioanele SR-71 au fost întrebuinţate pentru misiuni de cercetare **în toate conflictele militare din ultimii 35 ani**, inclusiv în timpul agresiunii aeriene a S.U.A. şi N.A.T.O. împotriva Serbiei, din

primăvara anului 1999, precum şi în *“Operaţia Anaconda”* din Afganistan, declan-şată de S.U.A. în octombrie 2001. Aceste avioane, aflate exclusiv în posesia cercetării aeriene strategice americane, vor juca un rol deosebit de important în războiul global împotriva terorismului purtat de către S.U.A., în care încearcă să angajeze şi N.A.T.O. România s-a angajat singură în acest război, în speranţa că-i va fi mai uşor să forţeze poarta N.A.T.O., în toamna anului 2002. S-ar putea să se aleagă doar cu deziluzii.

Cu toate caracteristicile lor formidabile, **avioanele SR-71 s-au abţinut şi continuă să se abţină de la zborurile în spaţiul aerian al Rusiei**. Acestea zboară, în schimb, fără teamă şi fără reţineri, în tot restul spaţiului aerian al lumii.

Avioanele SR-71 sunt mai performante chiar decât sateliţii.

“Big Brother” ascultă “Poporul Ales”…

Asaltul spionajului americano-britanic împotriva lumii comuniste a avut (şi continuă să aibă) **şi o componentă navală**.

Mările şi oceanele lumii sunt patrulate de zeci de **nave-spion americane din clasa “Liberty”**, cu un deplasament standard de 10.000 tone, având la bord cele mai sofisticate mijloace tehnice de cercetare radioelectronică.

Aceste nave sunt **nelipsite în apele din apropierea unor zone de conflicte militare deschise**, interceptând şi descifrând traficul radio al părţilor beligerante, ordinele şi dispoziţiunile de luptă care se transmit.

În timpul războiului arabo-israelian din anul 1967, rămas în istorie sub genericul *“războiul de 6 zile”*, o navă americană de spionaj radioelectronic s-a apropiat de coastele maritime ale Peninsulei Sinai, ocupată de armata israeliană. Deşi purta însemnele marinei americane, aceasta a fost **atacată, fără nici un fel de avertisment**, de avioane *“Mirage”* şi *“Mystère”* ale forţelor aeriene israeliene. Au rezultat **84 de morţi, 75 de răniţi** şi aparatura electronică distrusă. Atacul aerian a fost urmat de atacul unor vedete rapide, care au “tratat” nava americană cu armamentul de bord, iar ca spectacolul să fie complet, un elicopter israelian a fotografiat nava ***“USS Liberty”*** din toate unghiurile, pentru estimarea efectelor atacului. În tot acest timp, pe cel mai înalt catarg al navei flutura steagul S.U.A. cu stele şi dungi, imposibil de confundat. De pe puntea portavionului USS America, aflat în apele Mării Mediterane, a fost ridicată o formaţie de avioane *Phantom*, dar acestea au ajuns prea târziu la locul incidentului.

Tragedia navei americane *“USS Liberty”* demonstrează că, **în lumea spionajului, nu există aliaţi, există doar adversari reali sau potenţiali**.

Atunci când guvernul american a cerut Israelului plata unor daune şi compensaţii pentru familiile celor ucişi, guvernul de la Tel-Aviv a prezentat "scuze", afirmând că nava americană a fost confundată cu o navă egipteană, deoarece, în împrejurările respective, o navă americană nu avea ce căuta acolo. În final, **americanii au înghiţit hapul, aşa cum fac întotdeauna când *"se pun rău cu Israelul"***...

Nu numai navele special amenajate, ci **toate navele de război de suprafaţă şi submarinele Forţelor maritime ale S.U.A. au la bord aparatură radioelectronică de spionaj** la cel mai înalt nivel tehnic. Este vorba despre 12 portavioane, adevărate garnizoane plutitoare, capabile să devasteze un continent, 144 de crucişătoare, distrugătoare şi fregate, precum şi 95 de submarine atomice purtătoare de rachete.

Ceauşescu se dorea... în NATO

În epoca războiului rece, ca şi în zilele noastre, **Marea Neagră a constituit o zonă de maxim interes pentru S.U.A.**

Până în anul 1968, 1-2 nave de suprafaţă (de regulă distrugătoare) din compunerea Flotei a 6-a americane din Marea Mediterană obişnuiau să întreprindă marşuri de recunoaştere şi spionaj radioelectronic în Marea Neagră, sub formă de raid, fără a putea acosta în vreun port. **După anul 1968**, pereşedintele României de atunci, "dictactatorul sângeros" **Nicolae Ceauşescu**, în înţelegere cu "omologii" săi de la Casa Albă, **a făcut din portul Constanţa o bază navală de acostare, pentru cel puţin 5-6 zile pe an, pentru navele militare americane care executau misiuni de spionaj în apele Mării Negre, spre disperarea Moscovei**. Comandanţii de nave americane erau primiţi cu regimul "covorului roşu", rezervat doar şefilor de state, iar pe timpul staţionării navelor în apele româneşti, aceştia erau **primiţi în vizită chiar de dictator**. Am participat (ca translator) la programele de VIP-uri rezervate comandanţilor americani, care nu-şi puteau ascunde satisfacţia de a-i sfida pe ruşi, chiar în pragul casei lor. Nu trebuie uitat că, în acele vremuri, Flota Mării Negre a U.R.S.S. era mai mare decât Flota Marii Britanii...

Pentru echipajele navelor americane ancorate în portul Constanţa se organizau programe de vizite şi distracţii pe litoralul românesc. Am ferma convingere că, **în *"epoca de aur"***, când relaţiile dintre România şi S.U.A. erau mai mult decât prieteneşti, **o cerere de aderare a României la N.A.T.O. ar fi avut mai multe şanse de reuşită**, decât eforturile deşarte depuse de către guvernanţii democraţi de după 1989. Pentru ofiţerii care am lucrat în Direcţia Informaţii în perioada respectivă, nu constituia un secret faptul că

ataşaţii militari ai României, după 1968, aveau acelaşi regim ca ataşaţii militari din ţările N.A.T.O., în capitalele occidentale, mai ales la Washington, în ceea ce priveşte regimul de acces la informaţiile militare din ţara de acreditare. **Eram o ţară *"membră de facto"* a N.A.T.O.**, cum le place să se laude, fără prea mult temei, actualii politicieni ai României. **Ideea unei alianţe cu N.A.T.O. a existat atât în capul lui N. Ceauşescu, cât şi al altor lideri politici şi militari români**, după criza cehoslovacă a *"Primăverii de la Praga"*.

O cerere oficială în acest sens, cu mari şanse de a fi acceptată în Occident, s-ar fi încheiat cu trecerea peste Prut a cel puţin 25-30 de divizii mecanizate şi de tancuri sovietice, ajutate de la vest de 5-6 divizii maghiare şi de tot atâtea divizii bulgăreşti de la sud de Dunăre. Asemenea scenarii au fost jucate des în aplicaţiile strategice ale Armatei României socialiste. **În perioada respectivă, România a fost scoasă din planurile de operaţii ale N.A.T.O., elaborate pentru eventualitatea unui război cu forţele Tratatului de la Varşovia.** Va trece multă vreme până când România va mai putea avea valoarea, importanţa strategică şi prestigiul pe care l-a avut pentru S.U.A. şi N.A.T.O., în perioada 1968-1985...

Dominaţie prin imigraţie

Poziţia dominantă a S.U.A., în plan tehnologic, la scară globală este o realitate ce nu poate fi contestată. Aceasta a fost realizată **atât prin efortul propriu, cât şi prin ample acţiuni de spionaj şi racolare a capacităţilor creatoare ale altor state, mai ales ale celor din Europa. Arma atomică** le-a fost servită americanilor pe tavă în 1945, aproape în exclusivitate de savanţii veniţi din Europa. Politicienii de la Washington şi-au făcut un titlu de glorie din faptul că primii oameni care au pus piciorul **pe Lună** au fost americanii Neil Armstrong şi Edwin Aldrin, din echipajul navetei spaţiale Apollo 11, la 20 iulie 1969. Uită, însă, să menţioneze că atât naveta, cât şi întreaga panoplie de rachete purtătoare construite în S.U.A. sunt rezultatul geniului creator al savantului german **Wernher von Braun** şi al grupului său de ingineri şi proiectanţi care l-au slujit pe A.Hitler, realizând celebrele rachete V-1 şi V-2, în uzinele subterane de la Peenemünde. Aceştia au fost capturaţi de trupele americane în 1945 şi transportaţi în S.U.A., împreună cu o vastă documentaţie. **Tehnologia spaţială rusească îşi are aceeaşi sorginte germană**, trupele ruseşti reuşind să ocupe uzinele de la Peenenmünde, de unde au capturat utilajele şi o mare cantitate de rachete V-2.

Ceea ce nici americanii şi nici ruşii nu vor recunoaşte vreodată este faptul că unul dintre profesorii lui W.von Braun şi colaborator apropiat la

realizarea rachetelor V-1 şi V-2 a fost cetăţeanul român de naţionalitate germană **Hermann Oberth**, născut la Sibiu în anul 1894.

După reunificarea Germaniei în 1990, Wernher von Braun, care fusese făcut "cetăţean al S.U.A.", a renunţat la această cetăţenie, a făcut o declaraţie la adresa Statelor Unite pe care americanii au interzis-o a fi dată publicităţii şi s-a înapoiat în patria lui de origine.

"Proiectul Jennifer"

În propaganda oficială americană, lumea comunistă, cu precădere U.R.S.S., a fost prezentată în cele mai negre culori posibile, negându-i-se orice potenţial creator. Aceasta pentru opinia publică americană, deoarece, în subteran, **serviciile de spionaj americane situau în prim plan urmărirea evoluţiilor tehnologice ruseşti, mai ales în domeniul militar**, concomitent cu desfăşurarea de ample acţiuni pentru a intra în posesia unor realizări de vârf din Imperiul răului. O asemenea acţiune, una dintre cele mai complexe şi mai costisitoare din istoria spionajului, a constituit-o ***"Proiectul Jennifer"***. Iată firul evenimentelor.

La **11 aprilie 1968**, în timp ce se afla într-o misiune de patrulare **în Oceanul Pacific**, într-o zonă situată la 750 de mile (o milă nautică = 1.852 m), un submarin rusesc cu propulsie clasică a ieşit la suprafaţă pentru a-şi reîncărca bateriile. Din motive neelucidate până în zilele noastre, la bordul submarinului (clasa Golf) s-a produs o **puternică explozie**, provocând **scufundarea rapidă** a acestuia. Odată cu submarinul, **au ajuns pe fundul oceanului trei rachete cu încărcături nucleare şi materialul de cifru al Forţelor maritime ale U.R.S.S.** Din cei 86 de membri ai echipajului nu a supravieţuit nimeni.

Ceea ce a constituit o tragedie pentru ruşi s-a transformat într-o **"ocazie de aur" pentru spionajul naval al S.U.A.** Navele militare ruseşti trimise în zonă au fost incapabile să localizeze submarinul scufundat, care se afla **la o adâncime de peste 5.000 metri**. Acest lucru l-au reuşit americanii, după plecarea ruşilor, cu nava de cercetări oceanografice *"Mizar"*.

La propunerea lui Carl Duckett, director adjunct al **C.I.A.** pentru ştiinţă şi tehnologie, americanii au trecut la punerea în aplicare a unui **plan**, ce părea iniţial de-a dreptul nebunesc, de **recuperare a acestui submarin**. Specialiştii americani erau extrem de interesaţi să pună mâna pe rachetele cu încărcături nucleare de la bordul submarinului, pentru a putea determina parametrii de construcţie, bătaia şi sistemul de dirijare al acestora, dar mai ales sistemul de detonare al încărcăturilor nucleare. În ceea ce priveşte submarinul rusesc din clasa Golf, americanii doreau să efectueze o analiză metalurgică a corpului

navei, pentru a putea deduce adâncimea la care acesta putea naviga în imersiune.

De mare interes informativ era şi sistemul de cifrare de la bordul submarinului scufundat.

Aceste obiective au fost atinse în urma unei operaţii extrem de complexe, derulată pe o durată de şase ani, la un preţ de peste două miliarde de dolari. *“Proiectul Jennifer”* s-a derulat în cel mai profund secret, sub acoperirea *“programului naţional de cercetări oceanografice”*, fiind **aprobat de preşedintele Lyndon B. Johnson** şi continuat până la finalizare de către preşedintele Richard Nixon. În scopul recuperării submarinului rusesc a fost construită o **navă specială, *“Glomar Explorer”***, unică în lume, cu un bazin în corpul navei şi cu uşi de acces pe fundul acesteia, care se manevrau fără ca acest lucru să se poată observa din exterior. La corpul navei a fost adaptată o barjă submersibilă cu braţe multiple extensibile, terminate cu dispozitive de apucare.

Toate operaţiunile navei se executau sub corpul acesteia, imposibil de detectat de către sateliţii de spionaj ruseşti care o urmăreau. La **4 noiembrie 1972**, nava *“Glomar Explorer”*, cu un deplasament de 36.000 tone şi un echipaj de 170 de oameni, dintre care 40 erau specialişti din cadrul C.I.A., a început marşul spre locul operaţiei. Versiunea pentru mass-media americană a plecării în larg a navei a fost *“cercetarea fundului Oceanului, pentru descoperirea unor rezerve de minereuri preţioase, precum titaniu, magneziu, uraniu, cupru şi nichel”*. **Pregătirile** pentru recuperarea propriu-zisă a submarinului au durat **până în vara anului 1974**. Submarinul a fost ridicat până aproape de introducerea lui în bazinul din interiorul corpului navei *“Glomar Explorer”*. În momentul în care totul părea a fi un succes extraordinar, iar tensiunea operatorilor instalaţiilor speciali era maximă, s-a produs un fenomen total neprevăzut. **Corpul submarinului s-a rupt şi două treimi din acesta s-a întors pe fundul Oceanului.**

2 miliarde USD – aruncate în Ocean…

Efortul extraordinar făcut de C.I.A. pentru construirea navei *“Glomar Explorer”*, unică în lume, precum şi operaţiunea de recuperare, chiar şi parţială, a submarinului rusesc a făcut dovada potenţialului tehnologic al S.U.A., răsplătit în final cu două rachete ruseşti cu încărcături nucleare de tipul SS-N.5, cu o bătaie de 1.500 km, sistemul de cifrare şi compoziţia metalurgică a corpului submarinului. “Proiectul Jennifer” a durat însă foarte mult. **În cei şase ani**, cât le-au trebuit americanilor să recupereze submarinul scufundat în apele Oceanului Pacific, **ruşii au făcut progrese extraordinare în dezvoltarea**

flotei lor militare. Majoritatea submarinelor construite au trecut la propulsie nucleară, putând naviga permanent în imersiune, iar bătaia rachetelor de la bord a fost mărită la **4.000-6.000 km**. În anii următori, rachetele de la bordul uriaşelor submarine "Taifun" (20.000 tone deplasament) au atins raze de acţiune intercontinentale, de **10.000-12.000 km.**, fiecare rachetă putând transporta la obiective între 10 şi 14 componente de luptă nucleare dirijate. Iată de ce Rusia este temută şi respectată, cu toată situaţia de criză economică prelungită prin care trece.

În timpul operaţiei efectuate de nava *"Glomar Explorer"* au fost recuperate şi trupurile a şase marinari ruşi. Făcând dovada că sunt o naţiune civilizată, la 4 septembrie 1974, acestora li s-a organizat un ceremonial militar, s-a intonat imnul de stat al U.R.S.S., iar apoi au fost lansaţi în ocean, aşa cum se procedează în toate flotele lumii.

Procesiunea a durat 15 minute şi a fost filmată de către un agent al C.I.A. În anul 1992, pe timpul vizitei sale oficiale la Moscova, prima de acest fel în relaţiile americano-ruse, directorul general al C.I.A., Robert Gates, i-a prezentat lui Boris Elţîn înregistrarea ceremoniei funerare a celor şase marinari ruşi. **În anul 1993, partea rusă a recunoscut că S.U.A. au intrat în posesia celor două rachete cu încărcături nucleare de la bordul submarinului scufundat în anul 1968**. Aceasta dovedeşte că şi ruşii au reuşit să ajungă la epava submarinului, dar în urma americanilor. Iată ce proporţii pot lua acţiunile de spionaj tehnologic militar, atunci când îţi crapă măseaua după anumite informaţii, cum a fost cazul americanilor.

Cu siguranţă că C.I.A. ar fi scotocit serios şi prin submarinul nuclear rusesc ***"Kursk"***, scufundat în Marea Barentz, în toamna anului **1999**, dacă zona nu ar fi fost straşnic păzită de nave de război, până la începului anului 2002, când acesta a fost scos la suprafaţă şi adus în portul Murmansk.*

Capitolul VI

ASALTUL FINAL ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE

Anticomunismul – profitabil
pentru cei care conduc SUA

Istoricul american **Richard Gid Powers**, şeful catedrei de istorie a Universităţii Staten Island, în ampla sa lucrare ştiinţifică *"The History of American Anticomunism"*, apărută la Editura The Free Prees din New York, în anul 1995, apreciază că **pivotul central al politicii interne şi externe S.U.A., în a doua jumătate a secolului XX, l-a constituit "anticomunismul" împins până la cele mai exacerbate forme**. Uriaşa maşină de propagandă neagră americană, inspirându-se din metodele şi tehnicile propagandei naziste a celebrului dr. Joseph Goebels (1897-1945), **a reuşit să-i fanatizeze pe americani**, inspirându-le o teamă de moarte vis-à-vis de aşa-zisul pericol comunist. Opinia publică americană a fost saturată, zeci de ani, cu "informaţii" şi scenarii artificiale din care rezultă că, la est de Cortina de Fier, se află o lume de iad, în care viaţa oamenilor s-ar compune din persecuţii, sclavie, crime, sărăcie, foamete şi nimic altceva. S-a afirmat, printre altele, că în lumea comunistă ar fi fost executaţi în mod bestial *"peste 60 milioane de oameni"*. Oare cine a apucat să-i numere? Poate Edgar Hoover, cel care a fost, timp de 48 ani, şeful poliţiei politice americane (F.B.I.).Această colosală minciună ne aminteşte de ***"cei 60.000 de morţi"*** **de la Timişoara,** din decembrie 1989, **cifră răspândită în întreaga lume tot de propaganda neagră americană.**

Istoricul american se întreabă cu îngrijorare **de ce nu şi-a pus nimeni problema dacă "informaţiile " cu care era intoxicat marele public american sunt reale sau nu**. Acest lucru nu trebuie să surprindă, deoarece **nici naţiunea germană**, una dintre cele mai instruite din lume, **nu şi-a pus o astfel de întrebare faţă de propaganda nazistă**.

Richard Gid Powers afirmă şi demonstrează, cu informaţii şi date "beton",

că **toţi preşedinţii americani de după 1945 au ajuns la Casa Albă în funcţie de cât de duri s-au dovedit a fi faţă de lumea comunistă**. Cei care au dovedit slăbiciuni în acest domeniu au pierdut şansa unui al doilea mandat sau au fost, pur şi simplu, înlăturaţi.

Preşedintele democrat **John F. Kennedy** (1917-1963), asasinat în Dallas, la 22 noiembrie 1963, a fost victima unei conspiraţii C.I.A.-F.B.I.-Complexul Militar Industrial, pentru că a mers prea departe în politica de destindere şi "coexistenţă paşnică" cu fosta U.R.S.S.

Preşedintele republican **Richard Nixon** (1913-2000) a fost înlăturat cu brutalitate de la putere, de aceeaşi conspiraţie, pentru că a recunoscut China comunistă, a retras armata S.U.A. din Vietnam şi a îmbunătăţit relaţiile cu U.R.S.S. Norocul lui a fost că a scăpat cu viaţă.

În numele luptei împotriva comunismului şi-au pierdut viaţa, în războaiele din Coreea (1950-1953) şi din Vietnam (1965-1975), peste **120.000** de militari americani şi alte sute de mii au fost răniţi şi mutilaţi.

Serviciile de spionaj americane, aflate în avangarda luptei împotriva comunismului, s-au ales cu profituri maxime în epoca războiului rece. În mod practic, aceste servicii s-au bucurat de **fonduri nelimitate**. Mai toate realizările americane în domeniul tehnologiilor de vârf au avut ca **primă destinaţie acţiunile de spionaj**. Tehnologia spaţială, care încorporează cea mai mare cantitate de valoare adăugată, fiind şi cea mai scumpă din tot ce se produce în lume, este utilizată cu prioritate în scopuri de spionaj.

Cucerirea Cosmosului – pentru stăpânirea Terrei…

După dezastrul avionului U-2 doborât de ruşi la 1 mai 1960, uriaşul potenţial tehnico-ştiinţific american a fost **focalizat pe realizarea de mijloace de spionaj intangibile**, plasate în spaţiul cosmic.

"Proiectul Discoverer", menit să realizeze sisteme avansate de cercetare, a fost încredinţat Corporaţiei "Lockheed". La **10 august 1960**, după trei luni şi nouă zile de la data ultimului zbor peste teritoriul U.R.S.S. a unui avion U-2, a fost lansat în Cosmos **primul satelit de spionaj american "Discoverer-13"**, iar pe **18 august** a fost lansat ***"Discoverer-14"***. Cei doi sateliţi au realizat **primele fotografieri din spaţiul cosmic ale teritoriului U.R.S.S.**, pe role de film catapultate şi recuperate în zbor de avioane special amenajate. **La 25 august 1960, a luat fiinţă Oficiul Naţional de Cercetare, însărcinat cu spionajul cosmic.** Seria sateliţilor de imagine s-a perfecţionat continuu, înlocuindu-se aparatele foto cu **camere de luat vederi ultrasensibile** şi cu mare putere de rezoluţie, care transmit imagini din teren,

direct la centrele de analiză, în timp real. Aceştia sunt **sateliţii din seria KH**. Sateliţii de imagine au fost completaţi cu sateliţii de cercetare radioelectronică, de interceptare a convorbirilor.

Între anii 1960-1985, americanii au lansat în spaţiul cosmic peste 3.000 de sateliţi artificiali ai Pământului, dintre care circa 85% în scopuri militare. Cercetarea prin sateliţi a fost completată cu un **sistem de poziţionare globală,** format din 21 de sateliţi geostaţionari, care permit orientarea şi dirijarea cu extremă precizie a aeronavelor, a navelor de război, precum şi a rachetelor şi bombelor de înaltă precizie, aşa cum s-a putut demonstra în cursul războiului din Golful Persic, în 1991 şi pe timpul agresiunii aeriene a S.U.A. şi N.A.T.O. împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999.

Sateliţii de spionaj urmăresc nu numai obţinerea de informaţii cu caracter militar, ci şi de natură economică. Datorită acestor capacităţi, S.U.A. şi fosta U.R.S.S., iar în prezent Rusia, dispun de informaţii de maximă importanţă cu privire la natura solului, resursele naturale ale planetei, potenţialul industrial al statelor lumii, volumul şi natura producţiei industriale a lumii, căile de comunicaţii etc.

Sateliţii de comunicaţii au revoluţionat sistemele militare de transmisiuni. În sistemele de cercetare strategică prin sateliţi au fost introduşi **sateliţii de tip VELA, de alarmare nucleară**. În ultimii ani ai existenţei sale, lumea comunistă a fost prinsă într-un sistem de spionaj tehnologic draconic, asistat de un sistem de lovire nucleară invulnerabil, constituit din formaţii de submarine nucleare, purtătoare de rachete cu încărcături nucleare, cu patrulare permanentă, menţinut în funcţiune, într-o proporţie mai redusă, şi în zilele noastre.

Uriaşul dispozitiv al spionajului cosmic, aerian, terestru şi naval american orientat împotriva lumii comuniste a fost amplificat şi cu o **componentă submarină, suboceanică globală**. În zona de nord a Oceanului Atlantic, cuprinsă între Groenlanda, Islanda, Scoţia şi sud-vestul Norvegiei, pe fundul Oceanului au fost realizate aliniamente speciale de senzori antisubmarini. Asemenea senzori au fost instalaţi şi în Oceanul Pacific, pe căile de acces spre Ocean al Mării Ohoţk, de-a lungul coastelor din Pacific şi din Atlantic ale S.U.A., în Marea Mediterană, precum şi în apropierea strâmtorilor de importanţă strategică din mările şi oceanele lumii, supravegheate concomitent atât de sateliţi, cât şi de avioane de cercetare radio electronică cu rază mare de acţiune. După aşa-zisa încetare a războiului rece care, în realitate, nu a încetat niciodată, acest uriaş dispozitiv de spionaj tehnologic global american nu şi-a redus din activitate.

La începutul secolului XX, serviciile secrete americane dispuneau în spaţiul cosmic de circa 1.000 de sateliţi activi, din care 800 în

scopuri militare.

Satelitul de spionaj din ultima generaţie, lansat în cursul anului **2001**, poartă numele marţial de ***"Warfighter 1"***. Acesta este un satelit de imagine supersensibil, capabil să realizeze aşa-numitele **imagini hiperspectrale**.

Un asemenea satelit **poate descoperi un tanc, chiar dacă acesta este mascat** sub un strat de vegetaţie, sub o plasă de mascare sau dacă este vopsit în culori de mascare. Noul tip de satelit este **destinat să contribuie la creşterea preciziei mijloacelor de lovire din aer** şi în special a aviaţiei americane.

Specialistul militar american Jack Hitt apreciază că satelitul "Warfighter 1" va permite ca **un obiectiv**, cum ar fi un pod important, spre exemplu, **să fie distrus cu o singură bombă dirijată**. Pentru un asemenea obiectiv era nevoie să se lanseze **5.000** de bombe în cursul celui de-al doilea război mondial, **500** de bombe în timpul războiului din Vietnam şi circa **10** bombe în **războiul din Golful Persic, considerat primul război cosmic**. La toate acestea, aş adăuga că celor 19 terorişti saudiţi care au distrus cel mai mare şi mai valoros centru de putere economică din lume, cum a fost World Trade Centre din New York, la 11 septembrie 2001, nu le-a trebuit nici o bombă şi nici un satelit…

Datoria externă – o armă mortală !

Cu toate eforturile fantastice întreprinse de serviciile de spionaj şi diversiune ale S.U.A. şi Marii Britanii pentru subminarea fostei lumi comuniste, **rezultatele au fost minime până când la acestea nu s-a adăugat şi o dimensiune economică**. În cea mai sintetică expresie, aceasta a constat în **prinderea statelor membre ale Tratatului de la Varşovia într-o reţea de relaţii economice capcană, care să conducă la înglodarea acestora în datorii externe insurmontabile**.

Iată **evoluţia datoriilor externe** ale statelor din Europa Centrală în perioada **1982-1991**, în miliarde de dolari, care corespunde şi cu asaltul final asupra fostei lumi comuniste:

Ţara	***1982***	***1985***	***1987***	***1988***	***1989***
Bulgaria	3,912	3,443	5,706	6,823	7,957
Cehoslovacia	4,097	4,065	5,156	5,548	5,724
Ungaria	10	12,65	17,06	18,02	19,44

		0	4	5	0
Polonia	27	29,994	34,896	35,890	37,469
România	9,581	7,342	4,689	1,843	-1,257

Nu a fost absolut întâmplător faptul că **regimurile comuniste din Europa Centrală s-au prăbuşit exact în ordinea valorii datoriei externe.** Polonia, cu o datorie externă enormă, s-a prăbuşit prima, urmată în ordine de Ungaria şi Bulgaria. Cehoslovacia a căzut şi ea înaintea României.

Pentru că a îndrăznit să sfideze marile hiene ale finanţei mondiale, plătindu-şi până la ultima centimă datoria externă, ceea ce a constituit un exemplu periculos, ce putea fi urmat şi de alte state mici şi mijlocii, **România a fost pedepsită cumplit**. Acesta este motivul principal pentru care revoluţia din decembrie 1989 a fost una sângeroasă, cuplul prezidenţial Nicolae şi Elena Ceauşescu a fost executat, iar alături de ei şi-au pierdut viaţa alţi 1.004 români, în marea lor majoritate tineri. După calvarul celor 13 ani de tranziţie şi “reforme” constând în distrugerea avuţiei naţionale lăsată moştenire de regimul comunist, imensa majoritate a românilor, inclusiv urmaşii celor căzuţi, consideră că **jertfa lor a fost zadarnică**.

Goi dar înarmaţi până-n dinţi !

Cel de-al optulea deceniu al secolului XX a intrat în istoria S.U.A. ca unul extrem de nefavorabil. Cu toată uriaşa ei putere militară, după zece ani de război, în 1975, S.U.A. sunt **obligate să părăsească Asia de sud-est** (Vietnamul, Cambodgia şi Laosul), care cad sub controlul unor regimuri comuniste aservite Moscovei şi Beijingului. Prin Actul Final de la Helsinki, din acelaşi an, S.U.A. şi aliaţii lor occidentali recunosc “realităţile” statornicite după cel de-al doilea război mondial în Europa, inclusiv existenţa R.D.Germane ca “stat suveran şi independent”, iar războiul rece este declarat încheiat. **Washingtonul recunoaşte existenţa unei “parităţi strategice” între S.U.A. şi U.R.S.S. în domeniul mijloacelor nucleare strategice.**

Experienţa istorică din ultimii 25-30 de ani i-a învăţat pe analiştii politico-militari şi ulterior şi pe oamenii politici, că **adevăratul raport de forţe dintre state şi grupări de state este dat**, nu de numărul tancurilor, tunurilor, avioanelor, al încărcăturilor nucleare şi al diviziilor, ci **de puterea lor economică**. Dacă existenţa U.R.S.S. ar fi depins numai de puterea sa militară, aceasta ar fi dăinuit veşnic. În deceniul opt, raportul de forţe în plan economic, exprimat în **procente din produsul mondial brut** (Gross World Product), era următorul:

	1960	1970	1980
Comunitatea Europeană (U.E.)	26,0	24,7	24,7
Statele Unite ale Americii	25,9	23,0	21,5
U.R.S.S.	12,5	12,4	11,4
Japonia	4,5	7,7	9,0
China	3,1	3,4	4,5
Statele în curs de dezvoltare	11,1	12,3	14,8
Alte state	16,9	16,5	15,8

În ultimii 30 ani, Uniunea Europeană a fost întotdeauna înaintea S.U.A. în ceea ce priveşte procentajul deţinut în produsul mondial brut. **Până în anul 1989, ponderea economiei U.R.S.S.** în produsul mondial brut **a scăzut vertiginos**, aceasta fiind depăşită nu numai de Japonia şi Germania, ci şi de Italia, Franţa şi Marea Britanie. Iată **adevărata cauză a prăbuşirii sistemului economic din fosta U.R.S.S. şi statele est-europene satelite ale acesteia**.

În deceniul al optulea, Moscova nu era conştientă de acest lucru, revendicând statutul de super-putere exclusiv pe criteriile forţelor sale armate.

După anul 1975, societatea americană a continuat să înregistreze eşecuri, atât pe plan intern, ca urmare a *"Afacerii Watergate"* (pătrunderea în sediul Partidului Democrat a spionilor lui Richard Nixon), **cât şi pe plan extern**, prin pierderea Iranului în 1979, bastionul influenţei S.U.A. în zona strategică a Golfului Persic, unde se află cele mai mari rezerve de petrol ale lumii.

În aceeaşi perioadă istorică, urmărind să exploateze criza prin care trecea S.U.A., liderii de la Moscova s-au lansat într-o serie de acţiuni care au înspăimântat pur şi simplu lumea occidentală. Este vorba de angajarea militară masivă (directă sau cu trupe cubaneze) în **Angola şi Etiopia**, dar mai ales în **Afganistan**. Analiştii C.I.A. au tras concluzia că ocuparea Afganistanului de către U.R.S.S. nu este decât **un preludiu al ocupării Iranului** şi a întregii zone a Golfului Persic, ceea ce ar fi reprezentat o lovitură de moarte pentru întreaga lume occidentală.

“Agentul T-10” – “Terminator”-ul mult căutat…

Într-un asemenea context deosebit de grav, **factorii de putere din S.U.A.** (Complexul Militar Industrial, C.I.A. şi F.B.I.) **au căutat un lider potrivit** care să scoată Statele Unite din criză şi să pună stavilă “expansiunii comuniste”.

Un asemenea lider a fost găsit în persoana lui **Ronald Reagan**, guvernatorul Californiei. **Acesta reprezenta forţele politice de extremă dreaptă**, foarte apropiat de nuanţa fascistă a acestora.

R.Reagan a intrat în viaţa politică americană pe căi obscure, ca **informator al poliţiei politice americane (F.B.I.)**, fiind foarte apreciat de celebrul Edgar Hoover, pe care l-a servit sub numele de cod ***“Agentul T-10”***. In anul 1964, R.Reagan a fost **cel mai ardent susţinător**, pentru postul de preşedinte al S.U.A., **al fascistului Barry Goldwater**.

În toată cariera lui politică, Reagan a fost **călăuzit de un anticomunism fanatic**. Atât el, cât şi forţele politice care l-au sprijinit au ajuns la concluzia că refacerea echilibrului intern din S.U.A. şi relansarea acesteia pe plan global nu se pot realiza **decât de pe o platformă anticomunistă fără precedent şi printr-o puternică intensificare a cursei înarmărilor**.

Ca om politic, R.Reagan poate fi plasat în grupul A.Hitler, I.V.Stalin şi W.Churchil, atât prin fanatism, cât şi prin dorinţa de dominare a lumii. Deosebirile ideologice nu au relevanţă, când scopul urmărit este acelaşi.

Odată cu el, R.Reagan a adus la Casa Albă pe cei mai fanatici reprezentanţi ai extremei drepte anticomuniste din Statele Unite ale Americii. În funcţia de vicepreşedinte al S.U.A., l-a plasat pe **George Bush**, directorul general al C.I.A. În fruntea C.I.A. a fost numit **William Casey**, specializat în spionaj şi diversiune în cursul celui de-al doilea război mondial, anticomunist fanatic, setos de putere, inteligent şi viclean, cu o foarte mare putere de influenţă asupra lui R.Reagan, care nu a strălucit niciodată prin cultură, iar pe deasupra mai suferea şi de amnezie.

“Fratele” bin Laden – aliatul SUA !

Ronald Reagan şi oamenii din poziţiile-cheie ale Administraţiei sale au avut meritul de a fi descoperit faptul că **U.R.S.S. era un fel de *“uriaş cu picioarele de lut”***, că ***“Imperiul răului”,*** cum a definit preşedintele american fosta Uniune Sovietică, **se afla în pragul prăbuşirii sale economice**. În baza acestei aprecieri ce corespundea întrutotul realităţii, **R.Reagan şi-a asumat misiunea istorică de a conduce asaltul final**

împotriva lumii comuniste din Europa de Est. În acest asalt, preşedintele-actor al S.U.A. a contat pe C.I.A., pe serviciile de spionaj ale Marii Britanii şi R.F.Germania, precum şi un prelat animat de dorinţa de a domina lumea. **Papa**, polonez*, reprezentant al unui catolicism conservator depăşit, şi-a fluturat anteriul pe toate meridianele lumii, scăpând din vedere faptul că Occidentul super-dezvoltat a intrat de mult în epoca post-religioasă.

Planul strategic de accelerare a procesului de dezintegrare a lumii comuniste din Europa de Est a cuprins, printre altele, următoarele **acţiuni strategice de bază**:

- **atragerea U.R.S.S. într-o cursă a înarmărilor** de asemenea proporţii încât să-i provoace o sufocare în plan economic şi capitularea în plan politic;
- **înfrângerea militară a U.R.S.S. în Afganistan** şi eliminarea acesteia din Cornul Africii, Angola şi America Centrală;
- **desprinderea ţărilor est-europene de U.R.S.S.**, prin subminarea economică şi compromiterea politică a regimurilor politice din aceste state.

Pe parcursul celor opt ani ai administraţiei Reagan, aceste obiective au fost realizate în totalitate.

Pentru atingerea primului obiectiv, după cum demonstrează analistul american William R.Keylor, în cartea *"The Twentieth Century World"* (Lumea secolului XX), editura Oxford University Press, New York 1922, pag. 475-479, **Administraţia Reagan s-a lansat într-o înarmare masivă în absolut toate categoriile de forţe ale armatei S.U.A.** În această perioadă, au fost construite rachetele de croazieră, care s-au dovedit devastatoare în conflictele militare ce au urmat, rachetele Pershing II de o imensă precizie şi rachetele intercontinentale MX.

S-a planificat ca Forţele maritime să ajungă la **600 de nave de război** şi, mai presus de toate, a fost lansat **programul *"Iniţiativa Apărării Strategice"*** (S.D.I.), adică un scut spaţial anti-rachetă sau *"războiul stelelor"*.

În anul 1983, americanii dislocă în Europa de Vest 247 de rachete Pershing II şi 442 rachete de croazieră, iar prin canale subterane, **liderilor de la Kremlin li se face cunoscută hotărârea preşedintelui S.U.A., R. Reagan, de a *"risca un război atomic cu U.R.S.S."* în Europa**. Dacă această idee nebunească ar fi prins contur, cu siguranţă că un război nuclear între cele două super-puteri nu avea cum să fie limitat doar la spaţiul Europei şi ar fi devenit un război termonuclear global.

Ruşii au luat, totuşi, în serios avertismentul lui R.Reagan. Fiind cu economia la pământ, U.R.S.S. nu a mai putut continua cursa înarmărilor. La întâlnirea Reagan-Gorbaciov, din octombrie **1986**, de la **Reykyavik**-Islanda, **Moscova cere pace**, iar la istorica întâlnire de la **Malta**

din 2-3 decembrie **1989**, dintre M.Gorbaciov şi G.Bush, succesorul lui R.Reagan, **U.R.S.S. capitulează**.

Dezmembrarea U.R.S.S., la 25 decembrie 1991, nu s-a datorat lui R.Reagan, dar **acţiunile serviciilor de spionaj şi diversiune occidentale**, în frunte cu C.I.A., **au accelerat acest proces**.

Pentru înfrângerea militară a U.R.S.S. în Afganistan, S.U.A. a pompat în această ţară cantităţi enorme de armament şi materiale de război. Printre altele, **C.I.A. a înfiinţat organizaţia Al Qaeda, în fruntea căreia l-a pus pe sauditul Osama bin Laden, care va strânge o armată de peste 60.000 de luptători din toată lumea musulmană**. La sfârşitul anului 1988, U.R.S.S. abandonează Afganistanul, dar şi S.U.A. plăteşte cumplit la 11 septembrie 2001, de pe urma loviturilor primite din partea propriei creaţii, Al Qaeda.

Polonia – veriga slabă şi Walesa – agentul CIA

Pentru spargerea frontului lumii comuniste est-europene, Reagan şi consilierii săi, în frunte cu fanaticul William Casey, directorul general al C.I.A., **au ales în mod corect veriga cea mai slabă, adică Polonia**, ţară catolică, profund antisovietică şi anti-rusă, cu imense datorii faţă de Occident. William Casey a stabilit relaţii intime de colaborare cu Papa Ioan Paul al II-lea, pe lângă care l-a acreditat pe locţiitorul său, **generalul Vernon Walters**, unul dintre cei mai versaţi spioni din istoria C.I.A. Acesta vorbea la perfecţie nouă limbi străine, printre care **şi limba română**.

Meritul pentru distrugerea regimului comunist din Polonia le revine, în ordine, preşedintelui Ronald Reagan, Papei Ioan Paul al II-lea şi lui William Casey. Vârful de lance l-a constituit **sindicatul-partid** al muncitorilor de la şantierul naval *"V.I.Lenin"* din Gdansk **şi electricianul Lech Walesa**. Cu o cultură de electrician, dar carismatic şi de o religiozitate fanatică, acesta a fost **recrutat de către C.I.A. cu ajutorul Vaticanului**, iar apoi modelat şi dirijat potrivit scopurilor urmărite.

Căderea regimului comunist din Polonia, în anul 1989, a fost sărbătorită la Washington ca **cea mai mare victorie repurtată de S.U.A. în întreaga epocă a războiului rece**. Urmările la scara Europei şi a lumii sunt cunoscute.

Statele de religie catolică se bucură de un tratament privilegiat din partea lumii occidentale. Sindicatul *"Solidaritatea"* s-a pulverizat, iar **Lech Walesa a rămas o amintire jenantă pentru polonezi**. Nimeni nu mai are nevoie de el şi de sindicatul său. Pe timpul când se afla în palatul prezidenţial din Varşovia, mulţi polonezi treziţi la realitate s-au întrebat în legătură cu el: *"În afara reparaţiilor la instalaţia electrică ce ar mai putea face Walesa în acest palat?"*

Tineretul României – “carne de tun”
pentru… transnaţionale ?

Agenţia Centrală de Informaţii a S.U.A. CIA a adus o **inovaţie** în materie de combatere a regimurilor comuniste din statele Europei Centrale în ultimele zile ale existenţei acestora, mai ales în Cehoslovacia, R.D.Germană şi România, şi anume **incitarea tineretului la acţiuni politice de revoltă antistatale**. Adolescenţii din aceste state, uşor de sedus şi manipulat, au constituit **principala forţă de şoc la Praga, Dresda, Timişoara şi Bucureşti**. Cel mai mare tribut de sânge l-a plătit tineretul României. Cu ce s-a ales? Cu perspectiva de a emigra. Steagul tricolor cu galbenul perforat va rămâne, cu siguranţă, un **simbol al traumatizării naţiunii române**. Americanii ştiu să-i tragă mai ales pe adolescenţi, prin metode de seducţie.

La începutul secolului XXI, imensa majoritate a maselor de oameni din fosta lume comunistă est-europeană nutreşte convingerea că drepturile politice câştigate nu pot constitui, nici pe de parte, o compensaţie pentru imensele privaţiuni economice la care au fost supuşi, în numele aşa-ziselor reforme.

Mulţi economişti au ajuns la concluzii potrivit cărora **“reformele” din Europa de Est, în esenţa lor, sunt diversiuni ale Fondului Monetar Intenaţional şi Băncii Mondiale, pentru a facilita accesul companiilor transnaţionale occidentale la avuţia naţională şi resursele naturale ale fostei lumi comuniste**, la care nu au mai avut acces de 70 ani în spaţiul rusesc şi de 45 de ani în Europa Centrală. **Vestul a practicat întotdeauna un joc murdar în relaţiile cu Estul.**

Economistul american Michael Field este de părere că nu ”soluţiile” impuse de Occident, ci **modelul reformei din China ar fi fost calea optimă pentru Europa de Est…**

Capitolul VII

UN RĂZBOI RECE CU URMĂRI FIERBINŢI

Soarta Europei s-a decis… în URSS

Războiul II mondial (1939-1945) a fost provocat de cea de-a doua încercare a Germaniei de a-şi instaura hegemonia în Europa, după eşecul suferit în cursul primului război mondial (1914-1918). În acest război s-au confruntat două mari şi puternice alianţe militare. Pe de o parte, grupul de state capitaliste puternic dezvoltate industrial cu regimuri fasciste şi militariste, respectiv Germania, Italia şi Japonia, cărora li s-a alăturat şi un grup de state satelite, printre care şi România, iar pe de altă parte Naţiunile Unite, cuprinzând statele capitaliste dezvoltate cu regimuri politice tradiţional democratice şi fosta U.R.S.S., cu un regim politic neexperimentat de istorie, născut în urma primului război mondial, în focul Revoluţiei ruse din 1917.

Acest regim, bazat pe proprietatea obştească şi pe dictatura proletariatului, a condus la naşterea U.R.S.S. **care, în** 1943**, în plin război, a trecut pe** locul doi în lume**, după S.U.A., în ceea ce priveşte** puterea sa economică **şi pe** primul loc **în lume, în ceea ce priveşte** puterea militară**.**

Regimul politic sovietic, bazat pe o ideologie incompatibilă cu cea a lumii capitaliste cu sistemele sale de guvernare democratică şi fascistă, a fost denumit, în funcţie de împrejurări şi interese, *“socialist şi democratic”* – în anii celui de-al doilea război mondial, *“comunist şi dictatorial”* – în anii postbelici, până la moartea lui I.V.Stalin în 1953, *“opresiv şi totalitar”* – până în 1985, când în fruntea U.R.S.S. a venit “reformatorul” Mihail Gorbaciov. În mediile academice occidentale, pe care le consider ca fiind cele mai obiective şi mai aproape de adevăr, regimul politic din fosta U.R.S.S., impus şi statelor din Europa Centrală,

a fost cunoscut sub genericul de *socialism de stat*. În cercurile politice din S.U.A. şi Europa de Vest, sintagma preferată a fost cea de *"regim comunist"*, derivată din faptul că, în U.R.S.S. şi statele satelite Moscovei, puterea politicii era deţinută de către partidele comuniste.

Nu vom intra în detalii (deşi diavolul în detalii se ascunde) cum au ajuns marile democraţii ale lumii, S.U.A., Marea Britanie şi Franţa, să facă parte din aceeaşi coaliţie cu U.R.S.S. Cert este că această alianţă a câştigat războiul al doilea mondial, cel mai mare şi mai devastator din istoria civilizaţiilor**, iar la 25 aprilie 1945, în inima Germaniei, pe râul Elba, armatele U.R.S.S. şi S.U.A. au făcut joncţiunea. Acest eveniment avea să-şi pună amprenta, de o manieră totală, asupra cursului istoriei Europei şi a lumii în următorii 45 ani.**

Potrivit aprecierilor istoricului britanic Gerhard L.Weinberg, în tratatul său *"A World at Arms, a Global History of World War II"* (O lume sub arme, istoria globală a celui de-al doilea război mondial), apărută la Editura Cambridge în 1994, rezultatele celui de-al doilea război mondial în Europa au fost decise, în proporţie de 75%, pe uriaşul front de răsărit sovieto-german**.**

Preţul plătit de ruşi **pentru "privilegiul" de a înălţa drapelul roşu, cu secera şi ciocanul, pe clădirea Reichstagului din Berlin a fost de circa** 30 milioane de morţi**.**

Americanii au apărut doar la "împărţirea tortului" !

Atât în primul, cât şi în cel de-al doilea război mondial, americanii au venit cu trupe în Europa, în ultima parte a ostilităţilor, când soarta războiului era hotărâtă, nu atât pentru a lupta, cât pentru a lua parte de pe o poziţie de forţă la împărţirea Europei. Scoţând profituri uriaşe de pe urma războiului, în 1945, S.U.A. erau de departe cea mai bogată ţară de pe glob**, cu un venit intern brut de peste** 60 **miliarde dolari şi cu un stoc de armament şi tehnică militară de peste** 90 **miliarde dolari, peste care se suprapunea şi monopolul asupra armei atomice, realizat în vara anului 1945.**

Coaliţia "Naţiunilor Unite" a fost una stranie, dar nu şi ineficientă, dovedindu-se singura capabilă să scape Europa şi lumea de ciuma nazistă. După ce s-au înţeles cum să împartă Europa între ei, americanii şi ruşii au pus capăt acestei coaliţii într-un timp record, fără egal în istorie**, trecând de la relaţiile de aliaţi, la cele de adversari, atât în Europa, cât şi la scară planetară.**

Împărţirea Europei s-a făcut potrivit înţelegerilor dintre americani şi ruşi **(în principal, dintre legendarul preşedinte democrat Franklin Delano**

Roosevelt, învinuit ulterior de "concepţii comuniste" şi Iosif Vissarionovici Stalin, "sângerosul dictator" de la Kremlin, căruia cea mai mare parte a populaţiei Rusiei democrate din 2002…îi cinsteşte memoria).

Distrugerea statului nazist german a creat un vacuum în Europa Centrală**, pe care, la vremea respectivă, marele om politic britanic Winston Churchill şi preşedintele S.U.A. F.D.Roosevelt, la istorica conferinţă de la Yalta (4-11 februarie 1944), au fost de acord să fie ocupat de către "marele aliat" al lumii democratice, respectiv U.R.S.S.**

La rândul său, U.R.S.S. şi-a dat acordul pentru ca state precum Grecia, Italia, Franţa, Belgia, unde existau şi acţionau partide comuniste foarte puternice să intre în sfera de influenţă a S.U.A.

Această divizare a Europei în cele două sfere de influenţă– proamericană şi prosovietică–a avut la bază situaţia militară de pe continent din primăvara anului 1945.

Puterile occidentale nici nu aveau altă soluţie**, deoarece "tăvălugul sovietic" care se îndrepta spre graniţele Germaniei se compunea, potrivit estimărilor serviciului de spionaj britanic – M.I.6, din 72 de armate, cu 513 divizii de infanterie şi mecanizate şi 223 de brigăzi de tancuri. În rezerva strategică, Înaltul Comandament Sovietic mai dispunea de încă 78-80 de divizii.**

În urma celui de-al doilea război mondial, în Europa s-a produs un mare paradox**. Vestul Europei, puternic "infestat" de forţele politice comuniste, care au purtat greul luptei de rezistenţă împotriva ocupaţiei germane, a rămas capitalist, iar Europa Centrală, puternic anticomunistă şi antisovietică, a devenit "comunistă" şi a rămas ca atare aproape o jumătate de secol.**

O.N.U. – centru mondial de spionaj…

Ultima şi cea mai importantă infăptuire politică comună a "marilor aliaţi" din cel de-al doilea război mondial–China, Franţa, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii şi U.R.S.S.–a constituit-o înfiinţarea**, la** 26 iunie 1945**, la San Francisco, a** Organizaţiei Naţiunilor Unite**. Urmaşă directă a falimentarei Ligi a Naţiunilor din perioada interbelică, O.N.U. a fost concepută în ideea nobilă de a feri umanitatea de urgia războaielor.** Încă de la înfiinţare, O.N.U. s-a dovedit un organism total nedemocratic şi nefuncţional. **Statelor lumii le-a fost repartizată Adunarea Generală a O.N.U. – organism steril, fără putere de decizie, un simplu club de discuţii, reprezentând aşa-zisa**

comunitate internaţională. Adevărata putere a fost concentrată la Consiliul de Securitate al O.N.U. şi anume, în mâna grupului membrilor permanenţi **China, Franţa, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii şi U.R.S.S. (Rusia),** care au şi dreptul de *"veto"***. În acest fel,** lumea a fost împărţită în state dominante şi state dominate**. Dreptul de "veto" scoate statele membre permanente ale Consiliului de Securitate de sub incidenţa oricăror prevederi şi norme ale dreptului internaţional.** Cele cinci puteri au devenit astfel intangibile***, deoarece, prin dreptul lor de "veto", pot bloca orice acţiune, la scară globală, de competenţa O.N.U., care le-ar leza interesele.** Datorită acestui drept, O.N.U. a fost paralizată în toate acţiunile sale majore, încă de la înfiinţare.

După 57 ani de existenţă, se poate aprecia că O.N.U. nu şi-a îndeplinit nici pe de parte rolul pentru care a fost creată**. Consiliul de Securitate s-a făcut inaccesibil unor puteri de prim rang precum** Japonia **şi** Germania**, pentru "păcatele" lor din timpului celui de-al doilea război mondial, precum şi pentru** India**, a doua ţară din lume ca număr de locuitori, după China.**

Pe de altă parte, Germania şi Japonia au fost reînarmate de către S.U.A. şi ar fi constituit vârfurile de lance într-un eventual război împotriva fostei "lumi comuniste". Dovada cea mai elocventă a falimentului O.N.U. o constituie faptul că, în perioada 1945-2000, în lume au avut loc peste 150 de războaie în care au pierit mai mult de 20.000.000 de oameni**. La începutul secolului XXI, în lume existau în jur de** 19.000.000 de refugiaţi**, alungaţi de la casele lor de conflictele militare. În asemenea condiţii, se poate vorbi cu greu de existenţa, la scară globală, a unei perioade postbelice.** Mai corect ar fi să se vorbească de un al treilea război mondial.

La începutul secolului XXI, O.N.U. se prezintă ca un organism arhaic şi ineficient**, paralizat de dreptul de "veto" al celor cinci state membre permanente ale Consiliului de Securitate, care sunt şi state posesoare de arme nucleare. India, stat nuclear în continuă creştere, revendică un loc permanent şi cu aceleaşi drepturi în Consiliul de Securitate al O.N.U.**

Germania şi Japonia nu vor mai putea fi ţinute prea mult în poziţii de puteri de mâna a doua. Cele două mari puteri economice ale lumii cer un statut egal cu statele membre permanente în Consiliul de Securitate al O.N.U. Dacă acest lucru nu va fi obţinut pe cale amiabilă, atunci Omenirea trebuie să se aştepte ca Germania şi Japonia să treacă la înarmarea lor nucleară la momentul potrivit**.**

Potrivit aprecierilor istoricilor americani Normand Polmar şi

Thomas B.Allen, singurul domeniu în care O.N.U.s-a remarcat din plin a fost şi este cel al spionajului**.**

Încă de la începuturile existenţei sale, O.N.U. a devenit cel mai mare centru de spionaj, intrigi şi trădări din istoria tuturor timpurilor**. Aici se adună spioni, cu paşaport diplomatic sau cu statut de "funcţionari internaţionali" din circa 200 de state ale lumii.** Traficul de informaţii şi de influenţă este la ordinea zilei**. În acest context şi pe căi subterane, statele mari dezavantajate acţionează, printre altele, pentru suprimarea dreptului de "veto" al celor cinci state membre permanente în Consiliul de Securitate şi mărirea numărului de membri permanenţi în acest organism.În afara Germaniei, Indiei şi Japoniei, mai aspiră la un loc permanent în Consiliul de Securitate al O.N.U., Argentina, Brazilia, Italia, Nigeria, Pakistanul, Spania şi Ucraina.**

S.U.A.**, singura superputere globală existentă la începutul secolului XXI,** este stânjenită de O.N.U. în ambiţiile sale de dominaţie a lumii**, mascate în aşa-zisa politică de globalizare. Manifestându-se tot mai unilateral în acţiunile sale de politică externă,** retragerea acestora din O.N.U. este posibilă în viitor**, aşa cum a procedat şi Germania celui de-al treilea Reich, în octombrie 1933.**

Hitler – preşedintele SUA ?!

Moartea preşedintelui S.U.A. F.D.Roosevelt, survenită la 12 aprilie 1945, a avut un impact imens asupra cursului istoriei S.U.A. şi a întregii lumi din perioada postbelică. Marele om politic american, singurul care a exercitat trei mandate succesive de preşedinte al S.U.A., s-a înţeles mult mai bine cu I.V.Stalin, decât cu şeful guvernului britanic, vicleanul şi perfidul Winston Churchill. F.D.Roosevelt, prin concepţiile sale politico-ideologice, nutrea o ură nedisimulată faţă de imperiile coloniale ale statelor vest-europene şi mai ales faţă de Imperiul Britanic. La Yalta, ultima dată când s-au întâlnit, Roosevelt * şi Stalin * au căzut de acord ca, după capi-tularea Germaniei, cei doi mari aliaţi, S.U.A. şi U.R.S.S., să procedeze la o demobilizare masivă, iar în următorii 2-3 ani să-şi retragă trupele în interiorul graniţelor naţionale. Este cât se poate de clar că războiul rece nu a fost o fatalitate.

Istoria postbelică a Europei şi a S.U.A. putea urma şi un alt curs. Venirea**, printr-un accident,** în fruntea S.U.A., a lui Harry Truman*, **care până la moartea lui F.D.Roosevelt deţinea funcţia de vicepreşedinte,** a dat totul peste cap, deturnând cursul normal, raţional al istoriei şi dirijând-o**, conştient sau inconştient,** spre acea epocă aberantă ce avea să poarte

numele de război rece**. Din relatările unor istorici occidentali,** H.Truman avea anumite trăsături comune cu cele ale lui Adolf Hitler**. Ca şi Hitler, H.Truman nu avea decât** studii liceale**. Era stăpânit de** grandomanie **şi se vedea în postura de** *"lider al lumii libere"***. Pentru că, în ultimele săptămâni ale primului război mondial, în grad de căpitan, a comandat o baterie de artilerie pe frontul din Franţa, în cercul său intim de prieteni,** lui H.Truman îi plăcea să se compare cu Napoleon Bonaparte**.**

Dacă ne gândim bine, punând în balanţă faptele militare ale lui H.Truman, adică războiul din Coreea **(1950-1953), pierdut de S.U.A. cu preţul vieţii a** 54.000 **de soldaţi americani, diferenţa dintre marele geniu militar care a fost Napoleon şi amărâtul de căpitan de artilerie american H.Truman este ca dintre diamant şi cărămidă…**

H.Truman este cel care a ordonat bombardarea nucleară a oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki**, la 6 şi respectiv 9 august 1945, săvârşind** cea mai mare crimă împotriva Umanităţii din întreaga istorie universală**. H.Truman poate fi comparat cu A.Hitler, dar în nici un caz cu Napoleon Bonaparte.**

"Anaconda" înconjoară Rusia şi acum…

Încurajat de faptul că S.U.A. posedau monopolul asupra armei atomice şi de faptul că teritoriul S.U.A. era invulnerabil, protejat fiind de cele două oceane, H.Truman, susţinut de reprezentanţii industriei de război, a angajat S.U.A. pe calea expansiunii şi a confruntărilor cu "lumea comunistă" **condusă de fosta U.R.S.S.**

După cum afirmă, fără echivoc, istoricul american Edward Pessen, în cartea sa intitulată *"Lousing Our Souls: The American Experience In The Cold War"*, apărută la Chicago în 1993, S.U.A. şi aliaţii lor occidentali, încă din 1945, au început să încalce în mod sistematic toate tratatele şi înţelegerile încheiate cu fosta U.R.S.S. **Preşedintele H.Truman este** autorul moral al operaţiei strategice *"Anaconda"*, de înconjurare a U.R.S.S. şi întregului *"lagăr socialist"* cu alianţe militare şi baze militare strategice**. Surprinzător este faptul că** şi planul de operaţii aprobat de preşedintele G.W.Bush, de intervenţie în Afganistan**, pus în aplicare în octombrie 2001, în contextul războiului împotriva terorismului**, poartă tot numele de *"Anaconda"***…**

Astăzi, ştim cu certitudine că sferele de influenţă convenite la Yalta şi Potsdam**, precum şi rigorile "războiului rece" au fost** respectate **de către S.U.A şi aliaţii lor, precum şi de către U.R.S.S.,** exclusiv în aria geostrategică euro-atlantică**. Restul lumii, şi mai ales Asia, a constituit teatru de confruntări de orice natură şi în special de războaie.**

Războiul rece a început în Iran

Prima confruntare postbelică **dintre S.U.A. şi Marea Britanie, pe de o parte şi U.R.S.S., pe de altă parte, de după cel de-al doilea război mondial, a avut loc** în Iran**.**

În august 1941**, în timp ce armatele germane, asistate şi de trupe ale armatei române, pătrundeau adânc în teritoriul U.R.S.S., unităţi ale Armatei Roşii, în cooperare cu unităţi britanice, au procedat la** ocuparea Iranului**, înlocuind conducerea progermană de la Teheran. La** 29 ianuarie 1942**, a fost semnat** Tratatul iraniano-anglo-sovietic**, potrivit căruia jumătatea de nord a Iranului era ocupat de trupe ruseşti, iar jumătatea de sud de trupe engleze cărora, ulterior, li s-a alăturat un corp de armată american. Tratatul prevedea obligaţia ca toate trupele străine să părăsească necondiţionat teritoriul Iranului în termen de şase luni de la încheierea războiului. Teritoriul Iranului a fost folosit pentru tranzitul de materiale de război americane pentru U.R.S.S.**

După încetarea războiului, ruşii au refuzat să se retragă în termenul prevăzut**, urmărind ca, din partea de nord a Iranului, să desprindă teritoriul locuit de azeri, pe care să-l atribuie Republicii Sovietice Azerbaidjan. S.U.A. şi Marea Britanie se opun. Washingtonul preia iniţiativa în Iran de la englezi, îi ameninţă pe ruşi cu "represalii nucleare", obligându-i să se retragă, iar** această ţară islamică shiită devine placa turnantă a dominaţiei S.U.A. în Golful Persic**. Cu ajutorul S.U.A., sub domnia şahului Reza Pahlavi Ariamer, prieten apropiat al lui Nicolae Ceauşescu, Iranul va pune pe picioare cea mai mare şi mai modernă armată din lumea musulmană. Americanii se considerau atât de siguri pe poziţiile deţinute în Iran, încât, în anul** 1979**, când a izbucnit revoluţia islamică, pregătită în subteran, timp de 14 ani, de către Ayatollahul Ruhollah Khomeiny, au fost** luaţi total prin surprindere **şi paralizaţi.** S.U.A.**, cea mai mare putere economică şi militară a lumii, a fost** scoasă din Iran **de către mişcarea fundamentalistă islamică, concretizată prin Consiliul Revoluţionar Islamic, cu viteza fulgerului. Succesul formidabil al islamiştilor iranieni a catalizat mişcările politice islamice din întreaga lume musulmană, din Filipine, până în Maroc.** În timpul războiului dintre Iran şi Irak, din perioada 1980-1988, S.U.A. l-au sprijinit, cu armament şi consilieri militari, pe mult-hulitul de astăzi Saddam Hussein…

Experienţa americană din Iran demonstrează că, în lumea contemporană, totul are un început şi un sfârşit**. Nimic nu este dat o dată pentru totdeauna. Prin această prismă trebuie privită şi gândită şi**

influenţa americană din Europa şi din Balcani. La 23 ani de la revoluţia islamică din Iran, cele mai puternice poziţii în această ţară le deţine Rusia. **Cu ajutor rusesc, Iranul şi-a dezvoltat o puternică industrie de război şi nu ar fi de mirare dacă, în următorii ani, această ţară ar intra în posesia armei nucleare. Iată de ce, în discursul său din februarie 2002, cu privire la starea naţiunii, preşedintele G.W. Bush a plasat Iranul în *"Axa răului"* împreună cu Irakul şi Coreea de Nord.**

Criza strâmtorilor

A doua mare ciocnire de interese **dintre fosta U.R.S.S. şi S.U.A., imediat după război, s-a produs** în Balcani. **Este vorba de controlul asupra strâmtorilor strategice** Bosfor **şi** Dardanele**, care fac legătura dintre Marea Neagră şi Marea Mediterană, râvnite de Rusia încă din epoca lui Petru cel Mare.***

I.V.Stalin a insistat foarte mult asupra acestei probleme în discuţiile purtate cu W.Churchill, în octombrie 1944, când au fost delimitate, în linii generale, sferele de influenţă din Europa Centrală şi din Balcani, precum şi la Yalta şi Potsdam, dar fără rezultate. Era cât se poate de clar că puterile occidentale aliate nu doreau să-i facă concesii fostei U.R.S.S. în problema strâmtorilor. Pe de altă parte, se ştia că, în anii celui de-al doilea război mondial, Turcia a permis navelor de suprafaţă şi submarinelor germane să intre în Marea Neagră, ceea ce era în contradicţie cu statutul său de ţară neutră şi cu prevederile Convenţiei de la Montreux, privind regimul celor două strâmtori. Totodată, Turcia a livrat Germaniei hitleriste mari cantităţi de minereu de crom, inclusiv în anul 1944. Aveau şi ruşii partea lor de frustrări şi îngrijorări. Criza strâmtorilor s-a declanşat la 7 iunie 1945, când ministrul de Externe al U.R.S.S., Viaceslav Molotov, i-a remis ambasadorului Turciei la Moscova o notă prin care U.R.S.S. revendica un teritoriu în Caucaz ocupat de turci în primul război mondial, precum şi revizuirea prevederilor Convenţiei de la Montreux, din 1936. Cu privire la strâmtori, Moscova cerea ca securitatea acestora să se asigure în comun de către cele două ţări, cu trupe în zonă. Cu alte cuvinte, U.R.S.S. dorea să aibă câte o bază militară la fiecare strâmtoare.

Guvernul de la Ankara respinge nota sovietică. **Moscova răspunde prin concentrarea a circa 25 de divizii la frontiera de est a Turciei şi declanşează o campanie furibundă de presă împotriva acestei ţări. Ankara cere ajutor din partea S.U.A., iar** preşedintele H.Truman profită la maximum de această ocazie**. Washingtonul dă un avertisment serios Moscovei şi dislocă în partea de est a Mării Mediterane o puternică**

grupare navală. La 30 septembrie 1946, guvernul american declară că această grupare navală va staţiona permanent în apele M.Mediterane. Aşa s-a născut Flota a 6-a**, care se află şi după 56 ani în apele acestei mări, având în compunere 102 portavioane, 4-6 submarine cu propulsie nucleară, 20-25 nave de război de suprafaţă (distrugătoare şi fregate), precum şi 4 nave transport desant maritim. Efectivul total este de** 16.500 combatanţi **din care 2.500 militari din trupele de infanterie marină. Comandamentul Flotei a 6-a este dislocat la** Gaeta**, în Italia.**

Terra ca o sferă (de influenţă)

Criza strâmtorilor s-a cumulat cu războiul civil din Grecia**, dintre forţele regaliste readuse la putere de trupele engleze şi forţele de rezistenţă anti-germane interne, dominate de comunişti.**

La 21 februarie 1947**, guvernul britanic a informat guvernul american că nu mai poate susţine eforturile de război din Grecia şi că doreşte să-şi retragă urgent cei** 40.000 **de militari englezi aflaţi în această ţară.**

Administraţia Truman profită de această ocazie, preluând atât sarcina războiului din Grecia, cât şi protejarea Turciei împotriva presiunilor ruseşti. **Pe fondul crizei politice şi militare din Balcani, derulate în perioada 1946-1949, Statele Unite ale Americii au preluat de la Marea Britanie rolul de lider al lumii occidentale, iar ulterior au ocupat întregul spaţiu geostrategic dintre Gibraltar şi Singapore, ca urmare a prăbuşirii în lanţ a Imperiului Britanic.**

Interesant este că, la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI, S.U.A. se folosesc tot de Balcani pentru a submina procesul de integrare a Europei, pentru prelungirea existenţei N.A.T.O. şi pentru ocuparea de poziţii strategice în arcul Marea Adriatică – Marea Caspică.

Procesul delimitării sferelor de influenţă din Europa**, potrivit înţelegerilor de la Yalta,** s-a încheiat**, în linii generale,** în urma alegerilor organizate în Estul şi Vestul Europei**, în perioada** 1946-1948**. Aceste alegeri au fost** falsificate în mod grosolan şi cu brutalitate, atât de către americani, cât şi de către ruş**i.**

În zilele noastre, istoricii americani recunosc, cu o sinceritate surprinzătoare, că dacă nu ar fi fost prezente trupele americane şi nu s-ar fi intervenit cu mari sume de dolari, în mod cert şi cu o majoritate zdrobitoare, partidele comuniste din Grecia, Italia, Franţa şi Belgia ar fi câştigat alegerile.

În ceea ce priveşte Europa de Est, nici un partid comunist**, în afară de cel din Cehoslovacia,** nu ar fi câştigat nici pe departe alegerile**, dacă nu ar fi fost prezente trupele sovietice.**

Istoricul american William R.Keylor, în cartea sa intitulată *"The Twentieth Centruy World"* (Lumea secolului douăzeci), apărută la New York în anul 1992, susţine că însuşi I.V.Stalin i-a "sfătuit" pe liderii partidelor comuniste din Europa Occidentală să nu depună prea mult zel în campaniile lor electorale. La rândul lor, S.U.A. şi guvernele occidentale au recunoscut ca valide rezultatele alegerilor din zona de ocupaţie sovietică a Europei.

Sub aceeaşi notă de influenţă şi presiuni s-au desfăşurat, în general, toate alegerile din Europa divizată de "Cortina de Fier", pe toată durata războiului rece. **Cât de "libere şi democratice" sunt** alegerile din S.U.A.**, această imensă ţară care se pretinde "altarul democraţiei", s-a putut vedea la alegerile prezidenţiale din anul 2000. Astfel, preşedintele** G.W.Bush a fost "ales" cu o majoritate de un vot**, stabilită nu de marele electorat american, ci** de un obscur tribunal **(probabil bine plătit)** din statul Florida, ultimul în ierarhia statelor ce alcătuiesc Federaţia S.U.A**.***

În anul 1946, Partidul Comunist din România era minuscul şi lipsit de orice sprijin social de masă. În perioada interbelică, aceste partide au fost puternice în ţările dezvoltate din punct de vedere industrial. Ideile socialiste şi comuniste nu puteau prinde rădăcini într-o ţară agrară înapoiată, cu o populaţie rurală în proporţie de peste 80% şi analfabetă peste 60%.

Războiul rece – un… blat ?!

Istoria celor 45 ani de război rece a fost şi încă mai este viciată de minciuni colosale, de falsuri, distorsiuni şi omisiuni rău-intenţionate. De fapt, istoria acestei perioade nici nu s-a scris încă. Se continuă, în mare măsură, să se meargă pe aceeaşi linie a propagandei psihologice negre, care a substituit istoria, mai ales când este vorba de a ilustra fosta "lume comunistă". Mai mult chiar, în ţări vitregite de soartă cum a fost România, se încearcă chiar scoaterea din istorie a "epocii comuniste", ceea ce este de-a dreptul absurd.

Sintagma *"război rece"* a apărut, pentru prima dată, într-un eseu al jurnalistului american Herbert Boyard Swope, aceasta desemnând: *"o stare de nici pace, nici război, o rivalitate controlată, de teama războiului nuclear"*.

Timp de aproape o jumătate de secol, cercurile politice şi de propagandă din S.U.A. au atribuit aberanta epocă a războiului rece exclusiv "lumii comuniste" şi tendinţelor "expansioniste" ale acesteia.

În zilele noastre, imensa majoritate a istoricilor şi politologilor, atât din Vest, cât şi din Est s-au convins că declanşarea şi purtarea războiului rece au fost acţiuni ale S.U.A., în care a fost antrenată, spre dezastrul ei, şi fosta "lume comunistă"**.**

Oamenii politici americani de la Casa Albă şi de pretutindeni îşi fac un titlu de glorie că au ieşit *"învingători în războiul rece"*, pe care ei înşişi l-au provocat.

Fundamentul politic şi ideologic al războiului rece l-a constituit *"Doctrina Truman"*, făcută publică la 12 martie 1947**, în legătură cu criza politică şi militară din Balcani, când, atât Turcia, cât şi Grecia au intrat în sfera de influenţă americană. *"Eu cred,* a declarat H.Truman, *că politica Statelor Unite trebuie să fie aceea de sprijinire a popoarelor libere, pentru ca acestea să nu fie subjugate de grupuri minoritare înarmate sau ca urmare a unor presiuni externe"*.**

"Doctrinei Truman", pentru a putea fi pusă în aplicare, îi era absolut necesară şi o strategie**. Aceasta s-a născut în contextul "crizei Berlinului" din anul 1948 şi a fost** elaborată de George Kennan**, unul dintre cei mai reputaţi diplomaţi şi politologi americani. Aceasta s-a făcut cunoscută sub numele de** *"Strategy of containment"***, desemnând măsuri şi acţiuni vizând controlul expansiunii unei puteri sau ideologii ostile, cu mijloace politice, economice sau militare.**

Toţi preşedinţii S.U.A. **care i-au urmat lui H.Truman s-au călăuzit după esenţa doctrinei elaborate de acesta şi au fost** fideli cerinţelor

“strategiei îngrădirii” **(containment),** până la dezmembrarea U.R.S.S.**, survenită la 25 decembrie 1991.**

În anul 1993**, pe timpul primului mandat al preşedintelui William Clinton, “strategia îngrădirii” a fost** înlocuită **cu o nouă strategie, corespunzătoare epocii post-război rece, intitulată foarte simplu şi pe înţelesul tuturor: “Strategy of engagement and expansion” (**strategia angajării şi expansiunii**). Politica de lărgire a N.A.T.O., declanşată de către S.U.A. în anul 1997, prin invitarea Cehiei, Poloniei şi Ungariei, se înscrie în această strategie.**

Fundamentul relaţiilor dintre S.U.A. şi U.R.S.S. în epoca războiului rece (1947-1989) l-a constituit complicitatea conflictuală. **Complicitatea era acea dimensiune a relaţiilor dintre cele două super-puteri, prin care** teritoriile S.U.A. şi U.R.S.S. **erau considerat** sanctuare intangibile**, indiferent de mersul evenimentelor.** Conflictualitatea era aplicată restului planetei**, care putea fi tratată ca teren de concurenţă, putea suporta orice, inclusiv operaţiuni militare.** Europa Occidentală şi Europa Centrală**, ca părţi componente ale N.A.T.O. şi Tratatului de la Varşovia,** puteau deveni teatre de operaţiuni militare, inclusiv cu întrebuinţarea armamentului nuclear**. Complicitatea presupunea şi** respectarea reciprocă a sferelor de influenţă**, lucru ce s-a şi făcut cu sfinţenie.**

În epoca post-război rece, complicitatea dintre S.U.A. şi Federaţia Rusă se menţine**, teritoriile acestora fiind intangibile în caz de conflict militar la scară europeană sau globală. Teritoriile celor două super-puteri nucleare au devenit, însă,** vulnerabile în faţa fenome-nului terorist**, pe care, nici una şi nici cealaltă nu-l pot controla. Ruşii au suferit înfrângeri umilitoare de pe urma teroriştilor ceceni, iar americanii au primit lovituri catastrofale din partea terorismului islamic. Această situaţie le-a determinat pe cele două mari state să se apropie şi să caute soluţii comune, aşa cum a fost intervenţia ruso-americană din Afganistan.**

Pe de altă parte, profitând de spargerea echilibrului de forţe dintre cele două state, care a stat la baza lumii “bipolare”, atât în domeniul economic, cât şi militar (puterea militară a Rusiei reprezentând doar o pătrime din cea a fostei U.R.S.S.), S.U.A. nu mai recunosc vechile sfere de influenţă**. Călăuzite de principiul *“să luăm cât mai mult, atâta timp cât Rusia este slabă”*,** S.U.A. depun mari eforturi să umple “vidul de putere” apărut în Europa Centrală şi Balcani**, ca urmare a destrămării fostei U.R.S.S. şi a dizolvării Tratatului de la Varşovia. Un prim succes pe această linie îl constituie cooptarea în N.A.T.O. a foştilor “sateliţi” ai Moscovei – Cehia, Polonia şi Ungaria, precum şi**

prin ocuparea militară a Bosniei-Herţegovina şi provinciei Kosovo, trans-formate în protectorate ale N.A.T.O.

O altă dimensiune a complicităţii dintre S.U.A. şi U.R.S.S. a fost opoziţia celor două superputeri faţă de crearea unei a treia forţe independente în Europa**, pe motiv că aceasta ar strica "echilibrul de forţe" existent. În ultimii zece ani, S.U.A. şi Rusia s-au dovedit incapabile să mai oprească şi să controleze acest proces. Încă din 1992, odată cu semnarea Tratatului de la Maastricht, Uniunea Europeană a început să evolueze nu numai ca o mare putere economică, ci şi ca una preocupată de crearea unei identităţi proprii de securitate şi apărare.** N.A.T.O. este exclusă din viitoarele structuri de securitate ale Europei**.**

La începutul anului 2002, un expert militar din statul-major al ministrului Apărării al Franţei, Alain Richard, a sintetizat în felul următor acest proces: *"Trenul politiciii independente de apărare a Europei a fost pus în mişcare. N.A.T.O. nu se află la bord. Acesta nu este nici pe locomotivă. Mai mult chiar, nu este nici în vagonul tender şi nici în vreun vagon de pasageri"*.

Acest adevăr, tot mai vizibil şi mai palpabil, nu este însă cunoscut clasei politice de la Bucureşti, care se dă de ceasul morţii să bage România în N.A.T.O. Pentru cei ce cunosc istorie, acest efort tragi-comic nu este de mirare, deoarece clasa politică românească a fost întotdeauna defazată în raport cu mersul istoriei**.**

Nici unei naţiuni din Europa nu i se potriveşte mai bine ca naţiunii române (încă nematurizată) aprecierea: *"Istoria este o ştiinţă care ne învaţă că oamenii nu învaţă nimic din lecţiile istoriei"*.

Esenţială în planul complicităţii americano-sovietice din epoca războiului rece a fost preocuparea S.U.A. şi U.R.S.S. ca forţele armate ale celor două super-puteri să nu fie puse faţă în faţă **în contextul unor situaţii de criză, ceea ce ar fi putut duce la o confruntare directă. Totuşi, asemenea situaţii au existat, cum a fost criza Berlinului, din anul 1948 şi criza rachetelor din Cuba, din 1962.**

Tot de domeniul complicităţii a fost şi politica celor două super-puteri de a se opune proliferării armelor nucleare**, dar aceasta a eşuat. În afara S.U.A. şi Rusiei, şi-au forţat intrarea în *"Clubul nuclear"*, Marea Britanie, Franţa, China, Israelul, India şi Pakistanul. Japonia şi Germania, dacă îşi vor propune acest lucru, îşi pot construi arsenale nucleare puternice în cel mult 2-3 ani de efort.**

În cei 45 ani de război rece, S.U.A. şi U.R.S.S. au practicat aşa-numitul joc de sumo zero**. Esenţa acestui "joc" consta în aceea că orice succes realizat de către o parte era considerat o înfrângere pentru**

cealaltă parte. Tocmai acest "joc" a ţinut mereu activă şi tot mai intensă aberanta cursă a înarmărilor nucleare. Asemenea "joc" se încheie întotdeauna prin război şi cu siguranţă că aşa ar fi fost, dacă U.R.S.S. nu s-ar fi retras din cursa înarmărilor.

Germania – o "problemă" de aruncat în aer…

Elementele de tensiune acumulate în Balcani**, în perioada 1945-1947, au fost** amplificate de disensiunile marilor aliaţi învingători **în cel de-al doilea război mondial, U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie şi Franţa,** cu privire la soarta Germaniei şi împinse spre cota de explozie în anul 1948, în contextul crizei Berlinului**.**

Istoricii americani Edward Pessen şi William R.Keylor, în cărţile pe care le-am citat anterior, fac dezvăluiri extraordinare în legătură cu modul în care S.U.A., secondate de Marea Britanie, s-au lepădat treptat de obligaţiile asumate la Yalta şi Potsdam, împingând cu premeditare şi sistematic relaţiile cu U.R.S.S., din postura de aliate, în cea de adversare ireconciliabile. Schimbarea radicală de atitudine a S.U.A.**, sub preşedinţia lui H.Truman, faţă de U.R.S.S.** s-a produs în jurul *"Problemei Germaniei"* care**, de altfel,** a stat la baza divizării Europei din 1945 până la 2 octombrie 1990**, când cele două Germanii s-au reunificat peste capul celor patru Mari Puteri, impunând, după 55 ani de la terminarea războiului, un tratat de pace favorabil Germaniei unificate.**

În luna septembrie 1944**, cu ocazia conferinţei americano-britanice de** la Quebec, F.D.Roosevelt şi W.Churchill au convenit ca, după capitularea Germaniei, întreaga industrie a acestei ţări să fie distrusă până la temelie**, iar Germania să fie transformată, pentru eternitate, într-un stat cu statut agricol, pe baza unui plan întocmit de către Henry Morgenthau*, ministrul de atunci al agriculturii S.U.A.**

Pe măsură, însă, ce armatele americane şi britanice au pătruns tot mai mult în adâncimea teritoriului Germaniei, Washingtonul şi Londra şi-au schimbat concepţiile**.**

Copil blond cu patru moaşe

Conferinţa de la Yalta a decis împărţirea teritoriului Germaniei, în mod temporar**, în** patru zone de ocupaţie**. Teritoriul de la est de Elba a fost repartizat forţelor armate sovietice, iar cel de la vest de Elba a fost împărţit în zonele de ocupaţie americană (partea centrală), britanică (partea de nord) şi franceză (partea de sud).**

Potrivit acordurilor de la Yalta**, purtând semnăturile lui I.V.Stalin, F.D.Roosevelt şi W. Churchill,** orice schimbări în statutul zonelor de ocupaţie se puteau face numai în urma consultărilor şi cu acordul tuturor semnatarilor**. Pentru administrarea zonelor de ocupaţie, cele patru puteri au luat sub control câte un sector din marele oraş Berlin, capitala celui de-al treilea Reich.** Aşa au apărut cele patru sectoare de ocupaţie ale Berlinului**, în care U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie şi Franţa şi-au dislocat trupe. La Berlin, schimbările erau inadmisibile fără acordul tuturor părţilor semnatare ale acordurilor de la Yalta şi Potsdam.**

Prima confruntare **dintre puterile occidentale grupate în jurul S.U.A. şi U.R.S.S. s-a produs** în problema reparaţiilor de război. Ruşii au pretins suma de 20 miliarde dolari**, faţă de care S.U.A., Marea Britanie şi Franţa s-au opus categoric. În final, s-a acceptat ca reparaţiile de război pentru U.R.S.S., care a suferit cele mai mari distrugeri, să se ridice la suma de** 10 miliarde dolari**, dar aceste reparaţii urmau să fie** colectate **nu din întreaga Germanie, ci** numai din sectorul ocupat de trupele sovietice**. Acest procedeu era valabil şi pentru celelalte trei puteri.**

Tratatul Truman–Hitler

Comportamentul aliaţilor occidentali ai U.R.S.S. din timpul războiului a fost puternic influenţat de elementele spionajului german supravieţuitoare**, grupate în jurul generalului nazist Reinhard Gehlen, fost şef al spionajului militar pe Frontul de Est. Acesta era în posesia unei imense şi valoroase cantităţi de informaţii despre potenţialul economic şi militar al U.R.S.S., pe care l-a pus la dispoziţia americanilor, în condiţii ce avantajau partea de vest a Germaniei. În** 1946**, generalul Gehlen a pus bazele unei puternice organizaţii de spionaj, finanţată în totalitate de către S.U.A., care, în** 1956**, s-a transformat în Serviciul Federal de Informaţii (**B.N.D.**), tot sub comanda acestui legendar spion, până în anul 1968.**

Mai mult chiar, generalul Gehlen a fost principalul consilier al americanilor în opera de construcţie a C.I.A.**, născută în 1947 şi care avea**

să se transforme în cea mai mare organizaţie de spionaj şi subversiune din câte a cunoscut istoria.

Pentru a eroda prestigiul de care se bucura fosta U.R.S.S. la sfârşitul celui de-al doilea război mondial şi pentru a pregăti opinia publică din S.U.A. şi Europa de Vest să accepte schimbări unilaterale în statutul zonelor de ocupaţie din partea de vest a Germaniei, încă din 1946, serviciile de spionaj ale S.U.A. şi Marii Britanii şi cu un mare aport din partea "organizaţiei Gehlen" au construit şi difuzat un scenariu fals de-a dreptul înspăimântător**. Potrivit acestui scenariu,** prezentat Congresului S.U.A. **de către nimeni altul decât** amiralul Chester Nimitz**, erou al războiului din Pacific, *"U.R.S.S. se pregăteşte să blocheze, să bombardeze şi să ocupe Marea Britanie, concomitent cu declanşarea unor atacuri cu submarinele împotriva coastelor S.U.A."***

Despre acest plan absurd vorbeşte istoricul american Edward Pessen, în cartea *"Vânzându-ne sufletele: Experienţa americană a războiul rece"*, apărută în anul 1993 pag.53. Ulterior, amiralul Nimitz s-a manifestat ca un exponent al cercurilor de extremă dreaptă din S.U.A. duşman de moarte al oricăror relaţii paşnice cu "lumea comunistă", iar pe deasupra şi schizofrenic**. Eroul naţional al S.U.A.,** amiralul Nimitz, s-a sinucis**, aruncându-se de la un etaj superior al unei clinici de psihiatrie, unde era internat. Istoricii americani nu au dat publicităţii acest "amănunt".**

În condiţiile în care U.R.S.S. pierduse în război circa 30 milioane de oameni, iar partea apuseană a acesteia era distrusă în proporţie de peste 75%, în condiţiile în care S.U.A. dispuneau de monopolul asupra armei atomice (circa 100 de bombe în 1946), numai un nebun putea gândi că ruşii aveau în intenţie atacarea Vestului în 1946 sau ulterior…

Asemenea scenarii mincinoase**, de o falsitate strigătoare la cer, diabolice chiar, au fost confecţionate şi râspândite de către laboratoarele de propagandă psihologică specială americane,** puse la punct inclusiv de specialişti germani din fostul Gestapo şi din Ministerul Propagandei celui de-al treilea Reich**, al faimosului dr. Goebels,** transportaţi în S.U.A. **cu sprijinul "organizaţiei Gehlen". Generalul nazist** Otto Skorzeni, omul de încredere al lui A.Hitler**, cel mai mare specialist în acţiuni de diversiune din cel de-al doilea război mondial,** i-a ajutat pe americani să-şi organizeze trupele spelciale *"beretele verzi"*, de cercetare-diversiune**. În anul** 1958**, cu aportul "Organizaţiei Gehlen", au fost** transportaţi în S.U.A. 820 de savanţi germani cu antecedente naziste**, care au modernizat industria de război a S.U.A. Ar fi greşit însă să dăm vina numai pe americani.** Toţi Aliaţii, în frunte cu S.U.A. şi U.R.S.S., s-au întrecut în căutarea şi

utilizarea specialiştilor nazişti. **Noi românii, în schimb, îi dăm afară pe proprii noştri specialişti din serviciile de informaţii, în anul de graţie 2002, pentru că au fost "securişti", în numele admiterii României în N.A.T.O. Nimic mai absurd…**

Criza Berlinului

Datorită istoricilor americani care şi-au publicat lucrările după anul 1990, se ştie cu exactitate care au fost cauzele reale ale crizei Berlinului din 1948-1949 şi cine le-a provocat**.**

După cum demonstrează istoricul Edward Pessen, în anul 1947, S.U.A. nu mai manifestau absolut nici un interes în reglementarea "Problemei Germaniei" în forumul celor patru puteri. U.R.S.S. devenise între timp o putere inamică, iar Marea Britanie şi Franţa, sleite de război, erau nişte sateliţi neputincioşi ai Washingtonului.

Plecând de pe poziţii de forţă, concomitent cu lansarea *"Planului Marshall"*, Administraţia Truman a procedat, în mod unilateral, la unificarea zonelor de ocupaţie din vest, începând cu 1 ianuarie 1947, fapt ce a condus la naşterea Germaniei Federale, prin încălcarea acordurilor de la Yalta şi Potsdam. **La 20 iunie 1947, a fost reintrodusă marca germană. Germania de Vest este făcută părtaşă la *"Planul Marshall"*, primind credite în valoare de** 1,4 miliarde dolari**. Constituirea statului vest-german nu a fost o acţiune lipsită de sens, deoarece, fără aportul Germaniei, Europa Occidentală nu se putea reface. Negativă a fost însă consacrarea, din vina S.U.A., a divizării Germaniei, care** a condus la divizarea Europei, la războiul rece şi la aberanta cursă a înarmărilor**.**

Dacă s-ar fi realizat unificarea întregii Germanii, pe baza acordului celor patru Mari Puteri, în baza unui tratat de pace, toate nenorocirile provocate de războiul rece ar fi putut fi evitate. Epoca războiului rece nu a constituit o fatalitate în istoria postbelică a Europei, ci o aberaţie rezultat al unei politici iraţionale**. Din nefericire, efectele acelei politici se resimt şi astăzi, la începutul secolului XXI.**

Conferinţa de la Londra, din ianuarie 1948, la care U.R.S.S. nu a fost invitată, a consacrat, sub semnătura guvernelor S.U.A., Marii Britanii şi Franţei, naşterea Republicii Federale a Germaniei, cu capitala la Bonn.

I.V.Stalin îi propune lui H.Truman convocarea unei conferinţe a celor patru Mari Puteri, pentru soluţionarea "problemei Germaniei" în totalitatea ei, în care să fie cuprinsă şi zona de ocupaţie sovietică. În mai 1948**, H.Truman respinge categoric propunerile liderului U.R.S.S.**

În faţa unei atari umiliri şi a încălcării grosolane, de către foştii

săi aliaţi, a înţelegerilor de la Yalta şi Potsdam, I.V.Stalin a ripostat **în singurul loc vulnerabil al puterilor occidentale în frunte cu S.U.A., adică** la Berlin**. Aşa a început** criza Berlinului, care a avut efecte majore asupra cursului istoriei Europei**, despre care s-au turnat munţi de minciuni şi în legătură cu care se minte şi în zilele noastre, fiind pusă exclusiv pe seama "fostei lumi comuniste".**

"Porumbeii păcii" cu bombe atomice

La 24 iunie 1948, forţele de ocupaţie sovietice **din zona de la est de Elba a Germaniei** au blocat şi închis toate arterele de circulaţie care permiteau accesul aliaţilor occidentali la sectoarele lor de control din Berlinul de Vest**, care, la data respectivă, avea o populaţie de** 2.400.000 locuitori**. Aceasta a constituit** măsura de represalii a Moscovei **faţă de unificarea Germaniei de Vest, fără acordul U.R.S.S. Raţionamentul lui I.V.Stalin a fost foarte simplu. Din moment ce au dispărut zonele de ocupaţie din Vest, trebuiau lichidate şi zonele de ocupaţie din Berlinul de Vest, de unde acestea erau administrate. Pe de altă parte,** sovieticii au vrut să lichideze această enclavă occidentală implantată în inima zonei de ocupaţie ruseşti**. Acţiunea era bine gândită, deoarece, în anii care au urmat, Berlinul Occidental a devenit un adevărat calvar pentru U.R.S.S. şi aliaţii săi. Guvernele S.U.A., Marii Britanii şi Franţei au hotărât să-şi menţină cu orice preţ zonele de ocupaţie din Berlinul de Vest, luând în dezbatere** două variante de acţiune**:**

- o acţiune în forţă**, către Berlin, a armatelor reunite din cele trei state, ceea ce implica riscul izbucnirii unui război generalizat în Europa;**
- deschiderea unui vast coridor aerian**, cu participarea aviaţiei de transport din S.U.A., Marea Britanie şi Franţa, concomitent cu derularea unui ansamblu de măsuri militare pregătitoare pentru o eventuală confruntare cu U.R.S.S.**

Iată cum, la numai trei ani de la încheierea celui mai devastator război din câte au existat vreodată în istoria Omenirii, Europa se afla din nou în faţa pericolului izbucnirii unui nou război.

Pe durata celor 321 de zile **cât a durat blocada Berlinului de vest, aviaţia de transport occidentală a efectuat** 277.000 de zboruri**, transportând** 2.500.000 tone **de alimente şi combustibili.**

Propaganda americană susţine că, fără "podul aerian" **organizat de Occident, populaţia Berlinului de Vest ar fi fost exterminată prin înfometare. Aceasta este o** minciună colosală**. Nimeni nu a murit de**

foame în zona de ocupaţie sovietică. Mai mult chiar, ca o ironie a soartei, cu ajutorul U.R.S.S., populaţia Germaniei de Est a ajuns să trăiască mai bine decât ruşii învingători în război.

Concomitent cu "podul aerian" de străpungere a blocadei terestre a Berlinului Occidental, Statul Major Întrunit al Forţelor Armate Americane a elaborat planul de război **cunoscut sub codul** *"Troian"***, care prevedea** bombardarea atomică a unui număr de 30 de oraşe de pe teritoriul fostei U.R.S.S.

În acest scop au fost dislocate din S.U.A.**, pe bazele aeriene din Marea Britanie,** 60 de avioane **de bombardament strategic cu muniţie atomică la bord.**

Veşnicele diversiuni americane…

Urmările crizei Berlinului din 1948-1949 au fost imense. **În jurul acesteia, propaganda psihologică americană a creat, cu ajutorul C.I.A., înfiinţată în 1947, un** imens scenariu, potrivit căruia U.R.S.S. se pregăteşte **nici mai mult nici mai puţin decât** *"să cucerească prin forţă lumea occidentală"***. Într-o Europă timorată şi distrusă de război, acest scenariu a prins rădăcini, deschizând ample oportunităţi de implantare politică, economică şi militară a S.U.A. în Europa Occidentală.** Toată arhitectura epocii războiului rece s-a axat pe acest scenariu**, amplificat, completat şi mediatizat în mod constant, mai ales în perioadele de tensiune, din 1948 până în 1989. După destrămarea U.R.S.S. în 1991, "pericolul expansiunii U.R.S.S.", adică "comuniste" a fost înlocuit cu *"pericolul neoimperialismului rusesc"*, dar într-o formă mai voalată.**

Cea mai gravă consecinţă a crizei Berlinului a constituit-o înfiinţarea, la 4 aprilie 1949, a blocului militar N.A.T.O., **care a supravieţuit, prin eforturile disperate ale S.U.A., încetării războiului rece, tulburând apele Europei şi la începutul secolului XXI.**

În plan politic, Moscova a reacţionat prin înfiinţarea, la 7 octombrie 1949, a Republicii Democrate Germania**.**

Iată ce a rămas din visul lui Adolf Hitler, care a sacrificat viaţa a zeci de milioane de oameni şi a ruinat întreaga Europă, în încercarea de a crea *"Reichul celor 1.000 de ani"*, de la Atlantic la Urali.

Berlin – oraşul cu 8.000 de spioni

În anii care au urmat, Berlinul Occidental a devenit cel mai mare centru de spionaj şi subversiune din câte au existat vreodată pe faţa Pământului**. După aprecierile istoricilor americani Norman Polmar şi Thomas B.Allen, în cartea *"The Encyclopedia of Espionaj"* (Enciclopedia spionajului), apărută în 1997, concomitent la New York, Londra şi Toronto,** cei aproximativ 8.000 de spioni care au operat în spaţiul celor două Germanii şi în Europa de Est şi-au avut baza în Berlinul Occidental**. Serviciile de spionaj americane, britanice şi franceze şi-au deschis mari filiale în partea de vest a Berlinului. Eforturile lor vizau lumea comunistă, dar se spionau puternic şi între ele, după cum afirmă istoricii menţionaţi mai sus (pag.60).**

Berlinul de Vest a fost utilizat de către puterile occidentale nu numai pentru spionaj, ci şi pentru ample operaţii de subversiune cu caracter economic.

Istoricul american William R.Keylor, în cartea *"Lumea secolului XX"* (pag.317), arată că, între 1950-1960, prin Berlinul de Vest s-a organizat fuga **în R.F.Germania şi în alte state occidentale, inclusiv S.U.A.,** a circa 2.000.000 de oameni, din categoria celor cu cele mai înalte calificări**, atât din R.D.Germană, cât şi din toate celelalte state socialiste.**

S-a practicat o mare vânătoare de oameni de ştiinţă**, în cadrul operaţiei care continuă şi în zilele noastre cunoscută sub genericul** *"Brain drain"* **(fuga creierelor). Pentru a pune capăt acestei situaţii, liderul sovietic** Nikita Hruşciov **a declarat, la** 15 iunie 1961**, că U.R.S.S. va preda autorităţilor R.D.Germane responsabilitatea asupra întregului oraş Berlin, cu dreptul de a-şi exercita suveranitatea asupra acestuia. Preşedintele S.U.A.,** John F. Kennedy**, reacţionează prin** mobilizarea a 250.000 de rezervişti**. Comandamentul Forţelor Nucleare Strategice ale S.U.A.** a propus să se execute o explozie aeriană termo-nucleară deasupra Oceanului Atlantic**, drept avertisment la adresa Moscovei. Luând Occidentul prin surprindere, autorităţile germane şi sovietice au procedat în mod rapid la** înălţarea *"Zidului de la Berlin"***, care a devenit ulterior ţinta unei imense propagande psihologice anticomuniste. Specialiştilor în spionaj şi diversiune de atunci, cât şi din zilele noastre, nu le-a scăpat faptul că *"Zidul de la Berlin"*, cu tot caracterul său "infam", a fost o măsură raţională, care** a lovit cumplit în interesele serviciilor de spionaj şi subversiune americane şi N.A.T.O.

Zidul Berlinului a căzut… doar în Est

Dărâmarea *"Zidului Berlinului"***, începută în noiembrie 1989 şi desăvârşită la 3-4 octombrie 1990, prin unificarea Germaniei, a fost** opera comuniştilor est-germani, cu asentimentul liderului de la Kremlin, Mihail Gorbaciov**. Dacă cele 20 de divizii de tancuri şi mecanizate şi cele trei armate aeriene, împreună cu circa 5.000 de lovituri nucleare de care dispuneau s-ar fi opus, dărâmarea zidului de la Berlin şi unificarea Germaniei nu ar fi fost posibile.**

Aceste acţiuni au subminat întregul eşafodaj al poziţiilor S.U.A. în Europa, înălţate în timpul celor 45 ani de război rece. **S-a pus capăt sistemului european rezultat în urma acordurilor de la Yalta şi Potsdam, deschizându-se zăgazurile istoriei spre noi orizonturi. După circa 13 ani de la schimbările tectonice din perioada 1989-1991, încă nu ştim care sunt aceste orizonturi. Atât Europa, cât şi lumea în ansamblu parcurg o** perioadă deschisă a istoriei, în care orice este posibil**.**

Măsura în care politica lumii occidentale a contribuit la liberalizarea graduală a Europei de Est şi, în final, la dezintegrarea imperiului sovietic nu a fost clarificată. Americanii cred că acestea s-ar datora liniei lor dure şi strategiei îngrădirii. În Germania, se consideră că războiul rece a încetat ca urmare a politicii de destindere şi dezvoltare a relaţiilor cu Europa de Est *(Ostpolitik)***. Personal cred că germanii au dreptate.**

N.A.T.O. – "copilul războiului rece",
cu scutece americane…

Despre N.A.T.O., am tratat pe larg în două cărţi, respectiv *"N.A.T.O. – Globalizare sau dispariţie? De la războiul rece la pacea pierdută"*, apărută la Casa Editorială Odeon, în 1995 şi *"Expansiunea spre Est a N.A.T.O. Bătălia pentru Europa"*, apărută la Editura Pavel Coruţ, în anul 1997, totalizând circa 600 de pagini. Din acest motiv, mă voi opri doar asupra unor aspecte pe care nu le-am surprins anterior, precum şi a unor elemente noi, apărute între timp în evoluţia, sau mai exact în involuţia, acestei alianţe militare din ultimii ani.

Experienţa multimilenară a istoriei a demonstrat că, după fiecare război de mari proporţii, lumea este reconfigurată potrivit voinţei şi intereselor învingătorilor. **Aşa s-au petrecut lucrurile şi după cel de-al doilea război mondial şi aşa se întâmplă şi în zilele noastre, după războiul rece. În**

urma celui de-al doilea război mondial, Europa Occidentală a fost reconfigurată potrivit voinţei şi intereselor S.U.A.**, cel puţin în primii ani după război. Urmărind aservirea totală a jumătăţii de vest a continentului şi integrarea acesteia în sistemul nord-american,** Washingtonul a folosit mai mult pârghiii**, astfel:**

- *"Planul Marshall",* **pentru anexarea şi integrarea economică;**
- **Blocul militar** N.A.T.O., **pentru integrarea militară;**
- **aticomunismul, ca platformă ideologică de integrare economică şi militară;**
- presiunile, seducţia şi subversiunea, **când împrejurările au necesitat asemenea metode.**

În folosirea acestor pârghii, spionajul american a jucat un rol major**, mai ales după naşterea C.I.A.**

De peste 50 ani, propaganda psihologică americană prezintă blocul militar N.A.T.O. ca fiind: *"Alianţa militară cea mai reuşită, mai plină de valori şi mai încununată de succes din câte au existat de-a lungul istoriei, fiind născută din voinţa liber exprimată a statelor independente şi democratice din zona euro-atlantică"*.

În prezent, la începutul secolului XXI, o dată cu risipirea ceţii războiului rece şi dispariţia Cortinei de Fier, lucrurile nu se mai văd chiar aşa.

Tot mai mulţi istorici şi analişti politici au ajuns la concluzia că N.A.T.O. a fost impus Europei Occidentale de către S.U.A.**, nu pe baza voinţei "liber exprimate", a statelor membre fondatoare, ci** pe bază de presiuni, ameninţări şi şantaj**.**

Criteriile de admitere în N.A.T.O. nu au avut la bază nici un fel de valori, ci doar interesele americane**.**

Înainte de apariţia N.A.T.O., Europa Occidentală dispunea de propria sa organizaţie de securitate. **Este vorba de** Uniunea Europei Occidentale**, născută în urma Tratatului de la Bruxelles din 17 martie 1948, din care făceau parte Marea Britanie, Franţa, Olanda, Belgia şi Luxemburg, care pe parcurs s-a lărgit.**

Această organizaţie a fost însă marginalizată şi paralizată în urma presiunilor Washingtonului, care a impus Europei Occidentale o nouă structură de securitate controlată total de S.U.A.

Este vorba de Tratatul N.A.T.O., semnat la 4 aprilie 1949, la Washington**, de către Canada, Danemarca, Franţa, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia, Marea Britanie şi S.U.A.***

"Alianţa plină de valori"… fasciste !

S.U.A. au insistat **ca, din grupul ţărilor fondatoare ale N.A.T.O.,** să facă parte şi Spania, cu tot regimul fascist al generalului Franco**. S-a opus însă, categoric, guvernul laburist al Marii Britanii. S.U.A. nu s-au împăcat cu această situaţie şi, în** 1953**, a legat Spania de N.A.T.O. indirect, printr-un tratat de asistenţă dintre S.U.A. şi Spania, care a facilitat înfiinţarea de baze aeriene şi navale americane în această ţară, care deserveau scopurilor strategice ale N.A.T.O. După moartea generalului fascist Franco, în** 1982**, Spania a fost admisă cu drepturi depline în N.A.T.O.**

Portugalia, tot o ţară fascistă**, aflată sub teroarea dictratorului Antonio de Oliviera Salazar până la 25 aprilie 1974, a fost ţară membră** fondatoare a N.A.T.O.

“Bau-baul” comunist şi zăhărelul “Marshall”…

La 18 februarie 1952 **au aderat la N.A.T.O., prin bunăvoinţa Washingtonului,** Grecia şi Turcia**, ţări ce nu aveau absolut nimic comun cu “valorile democraţiei”, având motive de război între ele şi în anul 2002.**

În anul 1949, Washingtonul a ameninţat statele vest-europene că nu vor beneficia de prevederile *“Planului Marshall”* dacă nu vor adera la N.A.T.O. **În condiţiile economice grele de atunci, acesta era un şantaj economic.**

S.U.A. au exploatat la maximum efectele “crizei Berlinului”**, iar ulterior efectuarea, la** 22 **septembrie 1949, a** primei explozii atomice ruseşti**, pentru a construi spectrul *“pericolului comunist”* şi al *“expansionismului sovietic”*.**

Teama de comunism**, alimentată permanent de către C.I.A. şi serviciile de spionaj ale Germaniei de Vest, a constituit** principalul liant care i-a ţinut pe *“aliaţii din N.A.T.O.”* la un loc**. Această spaimă s-a disipat în ultimul deceniu al secolului XX, fapt pentru care S.U.A. caută cu disperare un nou rol pentru N.A.T.O. O mare încercare în acest sens se va face la Praga, în noiembrie 2002.**

O altă formă de presiune şi şantaj utilizată de către S.U.A. pentru încazarmarea în N.A.T.O. a Europei Occidentale a constituit-o ameninţarea că cei ce se opun nu vor avea acces nici pe piaţa americană şi nici la tehnologiile acesteia**. Aceasta este valabilă şi în anul 2002.**

Din 1949 şi până în zilele noastre, Washingtonul a folosit şi metode de seducţie, **atât la înfiinţarea N.A.T.O., cât şi pentru menţinerea acestuia în viaţă timp de peste 50 ani. Acestea au constat**

în oferirea cu generozitate a unor "ajutoare", sub formă de armament, din uriaşele cantităţi rămase neutilizate după război, precum şi din tehnica şi armamentul învechite, scoase din înzestrarea Forţelor Armate ale S.U.A. Această metodă a fost folosită şi de către fosta U.R.S.S. după apariţia, în 1955, a Tratatului de la Varşovia.

Dacă cele 10 ţări din Grupul de la Vilnius (Albania, Bulgaria, Croaţia, Estonia, Letonia, Lituania, Macedonia, România, Slovacia şi Slovenia) vor fi admise în N.A.T.O., armatele acestora tot de armament învechit vor avea parte…

*"Planul Marshall"***, care a constituit principala capcană de atragere în N.A.T.O. a statelor vest-europene,** a eşuat total în misiunea sa principală **şi anume aceea** de a integra Europa Occidentală în economia S.U.A.

"Caii troieni" Franţa şi România

Marele om politic francez Jean Monnet şi primul ministru al Belgiei, Paul-Henri Spaak, au dejucat planurile integraţioniste americane, orientând acest proces către Europa, în urma căruia, la 25 martie 1957**, va fi semnat** Tratatul de la Roma, **de** constituire a Comunităţii Economice Europene**, care a evoluat spre Uniunea Europeană din zilele noastre. Aceasta a constituit o** primă mare lovitură dată hegemonismului american în Europa**.**

Rolul jucat de Franţa în blocarea integrării Europei Occidentale în sistemul economic american a fost jucat de România în cadrul C.A.E.R. **(Comitetul Economic de Ajutor Reciproc)**, care a făcut imposibilă integrarea Europei Centrale în sistemul economic al fostei U.R.S.S.

Panica lumii occidentale faţă de perspectivele unui război cu U.R.S.S. a fost alimentată, până la cote explozive, în urma declanşării războiului din Coreea, la 25 iunie 1950**, ţară împărţită în două, de-a lungul paralelei 38, de către ruşi şi americani, în 1945. După trei ani de război, în care** au murit 2.000.000 de oameni**, nu s-a ajuns la nici un rezultat. După 52 ani de la încetarea războiului, în Coreea de Sud continuă să staţioneze 30.000 de soldaţi americani şi o armată aeriană de 150 avioane.** Peninsula Coreea continuă să fie o potenţială sursă de conflict. **Analiştii americani de la C.I.A. şi Pentagon au interpretat războiul din Coreea ca fiind *"o repetiţie generală"* a U.R.S.S. în vederea trecerii la cucerirea cu mijloace militare a supremaţiei mondiale, începând cu invadarea Europei Occidentale. Foarte interesant este faptul că şi analiştii militari de la Moscova au tras concluzia că agresiunea S.U.A.**

şi N.A.T.O., din primăvara anului 1999, împotriva Serbiei, a fost tot *"o repetiţie generală"* în vederea invadării, de către S.U.A. şi aliaţii lor, a zonei Caucazului. Parţial, aceştia au avut dreptate. A urmat invazia americană din Afganistan, declanşată la 7 octombrie 2001**, care continuă şi în anul 2002.**

Rolul NATO: "de a-i ţine pe ruşi afară şi pe germani la pământ"

Efectele psihologice cumulate ale războiului din Coreea, ale victoriei totale a comuniştilor conduşi de Mao Tze Dung în războiul civil din China şi ale primei explozii atomice ruseşti din 22 septembrie 1949 au produs o adevărată groază în cercurile politice de la Washington, înmărmurite de proporţiile în care "se înroşea" planeta. Toate acestea au fost utilizate pentru transformarea alianţei politico-militare N.A.T.O. într-un bloc militar cu structuri de comandă integrate şi cu forţe armate la dispoziţie încă din timp de pace**, acţiune fără precedent în istorie: Comandamentul Suprem al Forţelor Armate Aliate N.A.T.O. din Europa, dislocat la Roquencourt, în apropiere de Paris, la 2 aprilie 1951.**

Primul comandant suprem al N.A.T.O. **a fost generalul american** Dwight David Eisenhower**, conducătorul debarcării americano-britanice din Normandia şi viitor preşedinte al S.U.A., în 1953. Cu acest prilej,** structurile militare ale Uniunii Europei Occidentale au fost integrate în N.A.T.O.

Din anul 1992**, odată cu semnarea Tratatului de la Maastricht, procesul s-a inversat.** Uniunea Europei Occidentale s-a desprins total de N.A.T.O.**, a devenit parte integrantă a Uniunii Europene şi construieşte, încet dar sigur, Identitatea Europeană de Securitate şi Apărare, în afara şi fără participarea N.A.T.O.**

Primul secretar-general al N.A.T.O.**, numit la 12 martie 1952, a fost** lordul Ismay **(Marea Britanie), rămas în istorie prin** celebra definire dată rolului N.A.T.O.**, ca fiind acela** *"de a-i ţine pe americani înlăuntru, pe ruşi în afară şi pe germani la pământ"***. În ultimii 12 ani, acest rol al N.A.T.O. s-a erodat până la temelie. Germania s-a unificat şi a devenit locomotiva dezvoltării Europei. Americanii au fost obligaţi să-şi retragă peste 200.000 de militari din Europa, iar după evenimentele din 11 septembrie 2002, în S.U.A. se aud voci tot mai puternice pentru retragerea totală a trupelor americane. În ceea ce priveşte Rusia, aceasta cooperează tot mai profund şi mai fructuos cu Uniunea Europeană şi mai ales cu Germania. Numai în perioada** iulie 2000–aprilie

2002**, cancelarul german** Gerhard Schroeder şi **preşedintele Rusiei,** Vladimir Putin s-au întâlnit de 11 ori, **ceea ce este cu totul ieşit din comun.**

Cine a pornit "cursa înarmărilor" ?

O minciună colosală**, de care se face uz chiar şi în zilele noastre,** este aceea că N.A.T.O. a luat fiinţă şi s-a dezvoltat pentru a face faţă pericolului unei agresiuni din partea forţelor Tratatului de la Varşovia**. Realitatea, pe toată durata războiului rece, a fost exact inversă. N.A.T.O. a luat fiinţă în** aprilie 1949**, iar Tratatul de la Varşovia a fost semnat la** 14 mai 1955 *, **adică după şase ani, cu participarea Albaniei, Bulgariei, Cehoslovaciei, R.D.Germane, Ungariei, Poloniei şi României. În N.A.T.O. erau cuprinse cele mai mari, mai bogate şi mai puternice state ale lumii, iar în Tratatul de la Varşovia conta doar U.R.S.S., celelalte fiind de neluat în seamă ca forţe militare şi economice.**

Faptul că fosta U.R.S.S. **nu a nutrit intenţii agresive faţă de N.A.T.O. (temându-se şi de o ripostă nucleară din partea S.U.A.) a fost demonstrat de** cererea oficială a acesteia de aderare la N.A.T.O. **prezentată puterilor occidentale, în numele guvernului sovietic, la** 31 martie 1954**. Această cerere a fost** respinsă **de către S.U.A., Marea Britanie şi Franţa, la** 7 mai 1954**.**

Dacă puterile occidentale ar fi acceptat cererea U.R.S.S., survenită după moartea lui I.V.Stalin (1953), când, la Moscova, întreaga atmosferă era în schimbare, s-ar fi putut pune capăt războiului rece, cu 36 ani mai devreme**, cu efecte benefice enorme pentru întreaga lume. În loc să admită fosta U.R.S.S. în N.A.T.O., Washingtonul a exercitat** presiuni asupra aliaţilor săi occidentali**, în special împotriva Franţei,** pentru admiterea în N.A.T.O. a Republicii Federale a Germaniei**, declanşând reînarmarea acesteia şi acordându-i-se permisiunea să-şi construiască o armată formată din 12 divizii.**

Aceasta a produs o imensă îngrijorare la Moscova**, avându-se în vedere cei 30 de milioane de morţi şi distrugerile uriaşe pe care le-au suferit ruşii în urma agresiunii Germaniei. Numai în aceste condiţii, liderii comunişti de la Kremlin au procedat la** înfiinţarea Tratatului de la Varşovia**.**

Din momentul admiterii Germaniei în N.A.T.O., U.R.S.S. s-a aruncat**, fără nici o rezervă,** în ucigătoarea cursă a înarmărilor **cu o lume capitalistă mult mai bogată şi mai puternică, ceea ce avea să o conducă la faliment şi dezmembrare, la 25 decembrie 1991.**

Pe toată durata războiului rece, atât în planul cursei

înarmărilor, cât şi în acţiunile de spionaj militar, iniţiativa strategică a fost în permanenţă de partea S.U.A. **Washingtonul a gândit, organizat şi condus asaltul general al lumii capitaliste împotriva "socialismului de stat" din jumătatea de est a Europei, până la prăbuşirea acestuia în anul 1989. U.R.S.S. a fost permanent în defensivă şi a ripostat.** Avansurile de moment realizate de ruşi în tehnologia spaţială **(primul satelit artificial al Pământului în 1957 şi primul om în spaţiu – Iuri Gagarin, la 13 aprilie 1961)** au fost repede estompate de imensa putere economică şi tehnologică a S.U.A. **Secretarul de stat al S.U.A. din Administraţia G.W.Bush, generalul în rezervă** Colin Powell**, în cartea sa cu caracter biografic *"My American Journy"* (Călătoria mea cu America), apărută la New York în 1995, declară cu sinceritate: *"Am urât U.R.S.S. pentru imensa ei întindere teritorială şi pentru faptul că a fost în stare să dea replici la toate sistemele de arme americane"*. U.R.S.S. s-a prăbuşit, iar** Rusia **a revenit la frontierele imperiale din epoca lui Petru cel Mare (1672-1725).** Şi-a menţinut, însă, capacitatea de a replica chiar şi la cele mai sofisticate sisteme de arme americane. **Pozitiv este, însă, faptul că specialiştii celor doi mari adversari din epoca războiului rece lucrează împreună la construcţia unei imense staţii spaţiale. Probabil că Federaţia Rusă nu va mai repeta greşelile din epoca războiului rece şi în secolul XXI.**

Între 1949-1991, atâta timp cât a existat U.R.S.S.**, cu toată uriaşa lui putere economică şi militară,** N.A.T.O. nu a mişcat un deget**, nu a tras un cartuş şi nu a sacrificat viaţa unui singur soldat** pentru a schimba situaţia geostrategică din Europa**.**

Deşi i-a exploatat masiv în plan propagandistic, N.A.T.O. nu a făcut nici un gest în sprijinul est-germanilor care s-au revoltat în 1953, a ungurilor care s-au revoltat în 1956 sau a Cehoslovaciei, care a fost invadată de trupele Tratatului de la Varşovia (fără participarea României), în anul 1968.

N.A.T.O. şi-a arătat "vitejia" pentru prima dată în 1995, când i-a bombardat pe sârbi în Bosnia-Herţegovina şi în 1999, pe timpul agresiunii aeriene împotriva Serbiei**, în contextul războiului pentru provincia Kosovo. Ultima intervenţie a avut** efecte extrem de negative asupra coeziunii, şi aşa slabe, a alianţei**, contribuind la accelerarea procesului de realizare a Identităţii Europene de Securitate şi Apărare a Uniunii Europene, în afara N.A.T.O.**

Charles de Gaulle – un general anti-NATO

N.A.T.O. aparţine trecutului, dar S.U.A. nu vrea să accepte acest lucru, deoarece această alianţă militară, pentru care s-au făcut cheltuieli enorme, este singurul instrument prin care americanii îşi mai pot exercita influenţa în Europa.

Soarta N.A.T.O. pare pecetluită şi pentru faptul că această alianţă militară anticomunistă nu a constituit niciodată un mariaj fericit între S.U.A. şi Europa Occidentală**. În perioada războaielor coloniale, statele vest-geuropene au avut nevoie ca de aer de ajutorul militar al N.A.T.O. pentru a-şi păstra coloniile. Numai în Imperiul Britanic, înainte de a se destrăma, 45 milioane de englezi guvernau 600 milioane de oameni. S.U.A. s-au opus categoric utilizării forţelor şi mijloacelor N.A.T.O. în războaiele din colonii. Din anul 1965, S.U.A. s-au implicat puternic în războiul din Asia de Sud-Est şi mai ales în Vietnam. Constatând că nu poate câştiga singur acest război, Washingtonul a făcut apel la N.A.T.O. dar a fost refuzat categoric.**

N.A.T.O. a primit o lovitură teribilă la 10 martie 1966**, când preşedintele Franţei de atunci,** generalul Charles de Gaulle**, a anunţat hotărârea acestei ţări de a se retrage din structurile militare ale Alianţei, iar Comandamentul N.A.T.O. şi instalaţiile sale militare au fost obligate să părăsească teritoriul Franţei.***

N.A.T.O. s-a dovedit incapabil să oprească Turcia de la invadarea Ciprului**, provocând o spargere în flancul de sud al alianţei, care nu s-a vindecat nici până în zilele noastre.** N.A.T.O. nu a putut preveni destrămarea Iugoslaviei şi războaiele în lanţ care i-au urmat**, iar când a intervenit, a făcut-o anemic, tardiv şi cu efecte politice contrare celor urmărite. N.A.T.O. nu a realizat absolut nimic, nici în Bosnia-Herţegovina şi nici în Kosovo.** N.A.T.O. a transformat Europa într-o bază militară americană pentru operaţii împotriva ei însăşi...

În condiţiile unor astfel de relaţii tradiţionale inter-aliate este foarte puţin probabil că N.A.T.O. va putea juca un rol semnificativ în războiul împotriva terorismului**, declanşat de către S.U.A. în urma loviturilor pe care le-a primit la 11 septembrie 2001.**

Noul “joc cu sferele”

Începutul secolului XXI găseşte Europa angajată într-o puternică luptă pentru delimitarea noilor sfere de influenţă**, după prăbuşirea ordinii convenite la Yalta şi Potsdam în 1945.**

La această luptă **cu puternice accente subterane, nedeclarate,** participă trei centre de putere**.**

Uniunea Europeană**, prin procesul de extindere spre est şi de integrare pe verticală, devine cea mai puternică organizaţie economică contemporană.**

S.U.A.**, prin intermediul N.A.T.O., unde deţine poziţiile de comandă principale, singura instituţie care le permite americanilor să-şi exercite influenţa în Europa, evident, în domeniul militar şi al securităţii.**

Federaţia Rusă**, prin intermediul Comunităţii Statelor Independente, care cuprinde** 12 * **din cele 15 foste republici unionale ale fostei U.R.S.S., a făcut puţine progrese pe calea integrării militare, dar statele membre au fost de acord ca Rusia să rămână singura deţinătoare a arsenalului nuclear al fostei U.R.S.S., şi să asigure paza frontierelor exterioare. După prăbuşirea U.R.S.S., principala preocupare a Rusiei a fost aceea de a-şi reface poziţiile şi a se consolida în zona "străinătăţii apropiate", adică în fostele republici ale U.R.S.S., mai ales cele din Asia Centrală, extrem de bogate în resurse.**

După ce acest lucru al fost asigurat, inclusiv pe cale militară, Rusia a început să revină treptat şi prudent, în Europa Centrală şi Balcani, concomitent cu stabilirea de legături tot mai puternice cu Uniunea Europeană şi mai ales cu Germania.

Se înşeală amarnic cei care cred că S.U.A. şi N.A.T.O. vor elimina influenţa Rusiei în Balcani. Aceasta este zonă de influenţă a Rusiei de peste 200 ani. **Istoria, din lecţiile căreia clasa politică din România nu vrea să înveţe nimic, ne arată că ruşii s-au retras temporar din Balcani şi în urma războiului din Crimeea (1854-1856), purtat cu Marea Britanie, Franţa şi Turcia, pe care l-au pierdut, dar s-au întors în forţă în anul 1877 şi au zdrobit, pur şi simplu, Imperiul Otoman, fără ca Europa Occidentală să se mai poată opune.**

Interesant este faptul că influenţa crescândă a Rusiei în Balcani se manifestă nu în fostele ţări membre în Tratatul de la Varşovia, ci în ţările membre în N.A.T.O., respectiv Turcia şi Grecia**. Cele două state au început să cumpere masiv sisteme de armament (tancuri, transportoare blindate, rachete antiaeriene) din Rusia, la fel de avansate ca cele americane, dar mult mai ieftine. La începutul secolului XXI, relaţiile Greciei cu Rusia sunt mult mai bune decât cele cu S.U.A.**

Ruşii nu au trebuit să facă eforturi pentru a reveni din punct de vedere economic în Polonia, Ungaria, Cehia şi Slovacia, deoarece, încă din 1992, aceste state s-au reorientat spre Rusia sau mai exact spre piaţa şi resursele naturale ale acesteia, reechilibrându-şi economiile naţionale.

Românii nu vor ruble, nici valută…

În ultimii 13 ani, doar România a dus în mod constant o politică externă antirusească**, agitând lucrurile în Republica Moldova, în 1991-1992 şi readucând în actualitate probleme nesoluţionabile în actuala etapă istorică, aşa cum sunt defunctul Pact Ribbentrop-Molotov şi problema tezaurului.** Datorită autoexcluderii sale de pe piaţa rusească, România a pierdut în ultimii zece ani, cel puţin 25-30 miliarde dolari.

Dacă România va semna în anul 2002 tratatul de bază cu Federaţia Rusă şi va reuşi să revină în spaţiul economic al Comunităţii Statelor Independente, care se întinde din Republica Moldova până la Vladivostok, în Orientul Extrem, acesta s-ar putea constitui în cel mai inteligent act de politică externă din perioada post-socialistă. Toate celelalte acte ne-au adus numai pierderi în plan economic.

În calitate de consilier **în Departamentul pentru Apărare şi Siguranţă Naţională din administraţia Preşedinţiei României, în** mai 1991**, am supus atenţiei Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, din proprie iniţiativă, *"Studiul cuprinzând unele idei, informaţii şi aprecieri menite să contribuie la elaborarea unei concepţii privind securitatea naţională"*.**

În acest studiu, am evidenţiat aspectele esenţiale ale relaţiilor României cu imensul spaţiu slav de la răsărit, precum şi avantajele economice, politice şi militare ce pot decurge pentru naţiunea română în contextul unei politici înţelepte faţă de acest spaţiu. Studiul a fost acceptat, multiplicat şi distribuit **Ministerului Apărării Naţionale, Ministerului de Externe, Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informaţii şi Serviciului de Informaţii Externe.** Între timp**, s-au produs tentativa de lovitură de stat, din** 19 august 1991 **şi dezmembrarea U.R.S.S., la** 25 decembrie **a aceluiaşi an.** A apărut Federaţia Rusă**, acceptată de comunitatea internaţională ca stat democratic şi angajat în reforma pentru introducerea elementelor economiei de piaţă.** Toate Marile Puteri ale lumii şi foştii aliaţi din Tratatul de la Varşovia s-au concurat pentru pătrunderea pe piaţa Rusiei şi la resursele naturale ale acesteia, în afară de România.

Întotdeauna, clasa politică românească a reacţionat tardiv sau defazat în raport cu imperativele istoriei**, aşa că nu este de mirare că ne găsim la periferia civilizaţiei Europei, cu cea mai ineficientă economie, cu cel mai scăzut nivel de trai şi cu o guvernare incapabilă, de tip satrapic oriental, care una declară şi alta face.**

“Extinderea NATO” spre… piaţa de armament

S.U.A. depun mari eforturi în vederea prelungirii existenţei N.A.T.O.**, cât mai mult în secolul XXI,** şi al expansiunii spre est a alianţei. N.A.T.O. continuă să fie elementul central al politicii externe americane**. Acest lucru este de înţeles, având în vedere faptul că schimburile economice ale S.U.A. cu Europa Occidentală se cifrează la pest** 1,5 trilioane dolari**, nivel întreţinut şi prin intermediul N.A.T.O. şi prezenţei militare americane pe continent.**

Mai mult chiar, S.U.A. urmăresc să transforme N.A.T.O. într-un instrument al politicii sale externe la scara întregii lumi, în contextul procesului de aşa-zisă globalizare**.**

Washingtonul preconizează să atingă obiectivul de mai sus, bazându-se pe supremaţia militară totală deţinută de S.U.A. după dezmembrarea U.R.S.S., precum şi pe puterea economică şi tehnologică, la fel de dominante.

Probabil că loviturile suferite de S.U.A. la 11 septembrie 2001 să-i mai trezească la realitate pe politicienii ultraconservatori de la Washington. Coaliţia globală antiteroristă, în frunte cu N.A.T.O.**, pe care a încercat s-o înjghebe preşedintele S.U.A., G.W.Bush.,** s-a încheiat cu rezultate lamentabile**. Aceasta l-a determinat pe G.W.Bush să declare, în cursul lunii martie 2002, că: *”S.U.A. vor purta un război până la capăt împotriva terorismului internaţional,*** *fără a cere aprobări de la O.N.U. şi de la N.A.T.O.”* **Se vede clar că N.A.T.O. nu mai dansează cum îi cântă Washingtonul, mai ales după ce a fost implicat în războiul pentru Kosovo, din 1999.**

Se cunoaşte cu mare exactitate faptul că, în primii ani de la revoluţia europeană antitotalitară din 1989, statele din Europa Centrală nu au manifestat nici un fel de interes faţă de aderarea la N.A.T.O.

Acest “interes” le-a fost indus în mod gradual de către S.U.A., prin specialiştii săi de la C.I.A., deghizaţi în reprezentanţi ai Departamentului de Stat **şi protejaţi de paşapoarte diplomatice. Metoda principală a fost cea a seducţiei. Liderilor fostelor state membre ale Tratatului de la Varşovia** li s-a inoculat ideea că, dacă vor adera la N.A.T.O., marele capital internaţional, şi în special cel american, se va instala puternic în Europa de Est. Acesta este un mare neadevăr**. Cehia, Ungaria şi Polonia fac parte din N.A.T.O. de patru ani, fără ca aceste state să fi înregistrat rezultate economice spectaculoase pe seama capitalului american. Adevărul este cu totul altul.** Capitalul american nu se implică puternic în Europa Centrală şi de Sud-Est, deoarece Washingtonul este convins că**, mai devreme**

sau mai târziu, acestea vor cădea în sfera de influenţă a Uniunii Europene**. Dacă americanii doreau să se implice serios în această parte a Europei, o puteau face foarte bine în ultimii zece ani.**

Gândind în termenii profitului maxim, cu minimum sau chiar fără cheltuieli, americanii vizează cu totul altceva. Ei doresc cu ardoare să ia sub control piaţa de armament din Europa Centrală şi de Sud-Est**, după revirimentul economic al statelor din această regiune, prin eliminarea Uniunii Europene şi a Federaţiei Ruse.**

Potrivit unor studii efectuate de către experţi americani, în perioada 2005-2020, peste 50% din tehnica militară principală **aflată în înzestrarea armatelor fostelor state membre ale Tratatului de la Varşovia** va trebui înlocuită**. Ar fi vorba de circa 3.500-4.000 de tancuri, 4 000-5 000 de transportoare blindate, 3.500-4.000 de piese de artilerie, 800-1.000 de avioane, circa 2.000 instalaţii de rachete sol-aer, 70-100 avioane de transport, 30-40 nave de război.** La preţuri minimale**, costurile pentru aceste cantităţi de armament ar depăşi** 100 miliarde dolari**. Numai nevoile de modernizare ale armamentului din dotarea armatei** României **ar necesita circa** 25 miliarde dolari**.**

N.A.T.O. este instrumentul ideal prin care S.U.A. ar putea acapara această piaţă şi explică insistenţele Washingtonului, a preşedintelui G.W.Bush, pentru extinderea spre Est a N.A.T.O., *“de la Marea Baltică la Marea Neagră”*.

România s-a născut… în America ?

Această piaţă este dorită însă şi de Uniunea Europeană. **În ultimii 12 ani, industria militară a Uniunii Europene s-a dezvoltat separat şi într-o atmosferă de puternică competiţie cu cea a S.U.A.**

Dacă ţările din Europa Centrală şi de Sud-Est doresc să se integreze în Uniunea Europeană, aşa cum declară şi guvernanţii de la Bucureşti, atunci aderarea lor la N.A.T.O. şi acapararea pieţii de armament a acestora de către S.U.A. sunt total contrare intereselor Europei Occidentale**. Din această situaţie paradoxală, pe care politicienii de la Bucureşti se fac că nu o văd, rezultă că** *“Grupul de la Vilnius”* **este, în realitate,** o “făcătură” americană dirijată prin specialişti din C.I.A.**, un lobby sau mai exact** un grup de presiune asupra Uniunii Europene**, pentru ca aceasta să accepte lărgirea alianţei N.A.T.O. la reuniunea la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002. Este de-a dreptul absurd să se creadă, aşa cum se întâmplă în România, că între integrarea europeană şi lărgirea spre Est a Uniunii Europene, pe de o parte şi expansiunea spre Est a**

N.A.T.O. impusă de S.U.A., pe de altă parte, ar exista vreo legătură de intercondiţionare, vreun interes comun. Absolut deloc. În ultimă instanţă, soarta N.A.T.O. va depinde, nu de dorinţa înfocată şi repetată până la intoxicare de către politicienii puţin sofisticaţi din statele "Grupului de la Vilnius", ci de bătălia pentru supremaţie economică, inclusiv cel al industriei militare, dintre Uniunea Europeană şi S.U.A., în contextul căreia şi Rusia va juca un rol major. Pentru România, vitală este integrarea în Uniunea Europeană şi nu aderarea la N.A.T.O., care nu va putea supravieţui prea mulţi ani.

"Parteneriatul pentru Pace" – iluzia de solidaritate

Una dintre cele mai ample şi mai profunde analize asupra modului cum a evoluat Alianţa Atlanticului de Nord în epoca post război rece este cea cuprinsă în cartea profesorului universitar doctor american David S.Yost**, de la Centrul post-universitar Monterey din California al armatei S.U.A., intitulată** *"N.A.T.O. Transformed"* **(NATO transformat), apărută la Editura United States Institute of Peace Press din Washington, în anul 1998, din care vom evidenţia cele mai importante aspecte.**

• Prima tentativă de expansiune spre Est a N.A.T.O., sub presiunile S.U.A., a fost făcută în ianuarie 1994, dar s-a încheiat cu un eşec, datorită opoziţiei Franţei. Pentru salvarea aparenţelor şi a iluziei de "solidaritate" în cadrul Alianţei a fost creată instituţia "Parteneriatului pentru Pace", la care România a aderat prima, dar fără rezultatele dorite.

Acest "parteneriat", considerat în mod propagandistic *"o antecameră a N.A.T.O."* este, în realitate, o "găselniţă" a S.U.A., care permite serviciilor de spionaj militar americane să pătrundă adânc în spaţiul fostului Tratat de la Varşovia**, chiar până în Asia Centrală.**

"Parteneriatul pentru Pace", pe care Franţa îl ignoră pur şi simplu, nu produce nici un fel de efecte în planul securităţii Europei**.**

"NATO a expirat în 1989"

În intervalul 1994-1997, Washingtonul a depus eforturi susţinute, pe lângă Uniunea Europeană şi Federaţia Rusă, pentru ca ambele mari centre de putere să accepte extinderea limitată a N.A.T.O. În luna decembrie 1995**, senatorul american de Georgia,** John Linder**, a declarat în faţa Senatului:** *"Este timpul să recunoaştem că N.A.T.O. a expirat în 1989. A sosit momentul să-i facem o înmormântare*

decentă, cu toate onorurile militare”. **Cu alte cuvinte, alianţa militară în care se străduiesc politicienii de la Bucureşti să bage România este una cu termenul de garanţie depăşit. La rândul său,** Ted Galen Carpenter**, directorul Institutului Cato de Studii Strategice din Washington, făcea următoarea apreciere în** 1996**:** ***“Problema extinderii nu este în esenţă altceva decât*** *o căutare disperată de noi misiuni care să justifice existenţa N.A.T.O.* ***într-o lume post război rece. Lărgirea numărului de membri în N.A.T.O. şi încercarea de a-i atribui alianţei misiuni nebuloase în afara zonei sale de responsabilitate este un proiect ce*** *va duce la dezastru”*.

Senatorul democrat Tom Harkin**, din statul Iowa, a reţinut atenţia Congresului S.U.A. cu următoarea remarcă:** ***“N.A.T.O. s-a născut ca reacţie la existenţa U.R.S.S. şi ca atare*** *nu mai există motive nici pentru menţinerea şi nici pentru lărgirea acestei alianţe****. Există alte mijloace atât pentru promovarea democraţiei, cât şi a economiei de piaţă. Europa este puternică. Europa este bogată. U.R.S.S. nu mai există. Nici pericol extern nu mai există”***.

Senatorul republican John Ashcraft**, din statul Missouri, a subliniat cu vădită îngrijorare:** ***“Tendinţa de a transforma N.A.T.O. dintr-o alianţă defensivă într-un jandarm internaţional este extrem de periculoasă”***.

Votul din Congresul S.U.A. în favoarea extinderii lansate în iulie 1997 s-a datorat faptului că, atât în forul legislativ, cât şi în celelalte elemente ale sistemului politic american, majoritatea a fost deţinută de oameni care gândesc şi acţionează tot în spiritul războiului rece**. Aceeaşi situaţie se menţine şi în anul 2002 şi va persista mulţi ani de acum în colo, până la ieşirea din viaţa politică americană a generaţiilor formate în acest spirit.**

Cercurile politice din S.U.A. au reuşit să prelungească existenţa N.A.T.O. dincolo de orice aşteptări, arătând tot spre răsărit, spre “neo-imperialismul” Rusiei şi arsenalul nuclear strategic al acesteia.

Senatorul republican Jesse Helms**, din statul Carolina de Nord, exprima viziunea marii majorităţi a clasei politice americane când declara:** ***“Raţiunea strategică fundamentală a extinderii N.A.T.O. trebuie să o constituie ridicarea unui baraj în calea unei posibile reveniri naţionaliste şi imperialiste a Rusiei, cu cele 20.000 de rachete nucleare de care dispune cu ambiţia de a-şi reface imperiul”***.

S-ar putea să aibă dreptate acest senator, dar pătrunderea S.U.A., sub paravanul N.A.T.O., în Europa Centrală şi de Est nu este tot neo-imperialism?

Concluzia cea mai firească ni se pare aceea potrivit căreia, atâta timp cât va exista, N.A.T.O. va rămâne o alianţă militară îndreptată împotriva Rusiei**, indiferent de măsurile cosmetice luate de alianţă pentru a marca această realitate.**

Reputatul diplomat american Richard Holbrooke *, **unul dintre cei mai buni cunoscători ai Europei Centrale şi de Sud-Est (drept pentru care s-a şi căsătorit cu o unguroaică) este de părere că** N.A.T.O. trebuie să se extindă spre Est **pentru a preveni ca această parte a continentului să devină din nou o luptă pentru sfere de influenţă între Germania şi Rusia. Şi Holbrooke are dreptate, dar acest lucru tot nu va putea fi prevenit. Aici vor predomina, în final, germanii şi ruşii, mult mai mult decât americanii.**

Extinderea mascată a Germaniei

• Rolul Germaniei în procesul de extindere a N.A.T.O. **prin admiterea Cehiei, Poloniei şi Ungariei, act consfinţit la Washington, la 24 aprilie 1999,** a fost hotărâtor**. La data respectivă, acest act politic corespundea, în cel mai înalt grad intereselor strategice ale Germaniei. Istoria ne arată că, pentru a cuceri Europa Centrală şi de Est, în cursul secolului XX, Germania a declanşat două războaie mondiale.**

O pătrundere singulară spre Est a Germaniei ar fi de natură să provoace suspiciuni,aşa că în 1999, aceasta s-a făcut sub paravanul N.A.T.O.

În primul rând, marea şi puternica Germanie nu mai putea accepta ca graniţa sa de est să constituie limita dinainte a dispozitivului strategic al N.A.T.O. **Aceasta trebuia împinsă spre est. La data extinderii N.A.T.O., ţara occidentală cu cea mai mare influenţă în Europa Centrală era şi continuă să fie Germania.**

Pe de altă parte, împingând N.A.T.O. spre est, cel puţin din punct de vedere politic, Germania încearcă să opereze unele reparaţii de ordin moral privind efectele Pactului Ribbentrop-Molotov **şi îngrozitoarele distrugeri provocate de armatele germane în timpul celui de-al doilea război mondial în această zonă. Germania a susţinut admiterea Poloniei în N.A.T.O. în speranţa reducerii animozităţilor istorice dintre cele două state, precum şi a resentimentelor legate de** masacrarea a peste 6.600.000 polonezi, din care şase milioane civili**, în cursul celui de-al doilea război mondial.***

În cursul reuniunii N.A.T.O. de la Madrid, din iulie 1997, Germania a

insistat ca, odată cu Cehia, Polonia şi Ungaria, să fie admise şi România împreună cu Slovenia**, dar s-a lovit de refuzul categoric al S.U.A. Administraţia Clinton, care a orchestrat prima extindere a N.A.T.O., nu a vrut să antagonizeze Rusia printr-o extindere prea mare a Alianţei.**

În schimbul acceptării lăgirii N.A.T.O. **cu cele trei state foste membre ale Tratatului de la Varşovia,** Rusia a fost admisă în *"Grupul celor 7"***, poziţie la care fosta U.R.S.S. nu ar fi putut accede chiar dacă ar fi avut de zece ori mai multe arme nucleare.**

Prin această prismă este evident că, dacă N.A.T.O. va primi noi membri la reuniunea de la Praga, din noiembrie 2002, Rusia va trebui să primească anumite compensaţii**, mai ales că situaţia geopolitică a acesteia este mult îmbunătăţită faţă de 1997.**

În luna martie 1998, Bundestagul a votat admiterea Cehiei, Poloniei şi Ungariei în N.A.T.O. cu 554 voturi pentru, 37 împotrivă şi 30 de abţineri.

Este posibil ca, la reuniunea de la Praga, interesul Germaniei pentru lărgirea N.A.T.O. să nu mai fie la fel de mare, ca la Madrid, în 1997.

Franţa: "Yankee, go home !"

• Franţa, ţara cu cea mai mare influenţă politică din Europa de Vest, nu a fost şi nu este o susţinătoare a existenţei şi extinderii N.A.T.O. Franţa a fost ţara care a opus cea mai mare rezistenţă hegemonismului S.U.A. asupra Europei Occidentale, fiind inspiratoarea şi arhitecta Uniunii Europene şi Uniunii Europei Occidentale.

Franţa este cea care a blocat prima tentativă de lărgire a N.A.T.O., din ianuarie 1994, încercată de către S.U.A. sub preşedinţia lui William Clinton. La reuniunea N.A.T.O. de la Bruxelles, din ianuarie 1994**, ministrul de Externe al Franţei,** Alain Jupée**, a declarat: *"O lărgire a N.A.T.O. va conduce la noi linii de separaţie, va genera teamă şi îngrijorare Rusiei, va oferi un pretext pentru transformarea Comunităţii Statelor Independente într-o organizaţie oponentă"*.**

Cu acelaşi prilej, ministrul Apărării al Franţei, François Léotard**, a făcut următoarea declaraţie: *"A bate la uşa N.A.T.O.înseamnă a bate la uşa Statelor Unite ale Americii şi a solicita garanţii americane. Acest lucru este de înţeles, dar concepţia noastră este alta.*** *Noi vrem ca cererile privind securitatea să se îndrepte către statele Europei.* ***În aceasta constă propunerea noastră de asociere cu Uniunea Europei Occidentale"*. Între timp, U.E.O. a fuzionat cu Uniunea Europeană, devenind braţul**

înarmat al acesteia. Viziunea Franţei despre lăgirea N.A.T.O. a fost magistral exprimată de către fostul preşedinte François Mitterrand**, care a făcut următoarea apreciere:** *"Interesul S.U.A. pentru lărgirea N.A.T.O. reprezintă dorinţa acesteia de a-şi extinde influenţa în Europa de Est la un preţ cât mai redus, lăsând sarcina grea a sprijinirii economice a ţărilor din această zonă pe seama statelor vest-europene"***.**

Franţa este şi rămâne interesată, nu în viitorul şi extinderea N.A.T.O., ci în modalităţile de preluare şi utilizare a instalaţiilor, sistemelor de comandă, control, comunicaţii, informaţii şi infrastructurii N.A.T.O. de către Uniunea Europeană şi, mai presus de toate, în construirea Identităţii Europene de Securitate şi Apărare, total independentă de N.A.T.O.

Chiar ne iubeşte "sora cea mare"?

Nemaiputând bloca extinderea spre Est a N.A.T.O. şi în 1997**, în faţa insistenţelor S.U.A., sprijinite de Marea Britanie (vasalul credincios al Washingtonului) şi Germania,** la Madrid, Franţa a venit cu ideea unei lărgiri mai ample a alianţei, susţinând candidatura României**. După cum relatează analistul american David S.Yost, în cartea *"N.A.T.O. transformat"* (pag.114), problema admiterii României în N.A.T.O. a fost antamată personal de către preşedintele Franţei, Jacques Chirac, având la bază următoarele raţionamente şi motivaţii: în cazul respingerii candidaturii României, Franţa nu va avea nimic de suferit, dar în cazul acceptării acesteia, toată gloria va reveni Franţei.**

Atât în trecut, cât şi în prezent, Parisul consideră că nu este indicat şi nici înţelept ca România să fie separată de Ungaria în ceea ce priveşte aderarea la N.A.T.O.**, ţinând cont de minoritatea numeroasă de unguri ce trăiesc în Transilvania, precum şi de faptul că Ungaria se va integra în Uniunea Europeană înaintea României.** Prin admiterea României s-ar adăuga o notă în plus de stabilitate în Balcani**, zonă mult mai periculoasă pentru pacea şi stabilitatea continentului decât Europa Centrală.**

Motivele principale pentru care Franţa susţine aderarea României la N.A.T.O. **considerăm a fi următoarele:**

– România francofonă poate sluji ca o contrapondere **faţă de influenţa sporită anglo-saxonă şi germană;**

– România ar fi aliatul Franţei **şi ar compensa avantajele Germaniei prin admiterea "sateliţilor" acesteia, respectiv Cehia, Polonia şi Ungaria;**

– s-ar continua bunele tradiţii dintre Bucureşti şi Paris, România fiind singura ţară din blocul comunist care a avut acces la tehnologii franceze în epoca războiului rece; mai exact, România ar putea deveni o piaţă **pentru armamentul şi tehnica militară franceze.**

Lărgire… spre lichidare ?

Pe de altă parte, Franţa, ca şi Germania, este deosebit de atentă să nu antagonizeze Rusia, printr-o extindere pripită şi exagerată a N.A.T.O. **Interesant este faptul că şi** Marea Britanie **s-a pronunţat pentru *"o extindere cât mai limitată a N.A.T.O."*, din acelaşi considerent.** Turcia **va susţine lărgirea N.A.T.O. numai în măsura în care va primi garanţii ferme că i se va facilita integrarea în Uniunea Europeană.**

Mulţi specialişti din Occident, inclusiv din S.U.A., consideră că o lăgire exagerată, necontrolată a N.A.T.O. ar putea conduce**, nu la întărirea alianţei, ci la diluarea, degradarea eficienţei acesteia şi, în final,** la lichidarea N.A.T.O. ca structură de securitate colectivă**.**

Rusia se va opune categoric includerii în N.A.T.O. a oricăreia din fostele republici unionale şi mai ales a celor trei state baltice Letonia, Estonia şi Lituania. Diplomaţia rusească va face tot ce-i stă în putinţă pentru a întârzia cât mai mult înaintarea spre est a N.A.T.O.**, mai ales după agresiunea aeriană comisă de această alianţă împotriva Serbiei în primăvara anului 1999.**

SUA aşteaptă războiul China-Rusia !

Incă din anul 1995, s-au purtat discuţii dacă lărgirea spre est a N.A.T.O.nu ar trebui dusă până la acceptarea Rusiei în această alianţă**. Se vorbeşte şi în prezent despre acest lucru. Cunoscătorii în materie exclud, însă, o asemenea eventualitate.**

Nutresc ferma convingere că, în ziua în care Rusia ar fi admisă în N.A.T.O., S.U.A. ar părăsi imediat această alianţă**, care şi-ar pierde raţiunea de a mai exista, adică antirusismul.**

În anul 1997, fostul ministru al Apărării din Germania, F.Ruhe, a declarat: *"Dacă Rusia ar deveni membră în N.A.T.O., această alianţă ar face explozie"***.**

La 1 decembrie 1996**, în sala Unirii din Palatul Cotroceni am purtat o discuţie cu un** diplomat al Ambasadei S.U.A. la Bucureşti**. Printre altele, l-am întrebat care este motivul opoziţiei S.U.A. faţă de o eventuală admitere a Rusiei în N.A.T.O.? Acesta mi-a răspuns că sunt mai multe**

motive, printre care dorinţa S.U.A. de a avea deplină libertate de opţiune în cazul în care ar izbucni un război între China şi Rusia. ***"Credeţi într-o asemenea posibilitate?"*****, l-am întrebat la rândul meu.** ***"In secolul XXI, ne putem aştepta la orice"*****, mi-a răspuns diplomatul american. În plus, acesta a venit cu numeroase "argumente" în acest sens, inclusiv cel al suprapopulaţiei Chinei, care** ***"va presa spre nord"*****, exprimând** o dorinţă nedisimulată ca între cei doi giganţi, China şi Rusia să izbucnească un război**.*** **Aceasta este o dorinţă mai veche a S.U.A., născută încă din anii '60, când s-a produs ruptura în plan ideologic, apoi economic şi politic dintre cei doi giganţi comunişti, U.R.S.S. şi R.P.Chineză,** exploatată genial de către regimul comunist din România**.**

În cartea sa ***"Războaiele viitorului"*****, apărută în 1992, la Editura Warner Books din New York,** colonelul (r) Trevor N.Dupuy**, unul dintre cei mai reputaţi teoreticieni militari americani contemporani,** consacră un capitol întreg războiului dintre China şi Rusia**. Când va izbucni acest război este greu de precizat, dar** Washingtonul îl are în vedere ca pe o posibilitate cu un procent ridicat de materializare în cursul secolului XXI**. Un asemenea război, în care cei doi giganţi s-ar măcelări reciproc, aşa cum s-au măcelărit Germania celui de-al treilea Reich cu fosta U.R.S.S., le-ar aduce imense avantaje americanilor.** Dominaţia S.U.A. asupra lumii ar fi garantată nu pentru decenii, ci probabil pentru secole.

Visul de aur al Washingtonului pentru secolul XXI îl constituie o eventuală prindere a Rusiei într-un uriaş cleşte strategic alcătuit dintr-un N.A.T.O. **care să includă Ucraina, Belarus şi statele baltice, pe de o parte** şi o Chină ostilă şi agresivă**, pe de altă parte.** Statele membre în Uniunea Europeană refuză să se angajeze într-un joc atât de periculos împotriva Rusiei**, considerând că acesta ar putea produce efecte exact inverse. Admiterea în N.A.T.O. a statelor de mai sus, limitrofe graniţei de vest a Rusiei, ar putea fi considerată de Moscova drept un act de război.**

Un surogat de securitate: "Parteneriatul amplificat"

În afară de *"Parteneriatul pentru Pace"***, care nu semnifică nimic din punct de vedere al securităţii Europei, pe lângă N.A.T.O. mai funcţionează o structură euro-atlantică tot atât de ineficientă. Este vorba de** *Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic***, menit să fructifice, în interesul S.U.A., "Parteneriatul pentru Pace", ca** surogat de securitate pentru acele state care nu vor fi admise în N.A.T.O., dar în care americanii au interese**. Este vorba, în primul rând, de fostele republici unionale din compunerea defunctei U.R.S.S. Această structură a luat fiinţă la**

propunerea fostului secretar de stat Warren Christopher, înlocuind Consiliul de Cooperare Nord-Atlantic, structură sterilă înfiinţată în 1991, în care au fost cooptate, fără nici un fel de drepturi, fostele state membre în Tratatul de la Varşovia.

Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic, înfiinţat în mai 1997**, şi-a propus o revigorare a "Parteneriatului pentru Pace" sub deviza *"Parteneriatului amplificat"*. În realitate, este vorba de un artificiu politic, o încercare de a oferi unele mici compensaţii pentru statele din Europa de Est dezamăgite că nu au fost admise în N.A.T.O. odată cu *"Grupul de la Vişegrad"*, în iulie 1997.**

Din Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic fac parte cele 19 state membre în N.A.T.O.**, respectiv Belgia, Danemarca, Franţa, Germania, Grecia, Italia, Luxemburg, Olanda, Portugalia, Spania, Marea Britanie, Islanda, Norvegia, Turcia, Canada, S.U.A., Cehia, Polonia şi Ungaria, precum şi un număr de** 25 de state **care nu fac parte din alianţă, astfel: Austria, Finlanda, Suedia, Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia, Albania, Armenia, Azerbaidgian, Belarus, Macedonia, Georgia, Kazahstan, Kârgâstan, Moldova, Federaţia Rusă, Slovenia, Turkmenistan, Ucraina, Uzbekistan, Malta, Tadjikistan.**

Democraţia hienelor

Această structură deosebit de cuprinzătoare, care se întinde pe imensul spaţiu geostrategic de la Los Angeles la Vladivostok, adică pe trei continente**, încearcă să convingă lumea că securitatea este "indivizibilă". În realitate, lucrurile nu stau tocmai aşa.** Numai statele membre în N.A.T.O. se bucură de garanţii de securitate, nu şi celelalte 25. **Atunci, despre ce fel de "indivizibilitate" este vorba? În acest Consiliu, statele care nu fac parte din N.A.T.O. îşi pot asuma tot felul de obligaţii, inclusiv de a participa, evident, sub comanda N.A.T.O., adică americană, la misiuni de menţinere a păcii sau de impunere a păcii (adică acţiuni de război),** fără a primi nimic în schimb**. Acestea sunt** tratate ca ţări învinse în război**. Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic consacră** o nouă divizare a Europei şi a lumii**, mai ales prin** plasarea fostei lumi socialiste din Europa de Est pe o poziţie de netă inferioritate, de aservire şi control **(mai ales prin spionaj).** Umilitoare este poziţia Federaţiei Ruse**, pusă pe acelaşi plan cu Lituania, spre exemplu.** Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic nu are nici un fel de putere de decizie. **Toată puterea de decizie a N.A.T.O. este concentrată la nivelul Consiliului Atlanticului de Nord, din care fac parte numai statele membre ale alianţei. În mod teoretic, hotărârile se**

iau pe bază de consens. În realitate, acestea sunt impuse de către un grup restrâns, compus din S.U.A., Franţa şi Marea Britanie**. De zeci de ani, în jurul marilor decizii luate de N.A.T.O., inclusiv în problema extinderii,** bătălia principală se dă între S.U.A. şi Franţa**. "Comunitatea atlantică", la care face dese trimiteri Washingtonul, nu există în realitate, aşa cum nu există nici "Comunitatea internaţională".** Marile probleme ale lumii contemporane se decid în *"Grupul celor 7 + Rusia"***.**

În cartea sa *"N.A.T.O. Transformed"* (pag.169), politologul american David S.Yost avansează o idee extraordinară. Acesta este de părere că puterea de decizie în cadrul N.A.T.O. ar putea fi transferată, de la Consiliul Nord-Atlantic, la Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic**. Aceasta ar însemna o transformare radicală, fundamentală, de-a dreptul revoluţionară a N.A.T.O., constând din** acordarea garanţiilor de securitate **cuprinse în Articolul 5, nu numai celor 19 membri titulari, ci** tuturor celor 44 de state membre **în Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic.** S.U.A. se opun cu cerbicie unui astfel de curs**.**

Acest articol prevede: *"Părţile sunt de acord că un atac armat împotriva uneia sau mai multora dintre ele în Europa sau în America de Nord va fi considerat ca un atac împotriva tuturor părtilor. Ca atare, ele convin că, dacă un astfel de atac se produce, fiecare dintre ele, exercitând dreptul de legitimă apărare, individuală sau colectivă, recunoscut de articolul din Carta Naţiunilor Unite, va ajuta Partea sau Părţile astfel atacate, luând imediat, individual şi de acord cu celelalte, decizia pe care o va socoti necesară, inclusiv folosirea forţei armate, pentru a restabili şi asigura securitatea regiunii Atlanticului de Nord.*

***Orice atac armat în acest fel şi orice măsură luată ca urmare a acestuia vor fi imediat aduse la cunoştinţa Consiliului de Securitate. Aceste măsuri vor lua sfârşit atunci când Consiliul de Securitate va fi luat măsurile necesare pentru a restabili şi menţine pacea şi securitatea internaţională"*.**

Acest articol a fost grav încălcat, sub toate aspectele, de către N.A.T.O., în primăvara anului 1999, când a atacat fără motive Serbia, ignorând existenţa şi atribuţiile Consiliului de Securitate.

Articolul 5 a fost invocat de către N.A.T.O. printr-o decizie a Consiliului Nord-Atlantic după atacurile de la 11 septembrie 2001 împotriva S.U.A., dar fără urmări, deoarece "agresorul" nu a putut fi identificat. Acesta a fost şi a rămas invizibil. Terorismul internaţional este un agresor abstract.

În cadrul Consiliului de Parteneriat Euro-Atlantic se aplică doar

prevederile Articolului 4 din Tratatul N.A.T.O.**: *“Părţile se vor consulta de fiecare dată când, după părerea uneia dintre ele, integritatea teritorială, independenţa politică sau securitatea uneia dintre Părţi vor fi ameninţate”*.**

In urma “consultărilor”, pot rezulta acţiuni individuale şi colective, inclusiv în plan militar, dar acestea nu constituie obligaţii de tratat pentru Părţi**. Este posibil ca un N.A.T.O. lărgit să pună un accent mai mare pe Articolul 4 decât pe 5.**

Paradoxală**, în cadrul Consiliului de Parteneriat Euro-Atlantic,** este poziţia Rusiei, care este şi “partener” şi “inamic” în acelaşi timp. În cadrul N.A.T.O. s-a născut o linie de ruptură, imposibil de soluţionat**, între caracterul de apărare colectivă al acestuia şi măsurile militare practice de cooperare dintre N.A.T.O. şi cei 25 de “Parteneri”. Mulţi specialişti politico-militari sunt de părere că** N.A.T.O. ori va rămâne ceea ce este, ori nu va mai fi deloc**.**

România – manevrată de CIA ?

N.A.T.O. s-a putut implica în războiul pentru Kosovo din 1999, deoarece echilibrul de forţe din Europa a fost rupt după colapsul lumii socialiste. Este însă extrem de puţin probabil că S.U.A. vor mai putea implica N.A.T.O. într-un nou conflict militar în spaţiul Europei. **Incercarea S.U.A. de a implica N.A.T.O. în războiul din Afganistan, după 11 septembrie 2001, s-a încheiat cu un eşec.** Hotărârea Parlamentului României, din aprilie 2002, de a trimite trupe în Afganistan este extrem de regretabilă şi va avea urmări grave**. Aici nu mai este vorba de acţiuni de menţinerea păcii în numele securităţii, ci de un** război de tip neocolonial**, deghizat în operaţiuni antiteroriste.** S.U.A. vizează marile rezerve de petrol şi gaze din Afganistan**, pentru care s-ar putea să moară astăzi români. Când vor sosi primele sicrie s-ar putea ca opinia publică românească să se trezească şi să reacţioneze.** Şansele S.U.A. de a face din N.A.T.O. un instrument al politicii sale globale sunt nule. **Franţa regretă că N.A.T.O. nu s-a desfiinţat, aşa cum trebuia, odată cu încetarea războiului rece, dizolvarea Tratatului de la Varşovia şi dezmembrarea U.R.S.S.**

După războiul pentru Kosovo, din anul 1999, problema extinderii N.A.T.O. a fost scoasă complet de pe agenda preocupărilor alianţei. **Acesta este şi motivul pentru care** cele zece state candidate la aderare din *“Grupul de la Vilnius”*, dirijate de specialişti din cadrul C.I.A. s-au angajat într-o campanie agitatorică pro-N.A.T.O. amintind de stilul **de-a dreptul agasant şi deprimant** practicat în fosta lume socialistă**. Campania în**

favoarea admiterii României în N.A.T.O. se vede de departe că a fost montată de aceiaşi "specialişti" care au lucrat şi la cultul personalităţii lui Nicolae Ceauşescu, fiind lipsită atât de bunul simţ, cât şi de simţul măsurii. De regulă, asemenea tip de propagandă realizează efecte inverse.

Factorii pro-NATO

N.A.T.O. este frământat de forţe centripete şi forţe centrifuge**. Forţele centripete au prevalat în ultimul deceniu al secolului XX, fiind susţinute de către S.U.A., interesate în prelungirea sine die a existenţei N.A.T.O. Aceste forţe au fost alimentate şi de starea de incertitudine şi instabilitate, presărată cu numeroase conflicte deschise din jumătatea de est a Europei, precum şi de stările conflictuale din alte regiuni ale lumii, cum sunt Orientul Mijlociu şi Asia Centrală.** Forţele centripete îşi axează politica de susţinerea N.A.T.O. şi în secolul XXI pe următoarele considerente:

- **• menţinerea unui angajament de securitate american în Europa;**
- **• ţinerea sub control a problemelor intra-europene sensibile şi acordarea de garanţii statelor vecine Germaniei unificate că nu vor mai trece prin experienţa celor două războaie mondiale;**
- **• împiedicarea proliferării nucleare în spaţiul Europei;**
- **• ţinerea sub control a politicilor de securitate a statelor membre şi prevenirea "renaţionalizării" acestora (este vizată în special Germania);**
- **• menţinerea vie a spiritului "apărării colective", cu trimitere la pericolele ce le-ar putea genera evoluţiile din spaţiul fostei U.R.S.S. şi mai ales de existenţa arsenalului nuclear al Rusiei (acesta este şi argumentul principal în favoarea menţinerii N.A.T.O.);**
- **unele avantaje economice care derivă din apartenenţa la spaţiul de securitate al N.A.T.O., reprezentând "visul de aur" al statelor candidate la aderare.**

Alianţa Nord-Atlantică a continuat să funcţioneze şi datorită inerţiei, a tradiţiei, **a obişnuinţei cu această instituţie, ca parte a constelaţiei marilor instituţii internaţionale, prin care s-au perindat generaţii de politicieni, înalţi funcţionari şi ofiţeri superiori.**

Americanii vor să ocupe Balcanii… cu anii !

N.A.T.O. este o structură birocratică bine pusă la punct, cu peste 3.500 de funcţii civile şi militare foarte bine plătite**, care se autoreproduce, îşi descoperă sau îşi inventează noi misiuni, sub bagheta severă a dominaţiei americane.**

În plan operativ, forţele centripede au ajutat N.A.T.O. să supravieţuiască. În ultimii 12 ani, Departamentul pentru planificarea operaţiilor militare a fost deosebit de activ. **Toate planurile de operaţii din epoca războiului rece au fost trecute la arhivă şi s-a trecut la elaborarea de** noi planuri de acţiuni militare în spaţiul Europei**, potrivit noilor condiţii geostrategice şi a noului raport de forţe. Specialiştii militari americani sunt cei care dau tonul.**

În marea lor majoritate, noile planuri de operaţii ale N.A.T.O. vizează Europa de Est. **În esenţa lor, acestea sunt planuri de intervenţii militare ce pot fi puse în acţiune la momentul potrivit, sub denumirea de acţiuni de menţinere a păcii, acţiuni de impunere a păcii, acţiuni umanitare, etc. în afara zonei de responsabilitate a Alianţei.**

Peninsula Balcanică constituie zona de cel mai mare interes pentru planificatorii de intervenţii militare din cadrul N.A.T.O.

Intervenţia militară a N.A.T.O. în Bosnia-Herţegovina, din 1995**, precum şi cea împotriva Serbiei, din** 1999**, s-au executat** în baza unor planuri de operaţii elaborate din timp**.**

La Cartierul General al N.A.T.O. de la Bruxelles există un plan de operaţii care prevede ocuparea militară a întregului spaţiu balcanic şi ţinerea acestuia sub control câteva decenii**, aşa cum s-a procedat cu Germania după cel de-al doilea război mondial, ca o garanţie a "triumfului democraţiei şi economiei de piaţă".**

Specialiştii militari americani au ajuns la concluzia potrivit căreia, dacă N.A.T.O. nu va fi adaptat şi reorganizat pentru ducerea unor acţiuni militare în afara zonei euro-atlantice **stipulată în Tratatul de la Washington, din 4 aprilie 1949, adică în orice parte a Europei şi a lumii, această alianţă** se va dezintegra **odată cu trecerea timpului. De ani de zile,** Washingtonul presează pentru înfiinţarea unui nou comandament**, respectiv *"Force Projection Command"* (Comandament de Proiectare a Forţei),** însărcinat cu planificarea şi conducerea acţiunilor militare de intervenţie ale N.A.T.O. la scară globală**. Noul comandament ar urma să dispună de un număr de** 13 **divizii active, încadrate în 4 corpuri de armată (inclusiv Euro-Corpul format în afara N.A.T.O. de către Uniunea Europeană) şi un număr de 680 de avioane de luptă.**

În faţa eforturilor constante ale Uniunii Europene de a-şi constitui propria Identitate de Securitate şi Apărare, şansele S.U.A. de a-

şi impune propriul program în cadrul N.A.T.O. sunt foarte reduse**, chiar şi în condiţiile primirii în alianţă a întregului *“Grup de la Vilnius”*.**

Teroriştii… cu petrol

S.U.A. încearcă să standardizeze, în cadrul N.A.T.O., modelul operaţiei *“Furtună în deşert”*, purtată împotriva Irakului, în 1991. **Cu acest prilej, sub comandă americană, s-a reuşit concentrarea a 17 divizii, 2.000 de avioane şi o puternică grupare navală, totalizând peste 500.000 de combatanţi. Victoria facilă obţinută împotriva armatei lui Saddam Hussein le-a inoculat liderilor politici şi militari americani ideea posibilităţii purtării unor războaie cu victorii fulger şi fără pierderi. Experimentul a fost repetat, cu ajutorul aviaţiei, pe timpul războiului pentru Kosovo din 1999.**

Washingtonul a ajuns la concluzia că poate bombarda, după bunul plac, pe oricine şi oricând. Au venit, însă, loviturile de trăsnet de la 11 septembrie 2001, când visul războaielor victorioase şi fără pierderi ale americanilor a fost spulberat. Şansele ca S.U.A. să poată antrena N.A.T.O. în războiul global împotriva terorismului sunt nule. **Se vor găsi, probabil şi ţări ca România, aservite intereselor companiilor petrolifere americane, gata să trimită trupe acolo unde li se ordonă, chiar dacă aceasta nu are absolut nimic în comun cu interesul naţional.**

Mari cotidiane din S.U.A., printre care şi *“Washington Post”*, au lăsat să se înţeleagă că preţul admiterii unor state ca România şi Bulgaria în N.A.T.O. ar putea consta în folosirea armatelor acestora într-un eventual război împotriva Irakului**, pentru înlăturarea lui Saddam Hussein. În acest caz, nu ar mai muri soldaţi americani.***

Sub presiunea marilor schimbări survenite în Europa în perioada 1989-1991, cât şi ulterior, S.U.A. au fost obligate să-şi reducă prezenţa militară din vestul continentului la un nivel de circa 100.000 militari**, adică un corp de armată cu două divizii şi două aripi de aviaţie cu 72 avioane de luptă. În cazul unui conflict major în Europa, aceste forţe ar urma să fie întărite cu forţe aduse din S.U.A., constând din aproximativ două corpuri de armată (9 divizii), circa 750 de avioane de luptă şi 4-6 portavioane de lovire şi navele de protecţie ale acestora.**

După atacurile teroriste catastrofale de la 11 septembrie 2001, este puţin probabil că S.U.A. îşi vor mai putea permite să trimită în Europa atâtea forţe**, lăsându-şi descoperit teritoriul care s-a dovedit atât de vulnerabil.**

Războiul împotriva terorismului sau mai exact dorinţa S.U.A. de a ocupa

poziţii strategice în cele mai bogate zone ale lumii în resurse energetice **(petrol şi gaze), respectiv Golful Persic şi Asia Centrală, va determina schimbări majore în planificarea întrebuinţării şi dislocărilor strategice ale Forţelor Armate americane. Paradoxal este faptul că, în războiul purtat de către S.U.A.** în Afganistan, cel mai mare ajutor militar l-a oferit Rusia şi nu N.A.T.O. **Iată un motiv pentru care natura relaţiilor militare dintre S.U.A., Federaţia Rusă şi N.A.T.O. va suferi modificăti profunde. Acestea s-ar putea să nu fie în avantajul statelor candidate la admiterea în N.A.T.O.**

NATO face planuri pentru ocuparea României !

Printre planurile operative, de intervenţie ale N.A.T.O.**, elaborate în anii post-război rece,** se află şi un plan special de intervenţie în România**. Acest plan a fost elaborat după ce experţii N.A.T.O. au ajuns la concluzia că România face parte din grupul de state din Europa de Est cu un potenţial ridicat de instabilitate şi conflict militar deschis, plecându-se de la următoarele** elemente luate în calcul**:**

• caracterul sângeros al Revoluţiei din decembrie 1989, când au fost ucişi peste 1.000 de oameni (a avut un caracter de război civil);

• violenţele cu caracter etnic de la Târgu-Mureş, din 1990, precum şi cele din 13-15 iunie ale aceluiaşi an;

• implicarea României în conflictul din Transilvania şi suspiciunea că Bucureştiul ar urmări un moment favorabil pentru a realiza fuziunea cu Republica Moldova.

• repetatele mineriade, care au zdruncinat stabilitatea politică şi ordinea publică;

• posibilitatea izbucnirii unui conflict militar între România şi Ungaria în problema Transilvaniei; atât S.U.A., cât şi N.A.T.O. tratează cu maximum de seriozitate şi preocupare această posibilitate, fapt pentru care, atât asupra Ungariei, cât şi asupra României se exercită presiuni pentru a-şi reduce la un nivel cât mai scăzut forţele militare de care dispun.

În anul 1992, la Comandamentul Suprem al N.A.T.O. de la Bruxelles, în cadrul pregătirii operative a personalului, a fost jucat un scenariu de război între Ungaria şi România, sub genericul *“Războiul pentru Transilvania”*, încheiat cu o intervenţie militară a N.A.T.O. **Acest scenariu de război a fost ulterior publicat în cartea *“Future Wors – The World’s Most Dangerous Flashpoints”* (Războaiele viitorului – Cele mai explozive puncte ale lumii), scrisă de un grup de specialişti militari, sub coordonarea**

colonelului american Trevor N.Dupuy, apărută la Editura Warner Books din New York.

În calitatea avută de consilier în Departamentul pentru Apărare şi Siguranţă Naţională, am semnalat Consiliului Suprem de Apărare a Ţării existenţa planului operativ al N.A.T.O. de intervenţie în România. **În acelaşi context, am tradus şi analizat** scenariul ***"Războiul pentru Transilvania"*** **care, ulterior, a fost** dezbătut într-o şedinţă specială a Consiliului Suprem de Apărare a Ţării**. Acesta a fost difuzat tuturor elementelor componente ale Sistemului Naţional de Apărare.**

Acest scenariu de război, indiferent de forma pe care ar putea–o lua, îşi va menţine actualitatea atâta timp cât ungurii privesc spre Transilvania cu intenţiile din 1940, adică *"Dictatul de la Viena"*.

Nu este un secret pentru nimeni, decât pentru naivi, faptul că Ungaria a aderat la N.A.T.O. cu speranţa că acest bloc militar occidental o va ajuta să-şi rotunjească frontierele spre est**. Odată cu admiterea în N.A.T.O., liderii politici maghiari au declarat, cu o satisfacţie tipic hunică şi în unanimitate, că *"în viitorul război mondial, Ungaria va fi în grupul învingătorilor"*.**

Clasa noastră politică se înşeală amarnic în speranţa ei, crezând că prin admiterea în N.A.T.O. securitatea, suveranitatea şi integritatea teritorială a României vor fi garantate. **România şi Ungaria au mai făcut parte din aceleaşi alianţe şi în trecut, dar acest fapt nu a schimbat cu nimic politica revizionistă maghiară faţă de România.** Cele două state au fost membre în *"Axa de Fier – Berlin-Roma-Tokio"* dar România a pierdut partea de nord-vest a Transilvaniei. **În perioada** 1955-1991**, România şi Ungaria au făcut parte din Tratatul de la Varşovia, dar** revizionismul maghiar a fost la fel de activ **ca în toţi anii care au trecut de la semnarea Tratatului de la Trianon, din 1920.**

Meciul UE-SUA…

În cadrul N.A.T.O., în ultimii 12 ani, se manifestă tot mai puternice forţe centrifuge **care, după cum apreciază politologul american David S.Yost, erodează bazele acestei alianţe, o face tot mai irelevantă, ba chiar un obstacol.**

Singurul element care a stat la baza coeziunii N.A.T.O. a fost anticomunismul. **Odată cu dispariţia "pericolului comunist", solidaritatea politică a N.A.T.O. s-a destrămat.** Numai eforturile disperate ale S.U.A. menţin N.A.T.O. în viaţă**. La aceste eforturi au fost ancorate statele est-europene, amăgite cu iluzia că apartenenţa la N.A.T.O. le va aduce raiul**

pe pământ.

În noile condiţii din Europa, invocarea principiului apărării colective, care a stat la baza creării N.A.T.O. în anul 1949, nu mai are credibilitate.

Cel mai mare pericol la adresa existenţei N.A.T.O.**, forţa centrifugă, ce ameninţă să dezmembreze această alianţă desuetă, rezidă în evoluţiile din cadrul Uniunii Europene şi în** natura tot mai divergentă a relaţiilor dintre această puternică organizaţie economică şi S.U.A.

Uniunea Europeană dispune de o piaţă integrată, de o bază economică şi tehnologică formidabile, de o monedă unică, devenită monedă de schimb şi de rezerve valutare la scară globală, are un stindard şi un imn propriu. Ziua de 9 mai este Ziua Europei. În asemenea condiţii, naşterea şi dezvoltarea Identităţii de Securitate şi Apărare Europeană este inevitabilă. Uniunea Europeană nu-şi poate lăsa securitatea pe seama unei puteri extra-europene cu accentuate tendinţe hegemoniste, cum sunt S.U.A.**, indiferent cât de mari au fost "meritele" acumulate de aceasta în "apărarea Europei occidentale" în epoca de tristă şi ruşinoasă aducere aminte a războiului rece. Europenii refuză categoric orice idee de întoarcere la o asemenea epocă.**

… şi arbitrul Ivan Ivanov

Evoluţia relaţiilor dintre Uniunea Europeană şi Federaţia Rusă constituie o altă sursă de pericole la adresa perpetuării existenţei N.A.T.O. **Uniunea Europeană este vital interesată în accesul la imensa piaţă şi la marile rezerve de materii prime ale Rusiei. Ca şi S.U.A., statele vest-europene, în special Germania, depun eforturi pentru a pătrunde la uriaşele rezerve de petrol şi gaze din bazinul Mării Caspice.**

N.A.T.O. constituie un obstacol în calea optimizării relaţiilor economice dintre Uniunea Europeană şi Federaţia Rusă**, care în timp va fi înlăturat, fie prin debilizarea acestui bloc militar, fie prin lichidare graduală.**

Exprimând punctul de vedere al opoziţiei liberale din S.U.A., politologul George Will scria, în mai 1999, în buletinul *"Policy Review"* din Washington, următoarele: *"Datorită marilor transformări structurale în raporturile dintre naţiunile Europei,* *N.A.T.O. nu mai este necesar****. Încercările de transformare şi adaptare a N.A.T.O. sunt de natură să antagonizeze Rusia,*** *putând precipita chiar un conflict nuclear****, adică tocmai ceea ce a îngrijorat întotdeauna S.U.A."*** **Numai după dispariţia N.A.T.O., Europa şi lumea în ansamblul ei vor putea gândi şi construi o nouă ordine politică. Se pare că Washingtonul se teme**

tocmai de această "nouă ordine" pe care nu o va mai putea configura potrivit intereselor sale, aşa cum a procedat în 1949.

Industria de apărare – o divergenţă mare !

Un puternic element de forţă centrifugă, ce erodează bazele existenţei N.A.T.O., îl constituie modul de dezvoltare al industriei militare, precum şi al cercetării în domeniile de vârf ale tehnologiei militare în cadrul Uniunii Europene, separate de cele ale S.U.A. şi într-un spirit de concurenţă tot mai puternic. **Acesta constituie fundamentul material al eroziunii N.A.T.O. la începutul secolului XXI.**

Pe măsură ce Statele Unite ale Americii şi Europa se distanţează, iar interesele lor fundamentale sunt departe de a fi identice, utilitatea, eficienţa şi mai ales însăşi existenţa N.A.T.O. sunt supuse unor mari riscuri. Starea prelungită de inacţiune a Alianţei acumulează efecte negative atrofiante tot mai mari. Reducerea bugetelor militare ale statelor membre din Europa a atins punctul critic, făcând imposibilă o cooperare transatlantică fructuoasă. **Atât S.U.A., cât mai ales Europa Occidentală au fost obligate să reducă şi să întârzie ritmul modernizării forţelor armate, nefructificând avantajele tehnologice de care dispun, mai ales în tehnologia informaţiilor, aplicabilă în domeniul comenzii, controlului, comunicaţiilor şi spionajului. Războiul aerian pentru Kosovo din 1999 a scos în evidenţă existenţa unui** decalaj în continuă creştere între S.U.A. şi aliaţii lor europeni în privinţa performanţelor tehnicii militare**, fapt ce subminează capacitatea N.A.T.O. de a desfăşura acţiuni militare comune, eficiente şi pe picior de egalitate.**

Cel mai alarmant şi mai periculos curs pentru existenţa N.A.T.O., după cum apreciază specialiştii militari americani de cea mai înaltă clasă, precum John Deutch, Arnold Kanter şi Bent Scowcroft, îl constituie *"dezvoltarea şi funcţionarea pe baze diferite a industriilor militare ale S.U.A. şi Uniunii Europene"***. Consider absolut firească o astfel de evoluţie.** Europa şi restul lumii, mai puţin S.U.A., tind spre o eră de pace şi colaborare. **S.U.A. s-au angajat într-un război global împotriva terorismului.** Sub această formulare, Washingtonul îşi poate permite să atace şi să bombardeze, la alegere, orice ţară acuzată că ar sprijini terorismul...*

Crearea unei puternice *"Industrii Europene de Apărare"* **constituie un imperativ al începutului de secol XXI. Fără atingerea acestui obiectiv, o reală integrare europeană va fi imposibil de realizat. Introducerea monedei unice va stimula puternic acest proces.** Timp de 50 ani, S.U.A.

au vândut de şase ori mai mult armament în Europa de Vest decât au cumpărat. Acestei situaţii intolerabile i se va pune capăt. **Uniunea Europeană va putea supravieţui şi se va dezvolta, inclusiv prin extinderea spre est, numai dacă va dispune de infrastructuri politice, economice şi militare independente. În acest caz,** Europa va fi un partener egal cu S.U.A. şi nu unul aservit**, aşa cum stau lucrurile în cadrul N.A.T.O. Europa Centrală trebuie să aparţină industriei de apărare şi pieţii de armament şi tehnică militară ale Uniunii Europene.** În ultimii ani, Europa Occidentală s-a desprins şi continuă să se desprindă de S.U.A. în domeniile militare strategice, prin care aceasta controla N.A.T.O. **A fost creat sistemul de cercetare prin sateliţi** *"Helios"* **al Uniunii Europene. La 24 aprilie 2002 a fost aprobată finanţarea proiectului** *"Galileo"***, de definitivare a Sistemului de Poziţionare Globală, format din circa 36 de sateliţi,** mai modern şi mai performant decât cel controlat de S.U.A. **(prin armată) în prezent. La începutul anului 2002, a fost definitivat şi aprobat un program de construire a circa 650 de avioane militare de transport strategic, ceea ce va duce la eliminarea supremaţiei S.U.A. şi în acest domeniu.**

Integrarea euro-atlantică – doar propagandă…

Europa nu mai face corp comun cu S.U.A. în marile probleme ale lumii contemporane. **Diferenţa fundamentală constă în aceea că americanii prefigurează viitorul prin prisma războiului, în timp ce Uniunea Europeană (şi imensa parte a lumii) este preocupată de marile bătălii economice.**

O integrare euro-atlantică se anunţă imposibilă. În întreaga Europă**, de la Atlantic la Urali,** pedeapsa cu moartea a fost abolită, în S.U.A. nu**. Europa nu agrează folosirea puterii militare şi a sancţiunilor, ca instrumente de bază în politica externă, aşa cum procedează S.U.A. Europenii au aplicat ample programe de reducere a forţelor armate şi a bugetelor militare, în timp ce S.U.A. au acţionat exact invers, amplificându-le.**

Uniunea Europeană nu agrează planul american de creare a unui sistem antirachetă dar, cu toate acestea, Administraţia G.W.Bush a trecut la realizarea lui, sfidând nu numai Europa, ci întreaga lume.

Europa şi S.U.A. se află pe poziţii diametral opuse **în problemele interzicerii totale a experienţelor nucleare, a interzicerii minelor anti-personal, a încălzirii planetei şi protecţiei mediului. Europenii au ridicat un baraj total faţă de produsele alimentare americane modificate genetic, pe care le consideră periculoase pentru specia**

umană. În S.U.A., acestea s-au generalizat.

Uniunea Europeană este tot mai puternic incomodată de tendinţele hegemonist-globaliste ale Washingtonului, luând măsuri de contracarare. **Analiştii vest-europeni pun tot mai deschis în evidenţă** expansionismul american**, exprimându-şi dezaprobarea faţă de măsurile de forţă economice, militare, culturale şi psihologice cu care operează marea putere de dincolo de Atlantic. Există o dimensiune de-a dreptul canceroasă în modul sălbatec şi lipsit de orice simţ al măsurii în care evoluează sistemul social american, atât pe plan intern, cât şi extern. După aşa-zisa victorie repurtată în războiul rece împotriva comunismului,** americanilor li s-a inoculat ideea că ei trebuie să conducă lumea şi să impună cu orice mijloace "valorile" S.U.A., ca singurele valabile**.**

Politica globalistă americană de dominaţie a lumii a primit o primă şi puternică replică la 11 septembrie 2001. Vor urma şi altele**, în forme greu de anticipat, odată cu trecerea de la terorismul modern, la super-terorism sau terorismul catastrofic, a cărui** principală ţintă **este** S.U.A.

Capitolul VIII

EXPANSIUNEA SPRE EST A N.A.T.O., ÎNTRE EXTAZ ŞI AGONIE

Minciunile lui Clinton

La reuniunea jubiliară consacrată împlinirii a 50 ani **de la înfiinţarea N.A.T.O., marcată la** Washington**, în zilele de** 24-25 aprilie 1999**, fostul preşedinte,** Bill Clinton, s-a străduit din răsputeri să prezinte această alianţă în cele mai strălucite culori, afirmând, printre altele**:**

• N.A.T.O. este cea mai reuşită şi mai încununată de succes alianţă militară din istoria tuturor timpurilor;

• N.A.T.O. a jucat un rol central în "stăvilirea şi nimicirea imperialismului sovietic" şi a avut o "contribuţie crucială" la apărarea, reformarea şi unificarea Germaniei;

• N.A.T.O. are "meritul" de a fi împiedicat izbucnirea unui război între Grecia şi Turcia timp de zeci de ani;

• datorită existenţei N.A.T.O., S.U.A. au "renunţat" la politica sa izolaţionistă tradiţională, angajându-se ferm în apărarea Europei;

• N.A.T.O. constituie un puternic magnet ce atrage "noile democraţii" din Europa de Est;

• admiterea în N.A.T.O. a Cehiei, Poloniei şi Ungariei reprezintă o "mare victorie", deoarece adaugă la structurile de securitate euro-atlantice 60 milioane de oameni din Europa Centrală.

Washingtonul vede în expansiunea cât mai adâncă a N.A.T.O. spre Est, eventual până la frontiera de vest a Federaţiei Ruse, modalitatea ideală de "adaptare" a acestei alianţe la cerinţele epocii post-război rece.

Partenerii vest-europeni din N.A.T.O. nu au împărtăşit viziunea exaltată a lui Bill Clinton despre rolul jucat de această alianţă şi mai ales despre viitorul

N.A.T.O. **Reuniunea s-a desfăşurat sub atmosfera apăsătoare creată de valurile de avioane de bombardament americane care semănau moartea şi distrugerea peste pământul Serbiei, în numele N.A.T.O.**

Agresiunea împotriva Serbiei**, din primăvara anului 1999, a constituit** singura *"victorie strălucită"* a N.A.T.O. **din întreaga sa existenţă, şi cel mai probabil că** şi ultima**.**

Bill Clinton a minţit în legătură cu rolul N.A.T.O., tot aşa cum a minţit şi când a fost dat de ruşine în privinţa relaţiilor sale amoroase cu focoasa şi năstruşnica evreică brunetă de 24 ani, Monica Lewinsky.

Astfel, N.A.T.O. s-a dovedit total incapabil să prevină izbucnirea crizei din Cipru, în 1973**. Armata turcă a invadat partea de nord a insulei, având loc lupte crâncene între unităţi ale armatei Greciei, aflate ilegal în Cipru şi trupele invadatoare turceşti. În semn de protest, în perioada 1973-1975, Grecia s-a retras din structurile militare ale N.A.T.O. Alianţa Nord-Atlantică nu a soluţionat nici una din problemele deosebit de spinoase ce situează Turcia şi Grecia pe poziţii ireconciliabile (delimitarea platoului continental şi a spaţiului aerian în Marea Egee, problema Ciprului şi altele), care pot genera un conflict militar deschis între cele două state inamice de secole.** Flancul de sud-est al N.A.T.O. a fost, şi va rămâne şi în viitor, deosebit de vulnerabil şi de slab**, indiferent câte state noi din această zonă vor fi admise în N.A.T.O.**

Primirea Bulgariei şi României în N.A.T.O. nu va soluţiona nici pe de parte diferendele dintre Turcia şi Grecia, iar Balcanii nu vor deveni un paradis al păcii şi stabilităţii, aşa cum încearcă să convingă lumea politicienii de la Bucureşti şi Sofia.

Aprecierea potrivit căreia N.A.T.O. ar fi avut vreun rol în realizarea istoricei unificări a Germaniei survenită la 3 octombrie 1990 este de domeniul absurdului. Mult mai aproape de adevăr este concluzia care circulă de mai mulţi ani şi anume că unificarea Germaniei este una din cauzele care vor duce la dispariţia N.A.T.O. **Experţii occidentali, mai ales americani, prognozau o eventuală unificare a Germaniei undeva prin 2020-2030. Washingtonul, Parisul şi Londra au fost luate total prin surprindere de procesul unificării Germaniei, în care rolul decisiv l-au avut Mihail Gorbaciov şi Helmut Kohl.**

Parteneri sau valeţi de pică ?

N.A.T.O. a devenit un "centru de atracţie" pentru fostele state socialiste din Europa de Est la instigaţiile şi presiunile S.U.A. În anul 1991**, când s-a semnat dezmembrarea Tratatului de la Varşovia, aceste**

state, în unanimitatea lor, se aşteptau să fie desfiinţat şi N.A.T.O. **Acesta ar fi fost cursul normal al istoriei, dar el a fost deviat de către S.U.A. din motive pe care le-am amintit anterior.**

Pentru Washington, extinderea spre est a N.A.T.O. reprezintă *"consolidarea victoriei Occidentului în războiul rece"*, după cum apreciază politologul american Bruce Pitcarian Jackson, preşedintele Comitetului S.U.A. pentru N.A.T.O. (*"Policy Review"* – mai 1999). Din această concepţie, emană comportamentul ofensiv şi expansiv al politicii Washingtonului, atât în Europa, cât şi la scară globală. În ciuda unor aparenţe de succes, cum este lărgirea N.A.T.O., în Europa, Statele Unite pierd teren.

Pătrunderea N.A.T.O. în fostul *"Imperiu sovietic"* reprezintă şi o umilire politică a Rusiei de către S.U.A.**, care se răzbună în acest fel pentru înfrângerile militare suferite de americani în Coreea, Cuba (comunistă şi în anul 2002) şi mai ales în Vietnam.**

Din 1999 şi până în anul 2002, singura putere occidentală care s-a arătat alarmant de preocupată de extinderea în continuare a N.A.T.O. au fost S.U.A. Niciodată, în cei 53 ani de existenţă a N.A.T.O., nu s-a făcut atâta agitaţie şi nu s-a derulat o campanie propagandistică **în jurul acestei alianţe militare ca în anul premergător al reuniunii la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002.**

Acesta este un semnal**, nu de tărie şi vitalitate, ci** de imensă slăbiciune a N.A.T.O. **Din nefericire, mass-media din România reflectă total deformat realităţile din N.A.T.O. "Comunitatea atlantică" la care Washingtonul face trimiteri disperate a devenit o himeră. După Revoluţia europeană din 1989, fundamentul acestei "comunităţi" s-a prăbuşit,** N.A.T.O. rămânând fără obiectul muncii**.**

Lărgirea în continuare a N.A.T.O., axată şi pe dorinţa arzătoare a clasei politice din statele Europei Centrale, formată, în cea mai mare parte, din ex-comunişti, de a se spăla de păcatele trecutului prin intrarea în "clubul occidental" este un obiectiv realizabil, de care Washingtonul se agaţă cu disperare pentru a-şi prelungi prezenţa în Europa. În spaţiul Uniunii Europene**, cu excepţia Marii Britanii, scutierul credincios al S.U.A.,** nu există nici un entuziasm pentru expansiunea spre Est a N.A.T.O. **Declaraţiile aprobatoare de circumstanţă cu care sunt îmbrobodiţi politicienii est-europeni nu trebuie luate în serios.** Turcia şi Grecia vor pierde mult din ajutoarele militare **pe care le primesc din 1952 încoace,** dacă N.A.T.O. se va extinde în continuare**.**

"Grupul de la Vilnius", **format din Albania, Bulgaria, Croaţia, Estonia, Letonia, Lituania, Macedonia, România, Slovacia şi Slovenia,**

este un grup de presiune şi agitaţie, creat de către C.I.A. **sub acoperirea Departamentului de Stat al S.U.A.**

Acest grup eterogen, frământat de contradicţii, concurenţă acerbă şi interese diferite, a fost adus la acelaşi numitor de către experţii şi instructorii din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii.

Începând din 19 mai 1999, sub bagheta americană, *"Grupul de la Vilnius"* s-a reunit la Bratislava, Tallin, Sofia, Skopje**, iar la 27 mai 2002 la** Bucureşti**. Deşi la aceste reuniuni,** din partea ţărilor membre ale *"Grupului"*, au participat şefii de state şi guverne**, din partea S.U.A. a fost prezent, de regulă, *"un locţiitor al adjunctului secretarului de stat al S.U.A."* Secretarul de Stat,** Colin Powell, nu a onorat nici măcar una din aceste *"reuniuni la nivel înalt"***, dovadă a unui tratament deloc onorabil din partea S.U.A. pentru viitorii săi "aliaţi". Toate aceste reuniuni s-au derulat după acelaşi calapod, încheiate cu** declaraţii stereotipe **exprimând "dorinţa nestrămutată" de aderare la N.A.T.O., ca expresie a acceptării valorilor democraţiei, drepturilor omului, al voinţei de integrare în comunitatea euro-atlantică.** Uniunea Europeană nu a manifestat nici un fel de interes faţă de acţiunile *"Grupului de la Vilnius"***, ignorându-le pur şi simplu. La reuniunea de la Bucureşti s-a mai adăugat un factor comun şi anume** lupta împotriva terorismului**, ca urmare a evenimentelor de la 11 septembrie 2001 din S.U.A. Se ştie, de când lumea, că protecţia şi securitatea unei naţiuni este mai presus de toate, dând respectabilitatea guvernului acelei naţiuni. Dacă guvernul S.U.A. îşi pune speranţa să combată terorismul internaţional cu ajutorul "Grupului de la Vilnius" sau al aliaţilor europeni din N.A.T.O., atunci situaţia acestei superputeri economice şi militare este gravă.**

Din Extindere, a câştigat… Rusia

Cu siguranţă că, la reuniunea la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002, vor fi invitate noi state ale Europei Centrale şi de Est să adere la N.A.T.O. Taxa de extindere a N.A.T.O. către Moscova a fost plătită**, cel puţin în plan politic, la reuniunea N.A.T.O.-Rusia, de la Roma, din** 28 mai 2002**, ocazie cu care Federaţia Rusă a câştigat, cel puţin formal, statutul de** "partener egal" al N.A.T.O.

La reuniunea din noiembrie 2002, de la Praga, vor fi invitate **să adere cel mai probabil** patru state**, respectiv** Slovacia, Slovenia, România şi Bulgaria**. Într-o variantă "robustă" de lărgire, în afara acestora,** ar mai putea fi invitate şi statele baltice**, Estonia, Letonia şi Lituania.** Pentru această variantă, Rusia a şi primit un cec de 20 miliarde dolari **din partea**

“Grupului celor 7” mari state industrializate.

În felul acesta, Washingtonul ar mai câştiga o victorie morală asupra Federaţiei Ruse şi i-ar creşte speranţele de participare la viitoarea piaţă de armament din această parte a Europei. Din punct de vedere geopolitic, N.A.T.O. ar avea satisfacţia de a fi intrat în posesia aliniamentului strategic de pe care au plecat la ofensivă la 22 iunie 1941 grupurile de armate germane, la care a participat şi România, cu Armata a 3-a şi Armata a 4-a.

Dacă extinderea N.A.T.O. spre Est ar fi însoţită şi de o puternică injectare de putere militară în noile spaţii, Moscova ar avea serioase motive de îngrijorare, dar acest lucru nu se va produce.

Atât extinderea din 1999, cât şi cea din 2002 sunt pur politice, mai mult simbolice **decât reale şi nu au produs nici un fel de consecinţe militare majore.**

Mai mult chiar, fostele state comuniste care au aderat sau vor adera la N.A.T.O. se înşeală amarnic dacă cred că această alianţă şi în special S.U.A. le vor acorda garanţii ferme de securitate**. Extinderea N.A.T.O. este în esenţă extinderea Articolului 5 din Tratatul de la Washington, din 1949. Acest articol a fost negociat intens, timp de un an de zile, între statele europene membre fondatoare ale N.A.T.O., care doreau garanţii ferme şi automate din partea S.U.A., după principiul *“un atac asupra unui stat membru să fie considerat un atac asupra tuturor”*, iar reacţia militară colectivă să survină automat. După cum arată profesorul universitar american Lawrance S.Kaplan, de la Universitatea Georgetown, în studiul intitulat *“Extinderea N.A.T.O. prin prisma Articolului 5”*,** S.U.A. au respins acest “automatism” încă de la naşterea N.A.T.O. **Dacă ar fi existat o asemenea prevedere de angajare automată a S.U.A. într-un război pentru apărarea aliaţilor europeni din cadrul N.A.T.O., Congresul american nu ar fi ratificat un asemenea tratat.** Articolul 5 a fost redactat într-o formă atât de alambicată**, încât chiar dacă lasă deschisă asistenţa pentru statul victimă a unui atac, aceasta nu este nici pe departe certă. Profesorul Lawrance S.Kaplan arată că,** nici în cei mai negri ani ai războiului rece şi ai unei ameninţări reale din partea fostei U.R.S.S., Congresul american**, singurul îndrituit să declare starea de război,** nu ar fi tratat niciodată un atac asupra Londrei ca pe un atac împotriva New-York-ului**. Profesorul american *“înţelege dorinţa statelor est-europene de a adera la N.A.T.O., pentru a-şi proteja democraţiile fragile şi de a se pune la adăpostul Articolului 5, în cazul unor ameninţări din partea unei Rusii renăscute”* dar le atrage atenţia** să nu-şi facă iluzii prea mari**. Articolul**

5, este interpretabil şi nu obligatoriu.

România e la pământ, poate intra în NATO…

Cu siguranţă că România va fi invitată să adere la N.A.T.O.**, cel mai probabil la reuniunea de la Praga, din** noiembrie 2002**, iar dacă nu, atunci cu o proximă ocazie. Aceasta** nu numai din cauza importanţei poziţiei strategice pe care o deţine**, ca placă turnantă a teatrului de acţiuni militare din sud-estul Europei,** ci şi pentru modul cum a dus la îndeplinire *"criteriile"* de aderare**. Le vom trece în revistă pe** cele mai importante**:**

• **România** şi-a distrus industria naţională**, atât pe cea siderurgică, printre cele mai vechi din Europa, cât şi pe cea constructoare de maşini; era o vreme când România producea mai multe maşini de aşchiere a metalelor decât S.U.A.; deci, nu mai reprezentăm un "pericol" pentru firmele concurente occidentale;**

• **România** şi-a distrus agricultura**, prin dezagregarea marilor ferme de producţie, revenind la fărămiţarea de tip feudal a terenurilor arabile; totodată, şi-a distrus sistemul de irigaţii care, în 1989, era pe locul 15 în lume, pe aceeaşi poziţie cu Japonia şi Italia, acum, putem importa masiv produse agroalimentare din Occident;**

• **România** şi-a distrus flota comercială**, strategică şi flota de pescuit oceanic şi, deci, nu-i mai supărăm nici pe greci, care sunt cărăuşii lumii şi nici alte companii navale şi de pescuit din ţările membre în N.A.T.O.;**

• **mai presus de toate, România** şi-a distrus industria de apărare**, care, până în anul 1989**, **asigura exporturi de armament în valoare de peste un miliard de dolari; în anul 2002, când ne dăm de ceasul morţii să aderăm la N.A.T.O., România dacă mai exportă produse militare în valoare de 25 milioane dolari; va veni ziua când va trebui să importăm masiv armament şi tehnică militară occidentală, pentru "alinierea la standardele N.A.T.O."; cu ce va plăti România aceste importuri?;**

• am tot "reformat" armata până când poate încăpea într-un stadion mai mare...*

Diletanţi de toate categoriile vorbesc de renunţarea la sistemul serviciului militar obligatoriu şi crearea unei *"armate de profesionişti"***. În cuvinte simple,** aceasta ar însemna distrugerea armatei şi a valorilor ei ca şcoală naţională şi izvor de putere, destinată apărării fiinţei naţionale şi a integrităţii teritoriale a României**, aşa cum a gândit-o Alexandru Ioan Cuza** şi transformarea acesteia într-o instituţie de ucigaşi plătiţi**. Pun o întrebare**

simplă acestor "reformatori": dacă se va renunţa la serviciul militar obligatoriu, unde şi cum vor fi instruite efectivele de rezervă pentru situaţii de război?

O armată de profesionişti este extrem de costisitoare şi doar S.U.A. şi-a permis acest lucru. **Marea Britanie şi Franţa întreţin trupe profesioniste dar la o scară redusă. Germania, ţara care a înfiinţat serviciul militar obligatoriu, a refuzat să renunţe la acesta, în ciuda unor presiuni din partea S.U.A. Pentru pregătirea efectivelor de rezervişti, din 1916 în S.U.A., funcţionează** Garda Naţională **şi** Rezerva Naţională**, care nu sunt "profesioniste". În caz de război sau de urgenţe, rezerviştii pregătiţi în aceste structuri militare obligatorii sunt chemaţi şi încadraţi în unităţile armatei profesioniste.**

De reţinut un amănunt deloc lipsit de importanţă: armata americană de profesionişti se află, în proporţie de 85% în afara graniţelor S.U.A., pe teritoriile a peste 140 de ţări**, cu misiuni nu de a apăra S.U.A., ci de a proiecta putere la scară globală. România ce ar putea face cu "profesioniştii" ei? I-ar trimite peste mări şi ţări, aşa cum a procedat cu Batalionul 26 Infanterie "Neagoe Basarab" din Craiova, pe care l-a trimis în Afganistan, ca zălog pentru admiterea în N.A.T.O., la concurenţă cu Bulgaria?**

Vorbind de valoarea "armatelor profesioniste", aş dori să fac cunoscută publicului românesc experienţa Federaţiei Ruse**.**

Fostul preşedinte Boris Elţîn, care a avut o contribuţie decisivă la dezmembrarea U.R.S.S.**, foarte apreciat la Washington şi la cartierul general al N.A.T.O. de la Bruxelles,** a trecut rapid la desfiinţarea Armatei Roşii pe bază de serviciu militar obligatoriu şi a înfiinţat unităţi şi mari unităţi de *"profesionişti"***, adică de oameni veniţi în armată să câştige şi ei un ban, în condiţiile creşterii şomajului. Trimişi în Cecenia pentru a înăbuşi răscoala,** "profesioniştii" lui B. Elţîn au fost bătuţi măr de "amatorii" lui Dudaev**, iar Moscova a fost obligată să negocieze pacea şi să le recunoască independenţa.**

Preşedintele Vladimir Putin a reluat războiul din Cecenia, dar nu cu unităţi de "profesionişti", ci cu unităţi normale, tradiţionale, formate din tineri chemaţi în numele Rusiei să-şi satisfacă serviciul militar. Nu dintr-o dată, ci gradual şi metodic, soldatul rus "neprofesionist" şi-a făcut datoria, aşa cum şi-a făcut-o de secole şi i-a domolit pe cecenii care se bucurau de sprijin din partea C.I.A., a Turciei şi Arabiei Saudite, precum şi a celebrei organizaţii Al Qaeda a lui Osama bin Laden.

• România şi-a aliniat serviciile de informaţii la standardele N.A.T.O.**, au declarat la unison diletanţii numiţi în fruntea acestor servicii, atât cei**

dinainte de alegerile din anul 2000, cât şi după aceea.

Aceste declaraţii sunt aberante, cel puţin din două puncte de vedere. În primul rând că, din punctul de vedere al serviciilor de informaţii, adică de spionaj, nu există standarde**. În acest fantastic univers operează** principii**, acumulate pe parcursul a mii de ani, pe care statele lumii le aplică în funcţie de nevoi şi mai ales de forţele şi mijloacele de care dispun. Principiile nu se schimbă. O dinamică extraordinară au cunoscut-o mijloacele tehnice de spionaj, mai ales în cea de-a doua jumătate a secolului XX. In al doilea rând,** N.A.T.O. nu are standarde, pentru că nici nu a dispus vreodată de servicii proprii de informaţii (spionaj)**. Are o simplă structură de analiză multinaţională.**

Dat fiind că toate funcţiile-cheie din cadrul N.A.T.O. sunt ocupate de americani, nevoile de informaţii ale acestei alianţe militare în plan strategic general sunt asigurate de către Agenţia Centrală de Informaţii şi de către Agenţia de Informaţii din cadrul Pentagonului. Nici o ţară membră în N.A.T.O., din 1949 şi până în zilele noastre, nu şi-a subordonat vreodată serviciile naţionale de informaţii Comandamentului Suprem al N.A.T.O. **Între statele membre în N.A.T.O. şi acest comandament se practică** schimburi de informaţii**, dar aceasta este cu totul altceva. Dacă aşa stau lucrurile, de unde au descoperit directorii serviciilor de informaţii ale României aşa-zisele "standarde N.A.T.O."?**

Este posibil ca, înainte de a fi invitată să adere la N.A.T.O., României să i se ceară să mai îndeplinească un "criteriu" şi anume acela de a accepta pe teritoriul său colonişti evrei retraşi din teritoriile Cisiordania şi Gaza, odată cu crearea statului independent palestinian. În ultimul timp, în România circulă informaţii în legătură cu această posibilitate. Având în vedere că politica externă a S.U.A. este hotărâtă mai degrabă la Ierusalim, decât la Washington, s-ar putea să ni se impună şi un astfel de "criteriu", dacă dorim să ne vedem în N.A.T.O. …

Este cert că politica externă a României din ultimii 13 ani a fost elaborată la Washington, nu la Bucureşti. Am jucat extrem de prost atât cartea germană, cât şi cartea rusească, înregistrând pierderi enorme. România trebuia să conteze pe o amplă cooperare cu Germania şi Rusia, să nu se lase la cheremul Washingtonului şi să nu mimeze integrarea în Uniunea Europeană, aşa cum a procedat în realitate.

În ciuda declaraţiilor propagandistice ale guvernanţilor de la Bucureşti este clar că forurile Uniunii Europene au ţinut la distanţă România tocmai datorită politicii sale pro-americane şi va fi, cu siguranţă, ultima ţară din Europa acceptată ca membru cu drepturi depline în această organizaţie**.***

Extinsă în Est, în agonie în Vest…

Analiştii politico-militari realişti, de o parte şi de alta a Atlanticului, sunt unanimi în a recunoaşte că situaţia N.A.T.O. este departe de a fi una roză. Alianţa trece printr-o profundă criză**, probabil faza finală a declinului absolut a acestei temute creaţii a epocii războiului rece.**

Dezastrul inevitabil al N.A.T.O. are drept cauză fundamentală **dorinţa fermă, puternică şi ireversibilă a Uniunii Europene de a duce o politică proprie de securitate şi apărare şi de a-şi construi forţe armate şi structuri de comandă independente de N.A.T.O. Cu alte cuvinte, este vorba de** ieşirea Europei Occidentale din corsajul hegemonismului american.

S.U.A., pe de altă parte, conştiente că le fuge pământul de sub picioare pe "Bătrânul continent", depun eforturi disperate pentru a preveni dezastrul sau dacă nu, atunci să-l întârzie cât mai mult.

Marele paradox în legătură cu N.A.T.O. **este acela că,** pe măsură ce avansează spre Est, se degradează şi debilitează în Vest.

În ianuarie 2002, în marele cotidian american *"Wall Street Journal"* a apărut un amplu comentariu, intitulat *"Războiul lui Robertson"*. Din conţinutul acestuia, rezultă că, în cadrul "celei mai puternice alianţe militare a tuturor timpurilor", se desfăşoară un război surd între ţările membre, care nu vor să-şi mai achite obligaţiile financiare la bugetul comun al N.A.T.O. **Secretarul-general al N.A.T.O., lordul George Robertson, a declarat că va demisiona dacă nu i se vor pune la dispoziţie fondurile necesare pentru a-şi putea duce la îndeplinire atribuţiile. În acelaşi cotidian, într-un editorial intitulat *"Înapoi la viitorul N.A.T.O."*, se arată:** *"Cea mai de succes alianţă militară din lume nu este respectată de nimeni. Toată lumea doreşte transformarea N.A.T.O. dar nimeni nu ştie cum"*. **Coeziunea N.A.T.O. s-a zdruncinat din toate încheieturile, mai ales după agresiunea aeriană împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999, iar eforturile Washingtonului de a-şi mobiliza aliaţii din Europa în jurul ideii "războiului împotriva terorismului" nu dă rezultatele scontate.**

Washingtonul visează la o *"Comunitate euro-atlantică"* care să cuprindă toate naţiunile Europei, în afară de Rusia, având ca fundament N.A.T.O., sub conducerea fermă a S.U.A. Acest obiectiv strategic, în noile condiţii din Europa, este imposibil de realizat. **Vom trece, foarte succint, în revistă principalele motive pentru care "visul american" este irealizabil.**

Începând cu ianuarie 2002, în spaţiul geoeconomic al Uniunii Europene a fost introdusă moneda unică Euro**. Pe lângă multiplele consecinţe economice de integrare pe care această acţiune**

formidabilă le-a produs, în plan strategic, aceasta a realizat decuplarea economică a Europei Occidentale de S.U.A. **Cele două entităţi economice – S.U.A. şi Uniunea Europeană – nu mai sunt legate cu acel "cordon ombilical" pe care îl reprezenta dolarul, ca unică monedă de schimb şi de rezervă valutară la scară globală.** Între S.U.A. şi U.E. s-a declanşat competiţia pentru poziţii economice dominante în lume**, iar valuta europeană a început să câştige teren împotriva dolarului, mai repede decât se aşteptau specialiştii în materie.**

După decuplarea economică, în mod inevitabil va urma şi decuplarea militară şi de securitate a Uniunii Europene de S.U.A. **Acest poces va fi mai îndelungat şi mai dificil, deoarece presupune cheltuieli militare mari, pe care statele membre ale U.E. nu doresc să le suporte într-o perioadă scurtă de timp.**

Într-un studiu, intitulat *"European Security And Defence Policy: A Key Project For European Unification"* (Politica europeană de securitate şi apărare: Un proiect cheie pentru unificarea europeană), al Institutului Regal Integrat de Studii de Apărare din Marea Britanie, din luna decembrie 2001, se arată că integrarea Europei este de neconceput fără existenţa unei politici europene de securitate şi apărare **(E.S.D.P.)** şi a unor capacităţi militare corespunzătoare acesteia**. Rezultă, fără echivoc, faptul că Europa Occidentală integrată în Uniunea Europeană, împreună cu viitorii membri,** nu-şi mai poate lăsa securitatea în seama N.A.T.O.**, organizaţie militară controlată de o putere extraeuropeană.**

Decuplarea militară a Uniunii Europene de S.U.A. este lucrul care îngrijorează enorm Washingtonul, fapt pentru care Administraţia de la Casa Albă a lansat o enormă campanie propagandistică în vederea menţinerii nelimitate a N.A.T.O., agăţându-se în prezent de nevoia luptei împotriva terorismului internaţional**. Până în prezent, acest efort a eşuat, având ecouri doar în fostele ţări comuniste din Europa de Est. N.A.T.O. nu s-a angajat în războiul din Afganistan. Ţările membre ale N.A.T.O. care au trimis efective militare în Afganistan, respectiv Marea Britanie, Franţa, Germania şi Turcia, au făcut acest lucru în nume personal şi nu în cadrul N.A.T.O.**

Statele membre în Uniunea Europeană refuză să mai cheltuiască pentru susţinerea N.A.T.O., concentrându-şi eforturile în direcţia realizării propriei armate**, a propriilor structuri de comandă, de cercetare strategică şi de transporturi aeriene strategice.**

Toate acestea se vor realiza în mod gradat**, fără o intensificare explozivă a cursei înarmărilor, în paralel cu debilitarea şi scoaterea**

din atribuţiuni a N.A.T.O. Această alianţă se va putea menţine doar dacă va pune accent pe dimensiunea politică a relaţiilor dintre S.U.A. şi Europa integrată, lucru care, de altfel, se şi conturează.

Analiştii politico-militari recunosc faptul că nici una din organizaţiile de securitate din Europa, născute în epoca războiului rece, nu mai corespunde noilor condiţii create pe continent după 1989. Este nevoie de o structură de securitate nouă, pan-europeană. **Se ştie, de secole, că orice alianţă militară durează atâta timp cât durează percepţia pericolului comun care i-a dat naştere.**

N.A.T.O.–Rusia, un mariaj tardiv

Serviciile de spionaj ruseşti**, care cercetează N.A.T.O. de peste 50 ani şi au penetrat această alianţă în cele mai intime structuri ale sale,** sunt la curent cu starea reală a acestuia. Moscova nu mai opune o rezistenţă serioasă înaintării spre est a N.A.T.O. pentru că nu mai are motive de îngrijorare. N.A.T.O. se topeşte pe propriile-i picioare. **Pătrunderea N.A.T.O., deci a S.U.A. în fosta sferă de influenţă rusească este, totuşi, o ofensă pe care Rusia, o superputere nucleară şi o mare putere industrială, nu o poate suporta uşor. În ultimii 13 ani, atât în Europa, cât şi în lume, Rusia a pierdut poziţii strategice imense, existând limite până unde aceasta s-ar putea retrage.**

Ar fi o greşeală catastrofală dacă puterile occidentale membre în N.A.T.O. ar trata Rusia aşa cum au tratat Germania după primul război mondial. **Se pare că acest lucru nici nu ar mai fi posibil, dat fiind faptul că societatea rusească şi-a revenit la normal. Fără a se renunţa la libertăţile democratice cucerite, ruşii îşi arată preferinţa pentru un regim politic autoritar, iar economia, cu o situaţie de criză mai gravă decât în oricare altă fostă ţară comunistă, şi-a revenit la normalitate, realizând creşteri nebănuite.** Speranţa S.U.A. într-o eventuală dezmembrare şi a Federaţiei Ruse, întreţinută ani la rând de analiştii din C.I.A., s-a năruit.

Vladimir Putin le oferă ruşilor tocmai ceea ce ei îşi doresc, adică un regim autoritar cu faţă democratică. Spion de profesie, V.Putin nu mai poate fi păcălit cum a fost beţivul, tot de profesie, Boris Elţîn.

Încet dar sigur, Federaţia Rusă îşi ocupă locul ce i se cuvine în ierarhia Marilor Puteri. Primirea Rusiei în *“Grupul celor 8”* **state cele mai industrializate din lume, la reuniunea de la Ottawa, din** 27 iunie 2002**, nu a fost o concesie făcută Moscovei, ci o recunoaştere a unei stări de fapt. Deşi necesită modernizări, industria rusească este imensă, iar** populaţia ţării este urbanizată în proporţie de 80%, adică exact ca în S.U.A.

Această primire mai vizează, în mod cert, şi uşurarea condiţiilor de acces a partenerilor din acest grup la piaţa şi resursele naturale ale acestei imense ţări, care se întinde pe două continente, având o suprafaţă de 17.075.400 kmp**.**

O compensaţie politică făcută Rusiei, în schimbul unui nou val al extinderii spre est a N.A.T.O., ce se va efectua cu ocazia reuniunii la nivel înalt a alianţei din noiembrie 2002, de la Praga, poate fi considerată *"Declaraţia de la Roma, N.A.T.O.-Rusia"***, semnată la** 28 mai 2002**, de către şefii de state membre în N.A.T.O. şi preşedintele Rusiei, Vladimir Putin. Această "declaraţie" înlocuieşte *"Actul Fondator N.A.T.O.-Rusia"*, semnat la Madrid, în anul** 1997**, compromis total în urma** agresiunii aeriene a N.A.T.O. împotriva Serbiei**, din** 1999**, declanşată** fără consultarea Rusiei**, deşi N.A.T.O. se angajase să facă acest lucru, prin "actul" semnat.**

Potrivit "Declaraţiei de la Roma", Federaţia Rusă este investită cu calitatea de *"partener egal al N.A.T.O."***, cele două părţi convenind** să coopereze în următoarele domenii **de interes comun:**

- **lupta împotriva terorismului;**
- **gestionarea crizelor;**
- **neproliferarea armelor de nimicire în masă;**
- **controlul armamentelor şi măsurile de creştere a încrederii;**
- **apărarea antirachetă;**
- **cercetarea şi salvarea pe mare;**
- **cooperarea între armate şi a reformelor în domeniul apărării;**
- **situaţii de dezastre civile;**
- **alte ameninţări şi provocări.**

Acţiunea în sine este benefică, fără a produce schimbări spectaculoase în relaţiile dintre N.A.T.O. şi Rusia. Moscova continuă să se pronunţe împotriva extinderii N.A.T.O., iar această alianţă rămâne, în scopul ei fundamental, tot anti-rusească. A luat fiinţă *"Consiliul N.A.T.O.-Rusia"***, care se va întruni în sesiuni permanente şi va lua decizii prin consens. Spionul de la Kremlin, V.Putin, nu este însă omul care să se îmbete cu apă rece. El nu are încredere în angajamentele N.A.T.O. şi mai ales ale S.U.A. Experienţa din anul 1999 nu poate fi uitată, iar pe de altă parte, ruşii ştiu că** Occidentul a încălcat toate acordurile şi tratatele încheiate cu ei, de la Yalta, din 1945 şi până în zilele noastre**. În afară de aceasta,** *"Declaraţia de la Roma"* nu are putere de tratat. Ea obligă doar din punct de vedere moral. **Se ştie că "morala" Marilor Puteri se măsoară doar în interese, care se pot schimba de pe o zi pe alta. Totul depinde de "cine are nevoie de cine?" În contextul goanei după surse de materii**

prime şi al "războiului împotriva terorismului", se pare că lumea occidentală are mai multă nevoie de Rusia, decât invers**. Pe de altă parte, oamenii politici din Europa Occidentală sunt suficient de inteligenţi ca să-şi dea seama că pătrunderea Uniunii Europene pe piaţa şi la resursele de materii prime ale Rusiei este mai importantă decât menţinerea, în continuare, a unei alianţei militare cu S.U.A. îndreptată împotriva Rusiei.**

Extinderea spre est a N.A.T.O. ar reprezenta un real pericol, dacă în noua zonă de responsabilitate s-ar introduce forţa militară şi dacă s-ar muta spre noua limită dinainte a alianţei şi suprastructura militară a acesteia, construită în anii războiului rece. **Aceasta se compune, în principal, din 230 de baze aeriene militare, peste 50.000 de kilometri de transmisiuni de tot felul, 11.000 km de conducte, sute de puncte de comandă subterane şi altele. Mutarea acestora cu 2.000 km spre est ar presupune cheltuieli ruinătoare, chiar şi pentru statele cele mai bogate din lume. Iată unul din motivele pentru care** extinderea spre est a N.A.T.O. rămâne pur politică, însoţită de garanţii de securitate îndoielnice**.**

Obiectivele "Calului Troian"

Nici existenţa N.A.T.O. şi nici iminenta nouă lărgire a acesteia spre est nu constituie factorii esenţiali ai dinamicii istoriei contemporane. Dimpotrivă, N.A.T.O., această relicvă a războiului rece, împiedică mersul normal al istoriei Europei şi a lumii, din 1989 încoace. În ultimii 13 ani, sub conducerea S.U.A., N.A.T.O. a urmărit cu perseverenţă următoarele obiective:

• reducerea cât mai profundă a potenţialului militar al statelor fostului Tratat de la Varşovia**, dezactivat la 1 iulie 1991;**

• distrugerea industriilor de apărare a statelor est-europene şi eliminarea lor de pe piaţa mondială de armament**; această acţiune a reuşit deplin în cazul României, dar a eşuat în cazurile Cehiei, Poloniei şi Slovaciei;**

• influenţarea deciziilor **forurilor conducătoare din fostele state socialiste pe linia reorganizării, restructurării şi înzestrării forţelor armate ale acestora;**

• **derularea unor** ample acţiuni de culegere de informaţii**, atât din surse deschise, cât şi pe căi subterane, ilegale, despre forţele armate ale statelor care s-au desprins din U.R.S.S. şi ale fostelor ţări satelite, potenţialul de război al acestora, rezervele strategice şi chiar acces la planurile de operaţii şi de mobilizare, concomitent cu exercitarea de presiuni pentru epurarea corpului de comandă;**

• începând din 1994, pătrunderea în spaţiul Europei Centrale şi de Est**, apelând la formula inventată de C.I.A. a Parteneriatului pentru Pace, intervenţii militare directe – cum a fost cazul cu spaţiul fostei Iugoslavii şi pe cale politică, prin invitarea de a adera la N.A.T.O. a statelor care au făut parte din Tratatul de la Varşovia; primul val al extinderii s-a produs între 1997-1999, prin admiterea Cehiei, Poloniei şi Ungariei, iar al doilea val, care va include şi România, se va derula între 2002-2004.**

N.A.T.O. şi-a atins, în mare măsură, obiectivele propuse**, mai ales datorită eforturilor politice ale S.U.A. şi serviciilor sale de informaţii. Ţara care a deschis zăgazurile pătrunderii spre est a N.A.T.O. a fost Polonia, în frunte cu preşedintele ei electrician Lech Walesa, cea care a jucat un rol atât de hotărâtor în spargerea "frontului lumii comuniste".**

Concomitent cu aceste "succese", pe plan intern N.A.T.O. a cunoscut o continuă atrofiere**, ca urmare a evoluţiilor din cadrul Uniunii Europene, marcate de Tratatul de la Maastricht din 1992, Tratatul de la Amsterdam din 1997 şi a Tratatului de la Nisa din 2000, care au fundamentat Politica Europeană de Securitate şi Apărare a Europei Occidentale, spre marea nemulţumire a Washingtonului.**

"Părinţii terorismului" cer ajutorul vecinilor…

Reuniunea la nivel înalt a N.A.T.O., de la Praga, din luna noiembrie 2002, se anunţă ca fiind una dintre cele mai critice şi mai furtunoase din întreaga existenţă a acestui bloc militar. **Cu acest prilej, se vor confrunta, într-o manieră dură, concepţia şi dorinţa S.U.A. de transformare a N.A.T.O. într-un instrument al politicii externe americane, în contextul războiului împotriva terorismului internaţional şi strategia politică a Uniunii Europene de a-şi crea propria Identitate de Securitate şi Apărare, independentă de N.A.T.O.**

În luna februarie 2002**, preşedintele** George W.Bush **a definit războiul împotriva terorismului internaţional ca fiind: *"Concentrarea tuturor resurselor de care dispunem, toate miloacele diplomatice, toate instrumentele serviciilor de informaţii (spionaj), toate procedeele de impunere a legii, toată influenţa financiară şi toate armele de război, pentru a neutraliza şi nimici reţelele globale ale terorii"*.**

Combaterea fenomenului terorist va rămâne o iluzie dacă nu se va umbla

la cauzele care îl generează**. Uniunea Europeană se va angaja, precaut şi pe cont propriu, în acţiunile de combatere a terorismului, fără a-şi prejudicia interesele în lumea musulmană şi nu se va pune sub comanda Washingtonului, într-un război total împotriva fantomei teroriste.**

La Praga, se vor lua noi hotărâri cu privire la structurile integrate ale N.A.T.O., care vor suferi modificări profunde, dar nu în sensul creşterii lor. Aliaţii vest-europeni ai S.U.A. vor milita pentru un N.A.T.O. preponderent politic şi mai puţin militar. Aceste state nu vor mai cheltui pentru întărirea N.A.T.O. sub aspect militar.

În Europa Occidentală se ştie că, la amplificarea şi agravarea fenomenului terorist, politica din trecut a S.U.A. şi-a adus o mare contribuţie**.**

Analiştii americani Marvin J.Cetron şi Owen Davies, de la Centrul Internaţional de Prognoză din Washington, într-un studiu intitulat *"Stabilitatea naţională"* (pag.17), dat publicităţii în februarie 2002, fac următoarea apreciere: *"Statele Unite ale Americii au contribuit masiv la întărirea infrastructurilor extremiste din lumea musulmană, aprovizionându-le cu armament, mijloace fianănciare şi antrenându-le, mai ales pe durata războiului indirect purtat cu fosta U.R.S.S. în Afganistan"***.** La 11 septembrie 2001, S.U.A. au suportat consecinţele propriei lor politici din epoca războiului rece. **Aceiaşi analişti prognozează că S.U.A. vor face obiectul unor atacuri din partea terorismului internaţional pe care Statele Unite înseşi l-au creat,** cel puţin 20 ani de acum încolo**.**

Singura satisfacţie pe care o va avea Washingtonul în urma reuniunii de la Praga va fi extinderea spre est a N.A.T.O. cu un nou val de state invitate la aderare.

Admiterea acestora în N.A.T.O. nu se va produce automat, ci în cadrul unui proces ce va dura 3-4 ani**.**

În ceea ce priveşte viitorul N.A.T.O. ca bloc militar, acesta nu este deloc încurajator pentru cei care sunt dispuşi să vadă realităţile şi tendinţele aşa cum sunt. Politicienii de la Bucureşti nu se găsesc printre aceştia.

N.A.T.O.**, o maşină de război creată pe parcursul unei jumătăţi de secol,** nu va dispărea peste noapte**. Degradarea şi, în final, lichidarea acestui bloc militar va fi un** proces gradual ce se va derula pe parcursul mai multor ani**, pe măsură ce Uniunea Europeană îşi va construi propria identitate de securitate. Un lucru este însă cert:** N.A.T.O. va pieri acolo unde s-a născut, adică în Occident...

Capitolul IX

CIA ŞI NEOFASCISMUL

State care se integrează
şi… state care se dezintegrează

Dorinţa statelor central-est-europene, ieşite de sub regimurile totalitariste, **de a se apropia de Vestul prosper**, nu ca un dizident sărman şi neajutorat, nu ca un prizonier iertat, ci ca cineva ce aduce cu el anumite valenţe şi valori, precum un potenţial spiritual şi moral, iniţiative îndrăzneţe de pace, un vast potenţial de creativitate încă nefolosit, etosul libertăţii recent câştigate şi inspiraţie pentru decizii suple şi îndrăzneţe, **nu s-a materializat nici după 13 ani**.

Anul 1990 a fost un an al speranţei, 1991 un an al incertitudinii iar în anii 1992, 1995 şi 1999, ideea unei Europe unite şi democratice de la Atlantic la Urali a pierit, pentru mult timp sau poate chiar pentru totdeaunea, în munţii întunecaţi ai Bosniei-Herţegovina, în Transnistria şi Caucaz, dar mai ales în Kosovo.

Dezmembrarea imperiului sovietic, dispariţia statelor totalitare şi a instrumentelor de coerciţie ale acestora, dar mai ales încurajarea valorilor" epocii precomuniste **au redeschis Cutia Pandorei** a unor vechi antagonisme, precum rasismul etnic, rivalităţile istorice şi mai ales iredentismul.

Reverberare a naţionalismului în Europa Centrală şi de Est, în Balcani şi în fosta U.R.S.S., forţele centrifuge redeşteptate au fracţionat statele în lungul unor frontiere etnice, care nu mai concordă cu frontierele convenţionale de stat recunoscute internaţional. Politica S.U.A. de sprijinire a independenţei fostelor republici unionale şi de fragmentare în continuare a Federaţiei Ruse a exacerbat aceste fenomene în spaţiul fostei U.R.S.S. **Americanii au sprijinit dezmembrarea** fostei Iugoslavii, a Cehoslovaciei, iar in anul 2001 divizarea Macedoniei. Statele din Europa de Est au fost împărţite în două categorii: în **state care se integrează şi state care se dezintegrează**. Se pare că **România a fost plasată în cea de-a doua categorie…**

De la comunism, la… neofascism

La puţin timp de la depăşirea erei comuniste, forţele democratice din Europa de Est au avut de înfruntat un adversar mult mai periculos şi mai imprevizibil decât înseşi dictaturile nepopulare pe care le înlăturaseră. Astfel, **în întregul spaţiu geopolitic al Europei de Est s-au ridicat forţe conservatoare de cea mai rea speţă, naţionalismul radical cu substrat etnic şi chiar neofascismul.**

Un spectru extrem de divers de forţe de dreapta a ieşit la suprafaţă în toate aceste ţări, manifestându-se pe fondul unor ideologii cu puternice caracteristici autoritariste şi rasiste. **Iniţial, acestea au fost încurajate de Occident, în scopul "eradicării comunismului".**

Discursul politic al acestor forţe are o puternică încărcătură naţionalistă, abundă în referiri la suferinţe seculare, la pierderi teritoriale de acum zeci sau sute de ani etc. Toate acestea, la scară naţională, au înlocuit retorica marxist-leninistă de altă dată, cu cea naţionalistă, iredentist-autonomistă, xenofobă şi chiar antisemită.

Pe lângă sarabanda naţionalistă, o parte din "presa liberă" s-a aruncat, pur şi simplu, în valuri de antisemitism şi şovinism etnic, rivalizând cu tonul şi problematica politică din perioada interbelică. **Nume ce păreau îngropate pentru totdeauna în cavoul istoriei au fost scoase la suprafaţă şi idolatrizate**, astfel: **Tiso** în Slovacia (şeful statului fascist slovac din anii celui de-al doilea război mondial), **Horia Sima** în România, **Pavelici** în Croaţia (fascist) şi chiar figura odioasă a lui **Adolf Hitler** în Germania. În fosta R.D.Germană, tineretul neofascist şi-a pus uniforme, a repus în circulaţie lozinci de tip hitlerist şi a trecut la agresiuni făţişe faţă de străinii din Germania, pentru *"curăţirea şi purificarea patriei"*. **La Moscova, în ziua de 9 mai 2002, o organizaţie fascistă a marcat ziua de naştere a lui Hitler**.*

CIA creează monştri !

În Europa de Est, ideologia comunistă a fost înlocuită rapid cu ce era mai uşor şi mai la îndemână, adică cu naţionalismul. **Fundaţia G.Sörös** pentru o "societate deschisă" nu este străină de acest fenomen, în **eforturile sale de rupere a Transilvaniei din trupul României**.

În Occident, forţele *"noii drepte"* au fost reprezentate cel mai elocvent de Ronald Reagan şi Margaret Thatcher, care şi-au făcut loc pe scara politică sub lozinci şi idealuri ale economiei libere de piaţă, guvernare limitată şi accentuarea rolului individului în societate. În perspectiva anilor s-a putut constata că cei doi au fost, în realitate, nişte **falşi reformatori**

economici. In final, programele lor au eşuat lamentabil. Căile ferate britanice privatizate de către “Doamna de fier” au ajuns în paragină, iar în anul 2002 se discută despre “renaţionalizarea” acestora. **Toate manifestările extremiste din Europa, atât din Est, cât şi din Vest sunt produse ale războiului rece, exploatate şi de către serviciile de spionaj.**

Acele forţe apreciate de către Paul Hockenos (analist politic din S.U.A., autorul cărţii “Liber să urăşti”, 1994), ca fiind mai grave şi mai periculoase decât înseşi regimurile comuniste totalitare răsturnate în memorabilul an 1989 **au supravieţuit erei totalitare datorită sprijinului pe care l-au primit tot timpul din Vest. Acestea s-au alimentat la canalele C.I.A. şi ale războiului psihologic desfăşurat sistematic din 1947 încoace.** Acestor forţe li s-a promis “paradisul”, dacă vor concura la răsturnarea comunismului. Aceste forţe, indiferent de orientarea lor fascistă sau legionară, conservatoare sau ultranţionalistă, rasistă etc. au fost finanţate, încurajate numai pentru caracterul lor “anticomunist”. **Ca şi *“Sabia islamului”*, după încetarea războiului rece, aceste forţe au început să lovească şi în Occident**.

Este deci normal ca acum, în condiţiile democraţiei incipiente, când totul este pe faţă, aceste categorii şi forţe politice, anacronice dar folositoare cândva, să devină **stânjenitoare pentru democraţiile occidentale**, odată cu dispariţia pericolului comunist.

Prima caracteristică a forţelor de dreapta din fosta lume comunistă este aceea că nu au nimic comun cu democraţia, iar Vestul a început să le perceapă din ce în ce mai mult în acest mod.

Formaţiunile, curentele, partidele, organizaţiile de extremă dreaptă din Europa de Est şi de Vest au în esenţa lor elemente de fascism dar care s-au mai adaptat la realităţile din zilele noastre, devenind **neofasciste**.

Manifestările de “curăţire etnică” practicate de beligeranţi în contextul conflictului din fosta Iugoslavie, de către sârbi, croaţi şi albanezi, **ţin de esenţa unor practici fasciste**. Acelaşi lucru se poate spune şi în legătură cu **acţiunile UDMR faţă de populaţia romă-nească din judeţele Harghita şi Covasna**, revenite în actualitate la sfârşitul anului 2001.

Neofascismul contemporan poate îmbrăca **multiple forme organizatorice**, astfel: grupări neonaziste de tineret, partide naţional-populiste, mişcări fundamentaliste religioase, cercuri intelectuale, grupuri fasciste din exil, militanţi înarmaţi etc.

Unele din aceste grupări **se inspiră din “valorile” trecutului mişcărilor fasciste**, ceea ce le face mai uşor de identificat în ceea ce priveşte caracterul lor neofascist.

Noua Dreaptă şi Noua Stângă

Forţele conservatoare sunt o altă categorie politică ce se manifestă în fostele state comuniste, considerate, până mai ieri, în Occident, drept "democratice".

Spre deosebire de conservatorismul occidental care, în perioada postbelică, s-a adaptat la cerinţele democraţiei, inclusiv în Germania, după 40 ani de "democraţie supervizată" (adică de ocupaţie), precum şi în Spania şi Italia, sistemele totalitare ale partidului unic au împiedicat o evoluţie similară a conservatorismului din aceste state.

Statele din centrul şi estul Europei nu au fost niciodată societăţi democratice în adevăratul sens al cuvântului. De aceea, forţele democratice din statele foste comuniste se uită spre democraţiile occidentale pentru a le imita. **Pentru forţele naţionaliste, ieşirea de sub tutela sovietică ar crea posibilităţi de întoarcere la vechile tradiţii.** Acestea nu cunosc un adevăr fundamental şi anume acela că istoria nu face paşi înapoi.

Stafiile trecutului s-au strecurat în structurile noilor democraţii, cu filozofii greu de disimulat, precum *"societatea organică"*, *"superioritate etnică"* şi *"destinul naţional"*. Naţionalismul postcomunist, în mod intrinsec, contravine liberalismului democratic şi ideii unei Europe Unite pe care şi le asumă formal.

Naţionalismul şi extremismul de dreapta sunt prezente şi se manifestă şi în lumea occidentală. În 1991, şeful Ku-Klux-Klanului din Louisiana, **David** Duke, a obţinut 39% din voturi în alegerile pentru postul de guvernator al statului. Victorii semnificative, în ultimii ani, în campaniile electorale au obţinut şi **Frontul Naţional** în Franţa, **Partidul Republican** în Germania, **Liga Nordului** în Italia, **Noua Dreaptă** în Suedia, Austria, Belgia, pe care le prezentăm într-un capitol aparte.

În Polonia, Slovacia, Ungaria şi Slovenia, forţele naţionalist-populiste se află în competiţie cu mişcările democratice viabile şi par-tidele comuniste reformate, revenite la putere, în 24 din 28 de state foste "socialiste", între 1993-2001.

În Bulgaria şi Serbia, **fostele partide comuniste sunt ultranaţionaliste**. În Cehia, şi-a făcut apariţia un **populism extremist de dreapta**. În fosta R.D.Germană, s-a născut o mişcare neofascistă de tineret foarte violentă. Dreapta poloneză încorporează toate forţele, de la Lech Walesa la organizaţiile neonaziste de tineret.

Forţele de dreapta din Europa de Est apelează la un conservatorism cu rădăcinile în mediul rural, în cultura ţărănească, la tradiţii ce se manifestau în perioada interbelică cu privire la naţiune, familie, religie şi statul naţional. În România, deşi încă foarte slabe, organizaţii neolegionare încep să iasă în public.

Este vorba de un conservatorism care nu are încredere în modernitate şi în valorile democratice postbelice.

Naţionalismul est-european contestă valorile iluministe ale progresului, cuceririle tehnologice, egalitatea oamenilor, cultura urbană.

Naţiunea – civică sau etnică ?

Placa turnantă a acestor forme de conservatorism este naţiunea. În lumea contemporană, se disting două moduri diferite de abordare a conceptului de naţiune. Unul în sens strict etnic, altul în sens larg, civic.

Naţiunea civică sau democratică îşi are rădăcini în revoluţia franceză, desemnând corpul de cetăţeni a cărui suveranitate colectivă constituie statul. Prin "naţiune", în sensul occidental-democratic al conceptului, este vorba de toţi oamenii care trăiesc în graniţele unui stat, indiferent de etnie, religie, limbă sau alte caracteristici. Principiul fundamental al naţiunii civice este cetăţenia, toţi cetăţenii bucurându-se de o **deplină egalitate în faţa legilor. Pentru Ungaria şi UDMR acest lucru este de neacceptat.**

Cu alte cuvinte, naţiunea-stat este sinonimă cu democraţia constituţională, cu supremaţia legii şi drepturilor omului. **Naţiunea etnică**, pe de altă parte, este o comunitate populară legată nu printr-un sistem de legi sau graniţă statală, ci prin descendenţă, limbă, obiceiuri şi istorie. Ceea ce primează în apartenenţa la naţiunea de acest gen este etnicitatea. Această naţiune este, în acelaşi timp, o *"naţiune de sânge pur"*, germani, francezi sau români, de exemplu, de la care toate celelalte popoare de alte obârşii sunt excluse. Aici se încadrează şi legea prinvind acordarea *"legitimaţiilor de maghiari"* în statele vecine Ungariei.

Primatul sângelui aduce după sine şi o ierarhie a oamenilor, atunci când în interiorul statului trăiesc oameni diferiţi din punct de vedere etnic. **Drepturile şi privilegiile, într-un asemenea stat, se acordă prin naştere (origine etnică) şi nu prin cetăţenie.** Pentru naţionalismul etnic, naţiunea este o unitate naturală, care evoluează în concordanţă cu legile biologice proprii şi a ritmului său intern. Fiecare naţiune are destinul său unic, mistic, spre care aceasta aspiră şi pe care alte naţiuni îl perturbă. ***"Naţiunea etnică"* a constituit fundamentul celui de-al treilea Reich.**

Un aspect critic al destinului comun tuturor naţiunilor etnice este acela că toţi membrii comunităţii lor naţionale trebuie să trăiască în interiorul graniţelor aceluiaşi stat. A se avea în vedere politica Ungariei, promovată pe faţă după anul 1990.

Naţiunea etnică se află în contradicţie cu premisele Europei democratice, integrate şi prezintă un anumit grad de disponibilitate pentru

stări conflictuale, în contextul est-european multinaţional.

Din punct de vedere ideologic, **naţiunea etnică favorizează autocraţia, rasismul, expansionismul, revanşismul şi iredentismul**.

În zilele noastre, toate statele moderne conţin elemente atât ale naţionalismului civic, cât şi ale celui etnic. Naţionalismul modern, atât etnic, cât şi civic, şi-a manifestat prezenţa cu întârziere în Europa de Est, iar când în sfârşit a apărut, acesta a înclinat mai mult spre forma etnică. După dezmembrarea celor patru imperii – german, habsburgic, ţarist şi otoman – ca urmare a efectelor primului război mondial, pe harta Europei şi-au făcut apariţia o serie de state noi, cu tradiţii democratice slabe sau de-a dreptul inexistente, cu pretenţii teritoriale unele faţă de altele şi cu mari dificultăţi socio-economice. **Încercările de a croi state etnice pe seama cordonului de naţiuni nou apărute în Europa de Est au eşuat încă de la început şi au condus la rezultate tragice în cursul celui de-al doilea război mondial.**

Democraţiile fragile instaurate în această parte a Europei în perioada interbelică s-au blocat sub presiunile naţionaliste interne iar, în final, au căzut sub diferite forme, fie prin ocupare, fie prin "alianţă" sub dominaţia Germaniei naziste.

Cu toate că, din fericire, la orizont nu se întrezăreşte o Germanie de tipul celui de-al treilea Reich, scenariul pe care îl reprezintă Europa de Est nu este mai puţin periculos. **Aceleaşi forţe dinamice care au condus statele succesoare după primul război mondial pe calea naţionalismului extremist şi în final la război s-au pus din nou în acţiune.**

Dezmembrarea fostei U.R.S.S. a lăsat, din nou, în voia lor, statele mici, sărace şi amestecate din punct de vedere etnic şi iată că, din nou, la aceste state, în totală sfidare şi desconsiderare a experienţei istorice, primul lor impuls este orientat spre naţionalismul etnic şi statul naţional, pe aceleaşi baze, cu pretenţii teritoriale în toate direcţiile. Acolo unde naţionaliştii extremişti împing logica naţiunii etnice până la soluţia radicală, aşa cum s-au petrecut lucrurile în fosta Iugoslavie, rezultatul este construirea unui stat naţional etnic exclusivist. Preţul plătit, şi de această dată, este războiul civil, cu toate consecinţele sale, printre care **expulzările în masă de populaţii, lagărele de concentrare şi genocidul**. În alte state, precum ţările baltice, Slovacia, Bulgaria, Turcia, în care există minorităţi etnice semnificative, autorităţile au strâns şurubul în cazul acestora prin **"represiuni culturale" şi legi restrictive privind drepturile cetăţeneşti*.***

Aflate sub "focul populaţiei majoritare", **minorităţile naţionale** reacţionează prin **amplificarea propriului naţionalism**, care uneori ia forma unor ambiţii separatiste, iredentist-autonomiste, ca maghiarii din România,

albanezii din Serbia şi Macedonia, ruşii din Republica Moldova, cecenii din Rusia etc.

Creşterea tensiunilor etnice interne, de regulă, **atrage amestecul "statelor mamă" ale minorităţilor**, care se arată foarte dispuse să vină pentru "salvarea" conaţionalilor, mai ales în regiuni pe care pretind că le aparţin (Ungaria în cazul maghiarilor din Transilvania, Voivodina şi Slovacia). **Spirala naţionalismului – acţiune reacţiune – se declanşează, astfel, de la sine ori de câte ori naţionalismul este la ordinea zilei.** Evenimentele de la Târgu Mureş din martie 1990 se înscriu în acest context.

Conflictele militare pe fondul etnic separatist atrag şi intervenţiile militare străine, transformarea unor zone întregi în **protectorate militare**, cum s-a întâmplat în Bosnia-Herţegovina şi în Kosovo, în 1995 şi 1999.

Vestul, care timp de 45 ani a susţinut curentele şi grupările anticomuniste de dreapta, este în prezent stupefiat să constate că dreapta post-comunistă manifestă antipatie faţă de economia liberă de piaţă.

Privatizare, dar pentru noi !

Naţionaliştii post-comunişti tind să gândească despre capitalism ca fiind, în ultimă instanţă, o ideologie (de esenţă evreiască) menită să priveze naţiunea de bunurile şi cultura sa. În mod tradiţional, naţionalismul de dreapta a văzut în capitalismul industrial şi în cultura tehnologică bazate pe profit, ca fiind în conflict cu etica populară. De asemenea, o parte a egalitarismului de tip populist se străduieşte să disemineze conceptul de naţiune etnică.

În termeni populişti clasici, **de avuţia naţională ar trebui să beneficieze întreaga naţiune şi nu doar o mică parte a acesteia şi cu atât mai puţin "străinii"**.

Naţionaliştii şi populiştii militează în prezent, **pentru încetinirea ritmului privatizării,** ba chiar mai mult, aceasta **să fie stopată în totalitate**. Această atitudine poate pleca de la următoarele interese fundamentale. Pe de o parte, metoda "ritmului lent" ar favoriza aceste forţe deoarece o economie centralizată presupune existenţa unui stat puternic, care să conducă economia cu o mână forte. **Aceasta ar însemna, totodată, menţinerea privilegiilor economice, în timp ce desnaţionalizarea, procesul de vindere a proprietăţii de stat către investitorii particulari, ar pune în pericol aceste privilegii.** Pe de altă parte, "atitudinea" unor forţe politice faţă de procesul de privatizare **depinde foarte mult şi de locul şi rolul acestor forţe în procesul respectiv**. "Privatizarea" fiind în esenţă o luptă acerbă pentru divizarea proprietăţilor statului, principiul *"cine împarte*

parte îşi face” se aplică din capul locului. Cu cât o formaţiune sau partid este mai departe de procesul de “împărţire” (privatizare) a avuţiei naţionale, cu atât opoziţia lui faţă de acesta va fi mai înverşunată, prezentându-l ca pe un proces de hoţie, corupţie, distrugerea “economiei naţionale” etc. Cert este un fapt, şi anume că procesul privatizării nu va putea fi stopat. În urma lui se va naşte clasa de proprietari care va domina societatea economiei de piaţă, clasă care nu poate deriva din altceva decât din categoria fostei clase manageriale a fostei lumi socialiste. Acest lucru a fost demonstrat cu prisosinţă în cazul României, unde iresponsabilitatea, ineficienţa şi corupţia au făcut ravagii, speriind o întreagă Europă.

Revoluţiile din 1989, care au doborât regimurile politice din Europa de Est, **au măturat totodată şi faţada adevărurilor spuse pe jumătate**, a distorsiunilor prin care elita conducătoare îşi justifica puterea. Este, de la sine înţeles că est-europenii simţeau “nevoia de adevăr” şi au procedat la recuperarea valorilor istorice pierdute. Este, însă, tot atât de adevărat că, în căutările lor de recuperare a “adevărului”, **est-europenii au acceptat şi noi ficţiuni istorice**, cu nimic mai puţin dăunătoare prin implicaţiile lor pentru democraţie. Pe de altă parte, **teama de şomaj, de spectrul mizeriei a făcut din libertatea de expresie o simplă ficţiune. Oamenii tac şi suferă chiar mai mult decât în perioada totalitarismului.**

Dizidenţii – puţini dar s-au înmulţit…

Mitul naţional, reînviat în fiecare stat est-european, joacă un rol deosebit de important în societăţile post-comuniste, fiind exploatat în scopuri de partid.

Pe de o parte, **naţiunea oferă un fel de panaceu al mântuirii pentru oamenii apăsaţi de moştenirea oportunismului şi colaborării în vechiul regim.** Naţionaliştii prezintă întoarcerea lor la trecutul istoric, ca o revenire la un “trecut naţional glorios” pe care comunismul impus de sovietici l-a înăbuşit. Ca în orice comunitate naţională, poveştile cu zâne despre glorioasa istorie naţională le conferă oamenilor un sens şi o idee de trecut comun, de ideal, mândrie şi de simţământ al continuităţii. În Europa de Est a zilelor noastre, poveştile înfrumuţesate despre “bunăstarea naţiunii şi suferinţele sale” au reînviat şi pentru a le folosi indivizilor, **spre a se debarasa de acţiunile (sau inacţiunile) lor din epoca comunismului**. Este de admis că o persoană majoră, dacă dorea să ducă o viaţă normală, el sau ea, erau obligaţi să colaboreze într-un fel sau altul cu vechiul sistem, chiar şi ca tovarăş vremelnic de drum, fie ca martor obedient, fie ca funcţionar sau ca informator. Revoltele populare împotriva regimului au fost zdrobite fără menajamente. Cu sau fără resentimente, **imensa majoritate a populaţiei a căzut la compromis cu**

puterea. Dar acest lucru este valabil pentru toate regimurile politice din lume. Şi populaţia S.U.A. a căzut la compromis în epoca sclaviei sau a mchartismului turbat din anii ’50, dacă a dorit să supravieţuiască. **“Preţioşii” dizidenţi au fost extrem de puţini, dar s-au înmulţit în proporţie de masă după 1989…**

Naţionaliştii de dreapta portretizează istoria postbelică, ca şi cum aceasta ar fi fost o luptă continuă de peste 40 ani a naţiunii lor democratice împotriva regimului de ocupaţie impus de sovietici. După cum se spune în poveste, în 1989 poporul, în sfârşit a triumfat, eliberându-se din cătuşele dominaţiei străine.

Naţionaliştii se prezintă zgomotos, pe sine şi pe înaintaşii lor, ca pe cei mai desăvârşiţi campioni ai anticomunismului, practică ce are audienţă în unele cercuri din Europa de Est post-comunistă, pe fondul unor resentimente antitotalitare. Forţele de dreapta se autoportretizează ca fiind “antiteza comunismului”, cea mai avansată formă de opoziţie faţă de “internaţionalism”, ca ideal al regimurilor înlăturate de la putere. Chiar dacă se admite orientarea de dreapta, ca o reacţie la cele peste patru decenii de regim totalitar, analiştilor occidentali nu le scapă observaţiei faptul că această “dreaptă” nu a reuşit să se desprindă nici de etica totalitară stalinistă şi nici de ideologia care a precedat-o. Mai mult chiar, se constată existenţa unei reale continuităţi, atât în domeniul valorilor, cât şi al culturii politice, între actualele curente de dreapta şi fostele regimuri comuniste totalitare. Din acest punct de vedere, situaţia nu trebuie să surprindă, deoarece, **cei mai gălăgioşi naţionalişti au fost, cu numai 13 ani în urmă, printre cei mai loiali susţinători ai regimurilor comuniste**.

Parţial, naţionalismul afişat de forţele de dreapta post-comuniste este tot o moşternire de la vechiul regim. Deşi ideologia comunistă se străduia să-şi demonstreze ascendenţa asupra ideologiilor naţionaliste, în mod curent, aceasta a făcut apel la naţionalism, pentru a-şi crea o legitimitate, mai ales în R.S.România, între 1964-1989.

După epoca stalinistă a anilor ‘50, toate statele din Europa de Est au adoptat, sub o formă sau alta, ca bază a politicii lor de stat, naţionalismul. După împrejurări şi necesităţi, aripile populiste din cadrul partidelor comuniste de guvernământ au făcut apel la naţionalism, chiar şi în expresiile lui cele mai populare, desigur de fiecare dată sub lozinci comuniste. Comuniştii polonezi, precum şi cei din fosta Cehoslovacie au folosit cu brutalitate antisemitismul, pentru discreditarea adversarilor politici, atât din interiorul, cât şi din exteriorul partidului. În România, fostul dictator Nicolae Ceauşescu a cultivat şi folosit în scopuri politice forma cea mai extremă de *“comunism naţional”*, similar în multe privinţe cu naţionalismul virulent practicat în societatea românească din perioada interbelică. **Specifică în**

practica guvernelor comuniste a fost alimentarea şi întreţinerea sentimentelor naţionaliste de sus în jos, concomitent cu înăbuşirea acestora, atunci când se manifestau de jos, din rândul maselor.

În situaţiile când manifestările naţionaliste din statele Europei de Est îmbrăcau aspectul rezistenţei, al opoziţiei faţă de regimurile totalitare, acestea erau tratate drept *“fasciste”* sau *“contrarevoluţionare”*, fiind suprimate cu duritate.

Nu este mai puţin adevărat că **grupări şi curente neofasciste, din domeniul subculturii, au supravieţuit** în state precum R.D.Germană, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria şi România. Acestea **au ieşit la suprafaţă după 1989**, unindu-se cu cele din S.U.A., Canada, Spania, Germania, Franţa, Suedia, Austria şi Rusia.

Declinul economic continuu – pericol major !

O altă cauză a unor stări de spirit negative şi al manifestărilor de esenţă naţionalist-extremistă rezidă în situaţia economică dificilă, moştenită de la fosta lume socialistă. **Declinul economic continuu**, apariţia şomajului şi inflaţiei, scăderea generală a nivelului de trai **au oferit argumente şi muniţie propagandistică credibile**, pe care oportunismul politic, mai ales de tendinţă extremistă de dreapta, nu a ezitat să le folosească, lucru demonstrat şi de rezultatele alegerilor din România, în anul 2000.

În general, est-europenii s-au îndepărtat de comunism cu credinţa naivă într-o trecere rapidă la o viaţă prosperă, bazată pe economia de piaţă şi pe relaţiile cu S.U.A. şi Uniunea Europeană. **Trezirea la realitate este cumplit de dureroasă**, mai ales acolo unde nici economia de piaţă şi nici democraţia nu au înregistrat progrese notabile.

La nivelul anului 1989, lumea est-europeană percepea capitalismul ca pe un remediu, universal şi instantaneu, pentru toate racilele de care sufereau economiile centralizate, intrate în declin ireversibil, în cel de-al nouălea deceniu al secolului XX. Chiar şi la 13 ani de la memorabilele schimbări din 1989, **situaţia economică din Europa Centrală şi de Est nu a cunoscut îmbunătăţiri simţitoare**. Deziluzia oamenilor a luat, în curând, locul euforiei temporare, după căderea comunismului. **Povara tranziţiei a generat mânie, resentimente, invidie şi nelinişte.** Sub regimurile comuniste est-europene s-au deprins cu securitatea garantată de stat, cu principiile egalitariste, care încep să iasă din nou la suprafaţă, generând proteste tot mai frecvente. **Această situaţie se dovedeşte favorabilă pentru tot felul de elemente de dreapta, populiste**, cu soluţii gata pentru toate situaţiile, făcând promisiuni fără acoperire, punând necazurile şi greutăţile oamenilor pe seama altora, a

străinilor, a evreilor, ţiganilor, dând vina pe Occident sau pe ţările vecine.

Populismul cu orientare de dreapta se adresează în special categoriilor sociale cele mai puternic afectate de reformele economice.Tot acestora li se adresează şi **fostele partide comuniste reformate** şi este surprinzător pentru Occident să se constate că, la atât de puţin timp de la înlăturarea regimurilor totalitare, acestea repurtează **succese remarcabile în toate fostele state socialiste din Europa Centrală şi de Est**. Până şi în Germania reunificată, fostul partid comunist al R.D.Germane a devenit o forţă.

În perioada post-totalitară şi predemocratică, cum obişnuiesc unii analişti occidentali să considere că s-ar afla fostele state socialiste din Europa, fiecare din ele s-ar găsi la o răscruce de drumuri, între democraţie şi proto-dictatură. **Împovărate de istorie, precum şi de imensele obstacole ridicate de tranziţie, este greu de imaginat că statele din Centrul şi Estul Europei vor putea produce, în timp scurt, succesele repurtate de statele democratice dezvoltate din Europa Occidentală.** În viziunea unor analişti occidentali, mai mult sau mai puţin bine intenţionaţi sau avizaţi, printre care şi Paul Hockenos, autorul cărţii *“Liber să urăşti sau ridicarea dreptei în Europa de est post-comunistă”*, apărută în Marea Britanie în 1993, spaţiul geopolitic al fostei lumi socialiste, pentru o perioadă de timp dificil de delimitat, va fi expus **pericolului unor tulburări, conflicte armate, puciuri, crize şi sărăcie**. Această previziune s-a şi adeverit în mare măsură. Naţionalismul radical etnic şi extremismul de dreapta sunt curente politice prezente pe scena politică est-europeană şi vor continua să-şi exercite efectele nocive, cel mai probabil, pentru o lungă perioadă de timp. La aceste aprecieri şi concluzii au aderat şi alţi analişti occidentali, precum Lawrence Freedman (profesor la King’s College), James Gow (lector al Universităţii din Londra) sau Thomas Halverson (profesor al Universităţii de Relaţii Internaţionale Keele din S.U.A.).

Ca analişti care au studiat fosta lume socialistă din Europa din afară, iar schimbările petrecute în această parte a continentului în perioada de după 1989, tot din surse indirecte, aceste aprecieri mi se par doar parţial fondate. Prezenţa fenomenelor negative semnalate de analiştii occidentali nu poate fi contestată. Ceea ce se scapă din vedere sunt, însă, nişte dimensiuni fundamentale ale societăţilor post-totalitare, care, chiar dacă trec printr-o profundă criză, acestea sunt **societăţi industrializate, urbanizate şi cu un ridicat nivel de instruire a populaţiei**. Nu este lipsit de semnificaţie faptul că **în spaţiul geo-economic al fostului CAER acţionează peste 25% din numărul total al inginerilor existenţi în lume**. Revoluţiile antitotalitare nu s-au produs ca urmare a unui război, iar situaţia din Europa nu se aseamănă prin nimic cu cea existentă după primul sau după cel de-al doilea război mondial. Exagerarea crizei fostei lumi socialiste, construirea de scenarii catastrofale şi

lansarea de previziuni descurajatoare, mi se par simptomatice pentru analiştii din vest, cultivaţi în spiritul şi doctrina războiului rece. Atunci când se va intra în normalitate, **Europa Centrală şi de Est are mari şanse de revigorare** şi relansare economică, **dacă acest lucru i se va permite**.

Trăgând concluziile de rigoare din experienţa Europei de Est post-totalitare, statele Uniunii Europene vor trebui să admită că nici spaţiul lor geopolitic nu este imun faţă de manifestările naţionaliste cu iz etnic şi mai ales faţă de proliferarea mişcărilor extremiste de dreapta, de tip populist şi neofascist. **Dacă Europa de Est se va destrăma şi prăbuşi în haosul pe care naţionalismul etnic şi extremismul de dreapta le pregătesc, nici Europa de Vest nu va avea un viitor sigur.** Atât primul, cât şi cel de-al doilea război mondial au izbucnit tocmai datorită situaţiei existente în această parte a Europei.

Fiecare stat din Europa Centrală, în funcţie de particularităţile naţionale, de experienţa istorică proprie, de standardele de cultură şi civilizaţie atinse şi-a adus contribuţia la generarea unor fenomene cu caracter rezidual, de natură să împieteze bunul mers al acestora pe calea democraţiei reale, a economiei de piaţă, a respectării drepturilor omului, a apropierii de nivelul statelor dezvoltate din cadrul Uniunii Europene în vederea integrării în acest organism.

Mai catolici decât Papa !

Polonia, ţara cea mai aplaudată, mai privilegiată şi mai mediatizată în S.U.A. şi Europa de Vest, pentru rolul său istoric de "spărgător al frontului lumii comuniste", **prezintă încă imaginea unei societăţi convulsionate**, divizate şi cu o suită de fenomene de natură reziduală, care îi îngrijorează chiar şi pe cei mai fideli proteguitori din Vest.

Voinţa Statelor Unite ca *"experimentul polonez"* să reuşească, aşa cum s-a exprimat fostul preşedinte american George Bush, în 1990, s-a dovedit a fi nerealistă. Celebrul sindicat *"Solidaritatea"* s-a făcut ţăndări, aventura preşedintelui electrician s-a încheiat, iar **democraţia polonează este pusă la grea încercare, dar nu de către cripto-comunişti, ci de** cu totul alte forţe, mult mai puternice şi mai influente, printre care şi **catolicismul conservator** din această ţară.

Spre deosebire de celelalte state din Europa Centrală, în Polonia, biserica, de rit catolic, de cea mai conservatoare esenţă, a jucat un rol major în lupta îndelungată pentru înlăturarea regimului totalitar. După ce această misiune a fost îndeplinită, **biserica catolică** poloneză, în loc să se întoarcă la altare şi să vadă "de cele sfinte", **s-a angajat într-o acerbă luptă pentru putere**. Această atitudine deranjează enorm atât pe americani, cât şi

societăţile occidentale, în care instituţiile bisericeşti au trecut prin ample procese de reformare şi adaptare la cerinţele epocii moderne, post-industriale. Mai mult chiar, sociologii occidentali consideră **societatea post-industrială**, adică societatea informaţională, ca fiind în acelaşi timp şi **o societate post-religioasă**.

Potrivit aprecierilor unor analişti occidentali de marcă, printre care şi Paul Hockenos, **atât biserica catolică poloneză, cât şi scaunul papal, sub polonezul Ioan Paul al II-lea** (fostul cardinal Wojitila) **au intrat în contradicţie cu valorile morale, sociale, etice şi politice acceptate universal în Occident, dar respinse de catolicismul polonez**, care se consideră *"ultimul bastion al catolicismului pur, adevărat şi incoruptibil"* din Europa. În viziunea Papei de origine poloneză, *"comunismul nu mai constituie principala piedică în restaurarea civilizaţiei creştine. În prezent, cultura occidentală consumeristă şi toleranţa morală a acesteia sunt cele mai mari obstacole în calea idealurilor Bisericii Catolice"*.

Pe timpul vizitei sale în Cehoslovacia, Papa Ioan Paul al II-lea a scandalizat opinia publică şi cercurile politice occidentale, când a afirmat că, în Europa Centrală şi de Est, *"comunismul este înlocuit cu secularism, indiferenţă, consumerism hedonistic, materialismul pragmatic şi morala ateistă occidentale"*. În viziunea pontifului polonez, *"unitatea Europei de la Atlantic la Urali **nu trebuie concepută pe baza democraţiei şi drepturilor omului, ci pe catolicism**, luând ca model Polonia, ca stat catolic"*.

Implicarea bisericii catolice poloneze în politică, a depăşit orice limite, pe care atât masele de oameni din această ţară, cât şi opinia publică din Occident nu sunt dispuse să le mai tolereze. Astfel, **primii trei şefi de guvern necomunişti au putut fi numiţi numai după ce biserica catolică şi-a dat avizul**.

Reacţiile faţă de tendinţele totalitare ale bisericii catolice din Polonia, atât pe plan naţional, cât şi în lumea occidentală, nu au întâziat să apară, mai ales când în practicile acestei instituţii s-a constatat şi o **accentuată politică cu iz antisemit**. Analiştii occidentali au ajuns la concluzia că "fundamentalism" există nu numai în cazul religiei islamice, ci şi al religiilor creştine catolică şi ortodoxă.

Încrederea populaţiei poloneze în biserica naţională a scăzut continuu în ultimii ani, după cum o ilustrează sondajele de opinie, de la **85%** în 1990, la **50%** în 1992, pentru a scădea la **40%** în 1995. După unele aprecieri, **imensa majoritate a populaţiei poloneze s-a săturat, pur şi simplu, de amestecul bisericii în politică**.

Referitor la România, atât în cadrul N.A.T.O., cât şi în cel al Uniunii Europene, se apreciază că biserica ortodoxă s-a implicat în politică într-o

manieră inadmisibilă pentru o societate modernă, democratică. **Samuel Huntington**, în studiul *“Ciocnirea civilizaţiilor”*, **separă România de lumea occidentală tocmai pe criterii religioase**.*

“Bastioanele antisemitismului” – în NATO !

În afara acestui fenomen, considerat rezidual şi antidemocratic, pe care specialiştii occidentali în “eradicarea comunismului” nu l-au întrevăzut, **în Polonia au apărut partide de extremă dreapta şi neofasciste**, active, violente şi cu un ridicat grad de periculozitate pentru stabilitatea internă şi pentru evoluţia pe coordonatele democraţiei a statului polonez. Dintre acestea, cele mai active sunt: Renaşterea Naţională Poloneză, Partidul Naţional Polonez, Partidul Polonez Independent, Clubul Conservator Monarhic, Redeşteptarea Naţională. Cel mai puternic partid extremist de dreapta este Partidul Naţional, condus de Maciej Giertich, fost consilier, mulţi ani la rând, al corpului bisericii catolice poloneze, al cardinalului Gelmp.

În Polonia, există partide ultranaţionaliste, antisemite şi neofasciste, mult mai numeroase, mai active şi mai periculoase decât în celelalte state din Europa Centrală. Cu toate acestea, Polonia nu a fost “monitorizată” de către Consiliul Europei, iar în 1999 a fost admisă în N.A.T.O.

Convingerile şi manifestările antisemite din Polonia sunt considerate ca cele mai grave din întreaga Europă, polonezii fiind cotaţi că împărtăşesc asemenea concepţii în proporţie de **40%**, faţă de România, unde acest procent ar fi de **10-11%** din totalul populaţiei. În Ungaria cu atitudini antisemite s-ar manifesta **17%**, iar în Cehia şi Slovacia, **23%** din populaţie. Aceste date statistice provin din surse occidentale, nu sunt inventate de autor, iar din compararea lor ar trebui să rezulte că **nu România, ci *“bastioanele democraţiei”***, adică *“Grupul de la Vişegrad”*, **se află pe primul loc în existenţa unor manifestări antisemite.Fiind însă de credinţă catolică, acest “păcat” li se trece cu vederea…**

După ce a căzut de la putere, aflăm tot din surse occidentale că, în campaniile sale electorale prezidenţiale, **Lech Walesa** a recurs, în mod repetat, la **practici şi declaraţii cu iz antisemit**, pentru a-şi înlătura adversarii.

În campania din 1991, L.Walesa, repeta, la fiecare miting electoral, că este *“sută la sută polonez”*, în contrast cu **Tadeusz Mazowiecki**, intelectual de clasă europeană, fostul său consilier, care l-a învăţat abecedarul politicii şi **l-a propulsat în fruntea mişcării *“Solidaritatea”***, dar care era **evreu la origine**. Atunci când se întâlnea cu simpatizanţii săi politici, iar aceştia strigau

“Trimite-l pe Mazowiecki în Israel”, *“Gazează-i pe evrei”* sau *“Când ai de gând să-i dai afară pe evrei?”*, muncitorul Lech Walesa, glorificat în S.U.A., candidat la funcţia supremă în stat, se făcea că nu aude.

Ungaria ar vrea Transilvania şi Voivodina…

Ungaria post-totalitară, sub guvernele conduse de Josef Antall, Gyla Horn şi Victor Orban, **a făcut din *“problema minorităţilor ungureşti”* din statele vecine**, Serbia, Slovacia şi România, **obiectivul fundamental al programelor sale politice**. Pe lângă cabinetul primului-ministru ungar, a fost creat un **secretariat special,** destinat menţinerii contactelor permanente cu “maghiarimea” din afara graniţelor Ungariei *. Începând cu anul 2002, acesta patronează activitatea de acordare a “legitimaţiei de maghiar” pentru cetăţenii din statele vecine, de naţionalitate maghiară.

Neîndrăznind, încă, să ridice în mod direct problema unor modificări de frontieră în favoarea sa, **Ungaria a promovat în ultimii ani, în organismele europene şi mondiale, ideea legitimării unor *“drepturi minoritare colective”***, cu trimiteri directe la minorităţile maghiare din Transilvania, Voivodina şi Slovacia. Întreaga Europă a rămas stupefiată, în **iulie 1991**, când primul-ministru maghiar **J.Antall** a declarat, fără echivoc, că *“Voivodina a fost cedată după primul război mondial Iugoslaviei şi nu Serbiei”*, **lăsând, astfel, să se înţeleagă că, după dezmembrarea Iugoslaviei, provincia Voivodina ar reveni Ungariei şi Serbiei**. În felul acesta, **Ungaria a apărut, în mod oficial, pentru prima dată după cel de-al doilea război mondial, cu o pretenţie teritorială nominalizată**.

În acelaşi spirit revizionist, **în martie 1992, fostul ministru al Apărării maghiar, Lajos Fur, a declarat**, la o reuniune a Forumului Democratic Maghiar, **că Ungaria ar avea “obligaţii” să-i apere pe minoritarii unguri din afara graniţelor sale**.

Analistul american Stephen Larabee, de la Institutul Naţional de Cercetări pentru Apărare –RAND, din S.U.A., aprecia, în studiul său *”Securitatea Europei de Est în epoca post război rece”*, apărut în 1993, că ***“modificarea prevederilor Tratatului de la Trianon din 1920”* ar putea deveni, în curând, prioritatea strategică numărul unu a Ungariei.** “Logica maghiară”, afirmă autorul, ar putea pleca de la constatarea reală existentă în Europa, adică “modificarea prevederilor Tratatului de la Versailles” prin dispariţia Iugoslaviei şi a Cehoslovaciei. **Dacă a putut fi “revizuit” Tratatul de la Versailles, de ce nu ar putea fi “revizuit” şi Tratatul de la Trianon, ar gândi Budapesta.** Această “idee” a fost susţinută şi de fostul comandant suprem al N.A.T.O., generalul american **Wesley Clark**, în anul **1999**, pe timpul agresiunii aeriene

“Forţa Aliată” împotriva Iugoslaviei, când a declarat de la Bruxelles că ***“Tratatul de la Trianon nu mai este de actualitate”***.

Horthy – în NATO, prin reprezentanţi !

Pe scena politică maghiară, limbajul standard al campaniilor electorale de după 1990 nu mai gravitează în jurul "anticomunismului", "pan-europenismului" şi "valorilor democratice". În prezent, pe primul plan se situează *"idealurile naţionale şi teritoriale"*. **Fostul prim-ministru Josef Antall**, apreciat în S.U.A., Germania şi alte state din Europa de Vest, drept un *"cavaler al democraţiei"* şi luptei pentru "eradicarea comunismului", **s-a dovedit a fi un politician sub-mediocru, a cărui întreagă politică a gravitat în jurul naţional-revizionismului tradiţional al Ungariei**. În afară de "anticomunismul" şi **antiromânismul visceral** ce l-au caracterizat, J.Antall, nu avea absolut nimic în trecutul său care să-l recomande ca pe un şef de guvern respectabil. Pe timpul regimului totalitar, J.Antall a fost un obedient şi insignifiant învăţător de şcoală primară, apoi şeful unei librării, ca în final să ajungă director la un muzeu. Singurul lucru ce l-a "recomandat" pentru înalta investitură pe care a deţinut-o a fost originea sa socială, adică faptul că **tatăl său a făcut parte din cercul intim al lui Miklos Horty, precum şi din guvernul fascist al acestuia, în perioada 1920-1944**. Această origine prezenta, în mod evident, garanţia că J.Antall a fost crescut şi educat *"în cel mai pur şi mai autentic spirit anticomunist"*, adică acea categorie de oameni politici pe care specialiştii americani în "problemele democraţiei" i-ar dori instalaţi în toate funcţiile politice de decizie cheie din fosta lume comunistă. Lucrurile nu au urmat nici pe departe un astfel de curs.

Aşa cum l-au instruit mentorii săi din Vest, J.Antall s-a inspirat, în elaborarea programului politic al Forumului Democratic Maghiar, din "valorile epocii precomuniste" ale Ungariei, adică din perioada anilor '20 şi '30. **Uniunea Europeană a fost şocată de amploarea propagandei şovine, naţionalist-iredentiste prezentă în alegerile parlamentare din Ungaria, desfăşurate în luna aprilie 2002.**

Se pare că, în perioada de tranziţie, partidele şi doctrinele politice care au reînviat, sub o formă sau alta, tradiţiile politicianiste ale perioadei interbelice din Polonia, Ungaria, Cehia şi Slovacia, Bulgaria şi România, au adoptat, prin consens sau contagiune, lozinca: *"Cu cât mai înapoi în istorie, cu atât mai bine"*. Consider că tocmai în aceasta rezidă cauza principală a eşecurilor electorale ale acestor forţe politice şi tot **aceasta va fi şi cauza pentru care vor fi şi scoase definitiv de pe scena politică a statelor respective**, aşa cum s-a întâmplat cu P.N.Ţ.-C.D. în anul 2001. Este din ce în ce mai evident că, atât S.U.A., cât şi aliaţii lor occidentali nu au cum să mai sprijine asemenea forţe şi orientări, deoarece acestea se găsesc într-o

contradicţie flagrantă cu “valorile democraţiilor occidentale” şi imperativele secolului XXI, **preferându-i, de voie/de nevoie, ca parteneri de dialog şi afaceri pe ex-comunişti**, care oricum sunt mult mai aproape de secolul viitor, decât toate partidele istorice luate la un loc. Anii 2001 şi 2002 au confirmat întru totul acest curs.

În cazul Ungariei, naţionalismul extremist şi revizionismul teritorial, mai mult sau mai puţin transparent, **pe care le practică forţele politice din această ţară, au început să devină jenante şi greu de sprijinit de către Occidentul democratic**, mai ales după admiterea acestei ţări în N.A.T.O., în aprilie 1999.

Pentru ca graniţele Europei să arate aşa cum sunt, continentul a trecut prin două războaie mondiale, care în total au costat viaţa a 70 milioane de oameni. **Schimbările politice din fosta U.R.S.S., Iugoslavia şi Cehoslovacia nu trebuie interpretate că s-ar fi dat drumul la renegocierea şi mai ales la revizuirea graniţelor interstatale de pe *“Bătrânul Continent”*.** Dacă s-ar gândi aşa, atunci, în fruntea statelor revizioniste ar trebui să se situeze Germania, deoarece aceasta a pierdut o treime din teritoriul său, în urma celor două războaie mondiale.

Un asemenea curs al evenimentelor politice pe continent, indiferent în care parte a acestuia, **ar îndrepta Europa, în mod inevitabil, către un al treilea război mondial şi nu către integrare**. Din modul cum se manifestă şi mai ales cum perseverează în problema minorităţilor maghiare din statele vecine, se pare că **Budapesta face dovada unei iresponsabilităţi**, pentru care a început să fie “trasă de mânecă” de către comunitatea statelor europene, aşa cum s-a şi întâmplat în anul 2001, în problema legitimaţiilor de maghiari.

“Steagurile” de la Primăria Budapestei…

Pretenţia Ungariei că ar fi *“protectoarea celor cinci milioane de unguri”* care trăiesc în statele vecine, ca minorităţi naţionale, pe lângă caracterul ei absurd şi în afara oricăror norme de drept internaţional, este pe de altă parte anacronică şi totodată exagerată, dincolo de orice notă de autorespect. Din istoria Europei, ne amintim că rolul de “protector” şi-l asumau, de regulă, monarhii Rusiei, Franţei şi Marii Britanii, când era vorba de creştinii de pe cuprinsul Imperiului Otoman. **Nu cred că Ungaria îşi poate aroga un asemenea rol acum, la începutul secolului XXI, în relaţiile cu ţările vecine**, chiar şi numai după simplul criteriu al raportului de forţe.

Pe de altă parte, ***“cei cinci milioane de maghiari”* din statele vecine Ungariei există doar în capetele înfiebântate ale cercurilor politice de**

la Budapesta. Pentru a nu cita surse autohtone, ci strict americane, la nivelul anului 1996, monorităţile maghiare din aceste state se prezentau astfel: 1,7 milioane în România, 600.000 în Slovacia, 400.000 în Serbia, 160.000 în Ucraina. **O aritmetică elementară indică un total de 2.860.000 de minoritari maghiari şi nu cinci milioane cum pretinde Budapesta…**

“Treziţi-vă, maghiari !”

Tot din surse occidentale, diverse şi demne de toată încrederea, rezultă că, **în totalitatea lor, campaniile electorale din Ungaria post-totalitară au fost marcate de stânjenitoare manifestări antisemite şi naţionalist-şovine**. Forumul Democratic Maghiar şi-a construit, printr-o imensă propagandă, imaginea de *“unic reprezentant al naţiunii maghiare, al culturii maghiare, al spiritului ungar, al tradiţiilor ungare”*. Principalul manifest al Forumului Democratic Maghiar din anul **1990**, intitulat *“Treziţi-vă maghiari !”,* a fost redactat de către poetul populisto-neo-fascist Istvan Csurka. În context, se vorbea despre: *“Teroare, soldaţi, sânge şi prăbuşirea finală. Tot ce este în jurul nostru se cutremură şi se prăbuşeşte.* ***Un război cu România poate începe în orice moment****”*. Istvan Csurka susţinea aceleaşi “idei” şi în anul 2002, fiind **principalul aliat al lui Victor Orban** în alegerile parlamentare pe care le-a pierdut.

Populiştii şi neo-fasciştii maghiari, concentraţi în **mişcarea *“Nepu”***, patronată de **Sandor Csoori** şi **Istvan Csurka**, inspirată din “valorile” epocii pre-comuniste, adică horthismul interbelic, se pronunţă împotriva modernismului, a civilizaţiei de tip occidental, care au *“erodat conştiinţa maghiară”* şi au pus la cale procese ca cele de la Trianon, de care s-ar face vinovaţi atât evreii, cât şi naţiunile occidentale.

“Hungarismul pur”, susţin cei doi scriitori, ideologi ai naţionalismului extremist maghiar de nuanţă neo-fascistă *“poate fi salvat numai prin întoarcerea la valorile ţărăneşti tradiţionale, bazate pe micii fermieri şi pe viaţa pastorală”*. Aceasta ar fi **singura cale de dezvoltare a Ungariei, care ar trebui să respingă atât capitalismul, cât şi socialismul**.Trebuie să recunoaştem că asemenea idei sunt propagate şi în România, mai ales din direcţia opoziţiei politice reprezentată de partidele istorice, refăcută în structuri debile dar foarte zgomotoase, după 1989.

Guvernul maghiar condus de **J.Antall** a scandalizat o întreagă Europă, atunci când a declarat că *“îi reprezintă pe toţi cei 15 milioane de unguri, atât din interiorul, cât şi din exteriorul Ungariei”*. În faţa unei asemenea declaraţii, care este **identică cu cea făcută de Adolf Hitler**, înainte de declanşarea celui de-al doilea război mondial, când, tot aşa, *“cel de-al treilea Reich îi*

reprezenta nu numai pe nemţii de pe cuprinsul Germaniei, ci şi pe cei din afara acesteia, oriunde s-ar afla”. Faţă de o asemenea afirmaţie iresponsbilă, Paul Hockenos se întreabă, în cartea sa “Liber să urăşti”: *“dar pe ţiganii, evreii, nemţii, sârbii şi românii care trăiesc pe teritoriul Ungariei cine-i reprezintă?”* Acelaşi analist apreciază că, **prin declaraţiile politice iresponsabile făcute la Budapesta, minorităţile maghiare din România, Serbia, Slovacia şi Ucraina sunt puse în situaţii imposibile**, oferindu-li-se protecţia unei jurisdicţii a cărei valabilitate încetează la frontierele cu statele respective.

Minorităţile maghiare existente în statele vecine Ungariei, drepturile şi libertăţile lor depind în totalitate de legile şi reglementările juridice existente în aceste state. Ungaria, cel mult, poate recurge la apeluri sau la ameninţări, aşa cum de altfel şi procedează.

Ungurii din Voivodina, Transilvania şi Slovacia îşi exercită dreptul de vot în statele de origine şi nu în Ungaria. **Criteriul etnic nu dă dreptul Ungariei să se erijeze în *”reprezentant al tuturor maghiarilor”* şi, cu toate acestea, o face, în sfidarea oricăror norme ale dreptului internaţional.**

Pentru a se menţine la putere cu ajutorul U.D.M.R., partidul de guvernământ din România, P.S.D., se vede obligat să facă concesii pe această linie.

Ungaria, atât pe timpul guvernului J.Antall, cât şi în prezent, **caută să exploateze la maximum,** în propriul interes, **conflictul militar din spaţiul fostei Iugoslavii (1991-1999) şi rezultatele acestuia**, adică dezmembrarea unei entităţi statale apărute în urma primului război mondial. Indiferent de partidul din care fac parte, **politicienii de la Budapesta gândesc la fel**, şi anume: *“Dacă etnicii sârbi nu pot trăi în Croaţia, atunci etnicii maghiari de ce să fie obligaţi să trăiască în Serbia, Slovacia sau România? Într-un climat al schimbărilor de frontiere, de redresare a unor injustiţii îndelungate şi Tratatul de la Trianon ar trebui renegociat. Dacă românii din fosta Republică Sovietică Moldova optează pentru reunirea cu România, atunci şi ungurilor din Transilvania trebuie să li se permită să opteze, în mod democratic, pentru unirea cu Ungaria”*. Iată unde bat ungurii, atât cei de la Budapesta, cât şi cei din conducerea U.D.M.R. ...

Ungaria – “centrul neonazismului în Europa de Est” !?

Forumul Democratic Maghiar a încercat, fără succes, să diminueze crimele săvârşite de maghiari sub regimul horthist, când au fost trimişi în lagărele de concentrare în jur de 600.000 de evrei, din care 400.000 au fost exterminaţi *. Deputatul liber-democrat Gyorgy Gado, evreu de origine, a stârnit o adevărată furtună în Ungaria, când a declarat în Parlament că ***“Holocaustul maghiar”*** **a fost o realitate săvârşită de maghiari, cu mâini maghiare**, chiar dacă astăzi, acest adevăr nu mai este recunoscut. Extremismul de dreapta şi neofascismul din Ungaria sunt reprezentate de partidele Alianţa Naţională Ungară, Uniunea Naţional-Creştină, Partidul Naţional Ungar şi Partidul Naţional al Micilor Proprietari.

Din analizele unor observatori străini, şi în bună măsură neutri, rezultă că **propaganda maghiară externă, este în cea mai mare măsură, îndreptată împotriva României**. Cu toate acestea, potrivit unei anchete *“Times Mirror”* din 1991, **doar 30% din populaţia Ungariei ar gândi negativ la adresa românilor**. Se pare că această situaţie ar corespunde realităţii, lucru reflectat de succesul iniţiativei reconcilierii istorice dintre România şi Ungaria, lansată de preşedintele Ion Iliescu şi finalizată prin semnarea Tratatului de bază dintre cele două ţări, în 1996.

Dintre statele Europei Centrale, membre ale Consiliului Europei, Ungaria prezintă cel mai deplorabil tablou al prigonirii ţiganilor. Dacă în România, cazurile de violenţă dintre ţigani şi comunităţile româneşti au avut şi au, de regulă, un caracter accidental, în ţara vecină de la nord-vest, prigonirea şi violentarea minorităţii ţigăneşti a îmbrăcat **adevărate forme de pogrom**, aşa cum s-a întâmplat în septembrie 1992, în oraşele Eger şi Mişkolc, unde s-au desfăşurat raiduri neprovocate ale unor bande de tineri neonazişti, care s-au dedat la atrocităţi, chiar de faţă cu poliţia maghiară, fără ca aceasta să intervină. Asemenea asalturi ale bandelor neofasciste antiţigăneşti s-au mai produs la Rakospalota, Gyore, Aranyosapati, Ketegyhaza şi Tula.

După unele surse occidentale, **organizaţiile fasciste de tineret din Ungaria**, ar cuprinde între **5.500-6.000 de membri**. Aceştia întreţin legături apropiate cu organizaţiile fasciste de tineret din Germania, Austria, Spania şi S.U.A.

Ungaria este apreciată ca un mediu deosebit de apt pentru renaşterea fascismului, după cum apreciază Gory Rex Lauck, conducătorul unei filiale din S.U.A., oraşul Lincoln, statul Nebraska, a Partidului Naţional Socialist Muncitoresc German, care ar continua să supravieţuiească într-o adâncă conspirativitate. Sigla acestui partid, cu filiale secrete în mai multe state ale lumii, este zvastica roşie. Ţelul final al partidului este *“înfiinţarea unui*

stat naţional-socialist, liber şi suveran în Germania reunificată”. **Ideile partidului nazist ilegalist au început să se facă simţite în Ungaria, încă din anul 1991**, în publicaţia *Uj Rend* (Noua Ordine). Neonazismul maghiar şi-a dezvoltat legăturile cu organizaţiile neonaziste din Austria, Germania, Franţa, Suedia. După estimările unor analişti politici occidentali, **Ungaria, este în prezent, principalul centru al neonazismului pentru Europa Centrală şi de Est. Aceasta ar explica, în bună măsură, şi tupeul ieşit din comun al comportamentului Budapestei**, de a se amesteca brutal şi făţiş în treburile interne ale statelor vecine şi mai ales în România. Principala formaţiune neonazistă din Ungaria este Acţiunea Socialistă Naţională, condusă de Istvan Cyorkos.

Deosebit de îngrijorător este faptul că **puternice nuclee neonaziste acţionează, tot mai simţitor, de pe teritoriul Statelor Unite. Acestea îşi construiesc, în prezent, filiale pe teritoriul fostelor state socialiste din Europa**. Probabil că de la un asemenea “nucleu” au pornit atât ideile, cât şi acţiunile ce au constituit **fenomenul Piaţa Universităţii** de la Bucureşti, din mai 1990. Sub umbrela Forumului Democratic Maghiar, au fost şi continuă să se cultive şi disemineze concepţii rasiste cunoscute doar în epoca de glorie a celui de-al treilea Reich. Astfel, *“naţiunea maghiară este o societate organică, pură din punct de vedere etnic”*. **Toate populaţiile “nemaghiare” sunt, în mod implicit considerate ca fiind *“oameni de mâna a doua”***.

Dacă până mai ieri Ungaria era considerată ca fiind *“cea mai avansată pe calea democraţiei”*, datorită legăturilor sale tradiţionale cu Vestul, analiştii străini constată că **terminologia fascistă, antisemită şi rasistă a devenit o componentă de rutină a discursului politic din această ţară**. Spre stupefacţia S.U.A. şi Europei de Vest, îndemnurile specialiştilor occidentali la “eradicarea comunismului” şi revenirea la “valorile” epocii precomuniste au scos la suprafaţă, în cazul Ungariei, manifestările latente de fascism, înzestrat cu un “arsenal” adecvat acestei ideologii, care, pe fondul naţionalismului etnic maghiar, al unei stări de ignoranţă politică de masă şi a unei stări economice catastrofale, prinde rădăcini tot mai puternice.

După numai patru ani de “democraţie de tip occidental”, în urma alegerilor parlamentare din luna **mai 1994, Partidul Socialist Maghiar (fost comunist) a revenit la putere**. Grupările democratice şi neonaziste din Ungaria au etichetat guvernul de la Budapesta condus de Gyula Horn, drept “bolşevic”. Acesta a pierdut alegerile din anul 1998, dar **le-a câştigat din nou pe cele din anul 2002**.

Dezastrele Havel şi Walesa

***"Revoluţia de catifea"* din septembrie 1989, din Cehoslovacia**, prin urmările sale la scară europeană, **va rămâne în istoria generaţiilor viitoare**, nu atât prin faptul că a fost răsturnată tirania comunsită, cât mai ales **prin distrugerea unei entităţi statale**, rezultată în urma primului război mondial, prin sistemul Tratatelor de la Versailles şi reconfirmată prin Tratatul de pace de la Paris din 1947, încheiat în urma celui de-al doilea război mondial.

Separarea Cehiei şi Slovaciei s-a făcut fără un referendum, doar prin voinţa arbitrară şi ambiţia unor politicieni de ocazie, aruncaţi în vârfurile ierarhiei de valurile revoluţiei, fără nici o legătură cu vreun criteriu democratic. **Vaclav Havel**, ridicat în slăvi de propaganda occidentală şi mai ales cea americană, ca fiind "expresia moralităţii şi virtuţilor naţiunii cehoslovace" la cele mai înalte cote, numai pentru faptul că nu a fost membru al partidului comunist şi pentru că "dramarturgul filozof " s-a manifestat ca dizident, înregistrând un anumit stagiu de uşoară detenţie.

Naţiunile din Europa Centrală, trecute prin focul revoluţiilor din anul 1989 ar trebui să tragă maximum de învăţăminte din experienţa acumulată şi să înţeleagă că **şefii de state şi de guverne, deţinătorii de portofolii ministeriale, nu se promovează din manifestaţiile stradale**, din şantierele navale, numai pentru că fac grevă, sau din închisori. **Atât Vaclav Havel** în Cehoslovacia, **cât şi Lech Walesa** în Polonia, după ce au fost utilizaţi ca instrumente în procesul revoluţiei ulterior, în perioada reconstrucţiei, s-au dovedit a fi **adevărate dezastre pentru ţările lor**. Dezmembrarea Cehoslovaciei va fi legată pe vecie de numele lui Vaclav Havel.

Scos direct din închisoare şi instalat în fotoliul prezidenţial, exact ca în basmele populare, V.Havel a fost incapabil să pună în aplicare *"valorile politice ale epocii precomuniste"*, la care specialiştii C.I.A. ţin atât de mult şi să reînvie Republica Cehoslovacia interbelică, liberal-umanistă din anii 1918-1938, a lui Thomas Masarik, invadată şi distrusă de Adolf Hitler.

După sângeroasa şi catastrofala dezmembrare a Iugoslaviei din 1991 şi războiul civil care i-a urmat până în 1995, **disocierea Cehiei şi Slovaciei a lovit puternic în interesele tuturor statelor din Europa Centrală**, readucând în actualitate ideea posibilităţii modificării frontierelor interstatale, stabilite în urma celor două războaie mondiale. Lipsit de orice talent de om politic, **Vaclav Havel s-a lăsat atras în *"Grupul de la Vişegrad"***, alături de Ungaria şi Polonia, state care au avut şi au în continuare pretenţii teritoriale faţă de fosta Cehoslovacie, **viciind relaţiile cu România şi Serbia, singurele aliate naturale ale acesteia**. După separarea Cehiei de Slovacia, V.Havel a fost reales preşedinte al

Cehiei, continuând să se bucure de sprijin, mai ales din partea S.U.A., pentru rolul său în susţinerea expansiunii spre est a N.A.T.O.

Cehia – "democraţie model" cu fascism şi rasism…

Dacă României i se aminteşte mereu că a fost *"principalul aliat al Germaniei hitleriste"* în războiul al doilea mondial în Europa, **Cehiei i se trece cu vederea obedienţa faţă de ocupaţia germană, precum şi faptul că cehii au expulzat 3 milioane de germani din Provincia Sudetă**. Dacă am fi procedat şi noi la fel cu maghiarii din Transilvania, în toamna anului 1944, în prezent România nu ar mai fi avut probleme etnice…

Aflată pe locul numărul unu al candidaţilor pentru admiterea în Uniunea Europeană, Cehia este departe de modelul optim al unei democraţii autentice. Fenomenele reziduale de tipul naţionalismului etnic, **rasismul şi neofascismul sunt mult mai prezente şi mai active în Cehia, decât în România.**

Încă din **primăvara anului 1990**, în Cehia şi-au făcut apariţia **organizaţii neofasciste de tineret**, care au organizat manifestaţii cu caracter violent, împotriva ţiganilor şi a unor muncitori de origine străină, în special vietnamezi, în localităţile Novi Bor, Decin, Teplice, Bilina, Chomutov, Ceska Lipa şi altele.

Organizaţiile rasiste şi neofasciste din Cehia au stabilit legături de cooperare cu organizaţii similare din Germania, Austria şi Ungaria. În **1992**, la Praga, erau concentraţi aproximativ **1.500** de tineri neonazişti activi, iar în Boemia, aproximativ **2.000**.

La 24 noiembrie 1991, în întreaga Boemie au avut loc manifestaţii ale grupurilor neofasciste, sub lozinci ca *"afară cu ţiganii"*, *"ţiganii la camerele de gazare"*, *"Boemia pentru boemieni"*. În fostul spaţiu cehoslovac, există în jur de 600.000 de ţigani, supuşi unui regim aspru de discriminare. **Neofasciştii cer expulzarea din ţară a tuturor ţiganilor, precum şi sterilizarea forţată a femeilor ţigănci**, chemări ce amintesc de perioada de glorie a celui de-al treilea Reich. **O serie de reviste şi ziare din Cehia, în mod constant, îndeamnă la acţiuni de tip rasisto-nazist, împotriva ţiganilor.** Pe zidurile din marile oraşe ale Cehiei, din 1991 încoace, pot fi citite chemări precum *"moarte tuturor ţiganilor"*, *"să-i măcelărim pe ţigani"* etc. În multe oraşe cehe, pe plan local, s-au emis **ordonanţe** care permit evacuarea forţată a ţiganilor delincvenţi. Cartierele ţiganilor au fost înconjurate cu **ziduri înalte** şi transformate în **adevărate ghetouri**.Înlăturarea acestora a necesitat intervenţii şi presiuni insistente şi îndelungate din partea Consiliului Europei şi Uniunii Europene.

Forţele neofasciste din Cehia sunt reprezentate în special de Partidul Republican, condus de Miroslav Sladek. Printre altele, acest partid, pentru care, în alegerile din 1992, au votat circa 600.000 de alegători, cerea arestarea, judecarea şi condamnarea tuturor membrilor Partidului Comunist, indiferent de funcţiile pe care le-au deţinut.

Pentru a-şi promova interesele în Cehia, americanii l-au trimis în această ţară pe Milov Voboril, om de afaceri american de origine cehă. Acesta a sosit în Cehia la începutul anului 1990, cu misiunea de a face carieră politică şi de a cumpăra acţiunile fabricii de automobile Skoda. Trimisul S.U.A. a eşuat în ambele sale încercări. Singurul partid pe care l-a găsit potrivit cu ideile sale politice a fost Partidul Republican neofascist, iar fabrica de automobile Skoda a fost cumpărată, la concurenţă, de firma germană Volkswagen, pentru suma de 750 milioane dolari. Influenţa germană în Cehia, favorizată enorm de existenţa frontierei comune, este din ce în ce mai mare, în dauna celei americane, încât s-a ajuns să se afirme, de către unii analişti, că **şansele acestei ţări de a deveni "land" german sunt mari**.

Fostul partid comunist din Cehia, deşi a trecut printr-un proces de reformă, nu a găsit de cuviinţă să-şi schimbe numele, ci doar să se adapteze la noua situaţie, purtând denumirea de Partidul Comunist din Moravia şi Boemia. Acesta, care are o puternică bază de masă, este împotriva privatizării forţate şi a desfiinţării serviciilor sociale, ceea ce l-a ajutat să ajungă la guvernare.

"Legiunea a V-a" din Slovacia

Slovacia, după separarea de Cehia la **1 ianuarie 1993**, a devenit **entitate statală de sine stătătoare pentru prima dată în istoria sa**. Într-adevăr, până în 1918, Slovacia a stat timp, de o mie de ani, sub dominaţie maghiară. În perioada 1939-1945, Slovacia a existat ca stat marionetă, clerical fascist, condus de Josef Tiso sub patronajul Germaniei hitleriste. **Între 1989 şi 1993, populaţia Slovaciei nu s-a pronunţat niciodată în majoritatea ei pentru separarea de Cehia, iar sondajele de opinie indică regretul marii majorităţi a slovacilor pentru dezmembrarea statului federal cehoslovac.**

Separarea Slovaciei de Cehia s-a datorat, pe de o parte, diferenţei în nivelul de dezvoltare al celor două entităţi şi incapacităţii slovacilor de a se alinia la ritmul reformelor economice impus de Cehia, iar pe de altă parte, recrudescenţei naţionalismului slovac, populist şi etnic, reprezentat de partidul Mişcarea pentru o Slovacie Democratică, condus de Vladimir Meciar, fost campion de box la categoria grea.

Renaşterea statului slovac, la 1 ianuarie 1993, se înscrie ca un

fenomen ce **dăunează intereselor României**, prin faptul că încurajea-ză mişcările autonomist-iredentiste din zonă, mai ales ale maghiarilor din Transilvania, este contrară principiului stabilităţii frontierelor, care, timp de peste 45 ani, până la războiul civil din fosta Iugoslavie, a ferit Europa de războaie şi este în contradicţie flagrantă cu ideea integrării europene.

Luată singură, cu o populaţie de numai **5.520.000 de locuitori**, faţă de Ungaria – cu o populaţie de 10.450.000, şi-a creat un raport de forţe local nefavorabil şi **va rezista cu greu presiunilor exercitate de cei 600.000 de unguri trăitori în această ţară, care, aţâţaţi şi sprijiniţi puternic de Ungaria şi Uniunea Mondială a Maghiarilor, presează puternic pentru autonomie etnică şi, în final, pentru unirea cu Ungaria.**

Aşa cum s-a putut constata, semnarea Tratatului de bază cu Ungaria în 1995, cu admiterea, în contextul acestuia, a Recomandării 1201 a Consiliului Europei, privind drepturile colective pentru minorităţi, nu numai că nu a condus la sporirea stablităţii în zonă, ci, aşa cum s-a putut constata în martie 1996, când parlamentul slovac a adus amendamente de fond acestui tratat, prin negarea Recomandării 1201, **relaţiile dintre Slovacia şi Ungaria au devenit mai încordate ca oricând, existând chiar pericolul izbucnirii unui conflict militar deschis**, între cele două state. Admiterea Slovaciei în N.A.T.O. nu va schimba cu nimic raporturile acestei ţări cu Ungaria.

Uniunea Democrată a Maghiarilor din Slovacia este soră geamănă a Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, ambele fiind identice cu Uniunea Democrată a Maghiarilor din Voivodina, mama lor comună fiind Budapesta, iar totul, la final, este refacerea *“Imperiului Sfântului Ştefan”*, nici mai mult nici mai puţin. Toate sunt coordonate de spionajul Ungariei.

În Slovacia se bucură de popularitate Partidul Naţionalist Slovac, formaţiune politică marcantă care, prin programul şi discursul său politic, se aseamănă mult cu Partidul România Mare.

În Slovacia a renăscut şi mişcarea fascistă, materializată prin Partidul Popular Slovac, precum şi prin alte grupări mai periferice, precum Partidul Libertăţii, Partidul Unificării Naţionale, Mişcarea pentru Slovacia Liberă şi altele. În anul 2001, Slovacia se situa din punct de vedere economic, mult mai bine decât România, având un P.N.B./locuitor de peste **8.000 dolari**, faţă de **4.500 dolari**, cât are ţara noastră. Iată un motiv fundamental pentru care şansele admiterii Slovaciei în N.A.T.O., la sesiunea de la Praga din anul 2002, să fie mult mai mari ca ale României.

Nemulţumiri de… 1.100 miliarde mărci

Tabloul fenomenelor politice reziduale din spaţiul geopolitic al fostului Tratat de la Varşovia, din epoca post-totalitară şi post-război rece, ar fi incomplet dacă am scăpa din vedere ce s-a petrecut şi în **fosta Republică Democrată Germană**, cotată ca fiind **printre primele zece state industrializate ale lumii**, cu o populaţie de **16.593.000 oameni**, care, la **3 octombrie 1990**, s-a unit cu Republica Federală Germania, sau mult mai exact a fost înghiţită de către aceasta, **prin extinderea automată, fără negocieri şi fără nici un fel de menajamente, a Constituţiei, legislaţiei şi administraţiei vest-germane peste landurile de est**. Acest spaţiu, de altfel cel mai dezvoltat şi mai prosper din punct de vedere economic din întreaga lume socialistă, a fost **imediat încorporat în Uniunea Europeană şi în N.A.T.O.**, bucurându-se de toate privilegiile pe care această nouă stare a est-germanilor scăpaţi din robia comunistă le presupune. Fostele state-surori ale R.D.Germane au fost, mai mult ca sigur, copleşite de invidie pentru norocul est-germanilor şi căutând să-i imite, sperând în aceleaşi efecte, Ungaria, Cehia şi Slovacia, Polonia, România şi Bulgaria s-au îngrămădit la porţile Occidentului, forţând intrarea în Uniunea Europeană şi în N.A.T.O. Ceea ce scapă din vedere euro-atlantiştii din statele Europei Centrale şi mai ales din România sunt deosebirile mari dintre nemţi, în general, şi celelalte etnii, şi mai ales, faptul că bogata şi puternica Germanie de Vest a luat asupra sa imensele cheltuieli ale tranziţiei statului est-german, ceea ce fostele aliate ale Germaniei de Est vor trebui să le suporte singure.

La 12 ani de la unificare, în condiţiile în care **guvernul vest-german a cheltuit 1.100 miliarde mărci pentru modernizarea părţii de est a statului**, fericirea celor peste 16 milioane de est-germani este departe de a fi deplină. **Rata şomajului (peste 28%) este cea mai ridicată din toată Europa, iar circa o treime din populaţie este total nemulţumită** de efectele economice, mai ales pe planul protecţiei sociale, ale unificării.

Neonazism cu… poliţişti germani spectatori

După 1991, în spaţiul fostei R.D.Germane au avut loc evenimente şi fenomene de o asemenea amploare şi gravitate, încât dacă acestea s-ar fi produs în România, precis că armatele N.A.T.O. ar fi fost trimise *“să restabilească ordinea”*. Spaţiul german, ca de altfel al întregii comunităţi euro-atlantice, este unul privilegiat, *“al prosperităţii şi democraţiei perfecte”*, de unde nu se transmit **decât imagini şi ştiri pozitive**, de invidiat. Toată atenţia mass-media din S.U.A. şi Europei occidentale este focalizată pe “mizeriile” fostei lumi socialiste, împotriva căreia şi astăzi, după 13 ani de la dispariţie, se poartă **un necruţător război informaţional şi imagologic**.

Pe plan politic, efectul cel mai evident şi cu urmările cele mai grave ale

unificării celor două Germanii a fost, şi rămâne, **recru-descenţa neonazismului, a rasismului, naţionalismului, xenofobiei şi antisemitismului.**

În luna **septembrie 1991**, la aproximativ un an de la unificarea Germaniei, în localitatea **Hoyerswerda** din estul ţării, cu o populaţie de 70.000 locuitori, au avut loc **manifestări neonaziste** demne de epoca de glorie a celui de-al treilea Reich. Punctul culminant al acestor manifestări, **la care poliţia şi armata au asistat ca simpli spectatori**, s-a derulat în ziua de **23 septembrie**, când, **sute de neonazişti**, desfăşurând steagurile roşii cu zvastică, intonând marşuri eroice din timpul lui Adolf Hitler, strigând în cor *"Sieg Heil"*, **au atacat cartierele locuite de muncitori străini, distrugând, incendiind şi maltratând oameni** ca în "noaptea de cristal" ce a inaugurat începutul "holocaustului" în Germania.

Atât în cursul anului 1991, cât şi în anii care au urmat manifestaţiile neonaziste din spaţiul fostei R.D.Germane, de tipul celor de la Hoyerswerda, **s-au repetat, la fel de violent**, în localităţile Saarlouis, Jittan, Halle, Greifswald, Hunxe şi Cottbus, dând naştere la incendii, jafuri şi pierderi de vieţi omeneşti.

“Germania pentru germani”

Dacă în epoca celui de-al treilea Reich manifestaţiile rasiste aveau ca slogan *“Germania fără evrei”*, în zilele noastre, după unificarea Germaniei, mişcările neonaziste, în creştere, acţionează sub lozinca *“Germania fără străini”*. Sunt vizaţi turcii, kurzii, asiaticii şi muncitorii veniţi din estul Europei.

Vandalismul, teroarea, bătăile, incendiile şi chiar asasinatele au devenit evenimente la ordinea zilei. Numai în anul 1993 au fost agresaţi **2.285** de străini, rezultând **17** morţi şi s-au produs **701** incendieri. Cele mai puternice manifestaţii neonaziste au avut loc la Rostock, Mollen şi Solingen, îngrijorând de data aceasta întreaga Europă Occidentală.

În ultimii ani, **neonazismul**, cu manifestările sale tipice, mai ales de natură rasistă, **s-a extins şi în alte localităţi**, precum Stendal, Oscherleben, Lubenau, Potsdam-Babelsberg, Quendinburg, Eisenbuttenstadt, Dessau Wittenberge şi Holzhausen. În toate aceste localităţi, caracterizate prin prezenţa unor muncitori străini, s-au auzit din nou strigăte, ce păreau îngropate definitiv, precum *“Heil Hitler”*, *“moarte străinilor”*, *“afară cu porcii străini”* şi altele, încât **mulţi analişti politici se întreabă dacă nu cumva Germania reunificată nu se îndreaptă spre cel de-al patrulea Reich…**

Entuziasmul românilor în urma ridicării vizelor de la începutul anului 2002 se va stinge repede, când vor constata “pe viu” că nu sunt doriţi în Europa de Vest.

Deţinuţii politici din închisorile fostei R.D.Germane, în număr de 2 600, eliberaţi după căderea zidului de la Berlin, sunt **cei mai activi în renaşterea şi conducerea a sute de organizaţii neonaziste de pe tot cuprinsul noii Germanii**.

Ceea ce îi intrigă şi îngrijorează pe observatorii străini ai scenei politice germane actuale este **tendinţa de extindere a neonazismului renăscut în est şi asupra vestului Germaniei**, faptul că **imensa majoritate a populaţiei** nu numai că nu ia atitudine împotriva manife-stărilor respective, ci chiar **le aplaudă**, iar ceea ce le depăşeşte pe toate este **complicitatea poliţiei germane** care, deşi prezentă, nu intervine. Aşa cum naţionalismul radical a reizbucnit în statele Europei Centrale, tot aşa şi extremismul de dreapta a răbufnit în Germania reunificată.

Presa internaţională şi canalele de televiziune americane, care deţin supremaţia asupra informaţiilor la scară globală, în mod deliberat s-au ferit să prindă sub reflector gravele manifestări neonaziste din Germania, fiind preocupate aproape în exclusivitate de “punerea în lumină” a “dezastruoaselor moşteniri” lăsate de regimurile comuniste căzute de la putere. Oricâtă imaginaţie ai avea este greu să

convingi lumea că renaşterea nazismului în Germania s-ar datora tot comunismului...

După unificarea celor două state germane, celebrul oraş **Leipzig**, leagănul revoluţiei antitotalitare din septembrie 1989, a devenit **centrul simbol al unificării mişcării neonaziste din fosta R.D.Germană, cu extremismul de dreapta din Germania de Vest**, reprezentat de Partidul Republican. Acolo unde, cu numai doi ani în urmă, se strigase ***"Noi suntem poporul"*** * şi *"Noi suntem un popor"*, în noiembrie 1992 se striga şi se mai strigă şi în zilele noastre *"Germania pentru germani"*, *"Germania Mare"*, *"Afară cu evreii"* şi *"Moarte străinilor"*.

Mişcările neonaziste din Germania au avut influenţe directe şi asupra recrudescenţei extremismului de dreapta din România, din prima jumătate a anului 1990, care a culminat cu evenimentele din 13 iunie 1990, ce aminteau perfect de imaginile de groază ale rebeliunii legionare din ianuarie 1941.

H. Kohl nu credea în Holocaust !...

La nivelul conducerii politice a Germaniei unificate se constată, în ultimii ani, tendinţa evidentă de a face uitate monstruozităţile săvârşite împotriva umanităţii de către Germania celui de-al treilea Reich.

Astfel, în **1995**, la comemorarea a 50 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, în mesajul său, **H.Kohl**, a spus: *"Toţi cei care au căzut în acest război, şi evreii şi soldaţii Naţiunilor Unite şi soldaţii nazişti, fără nici o deosebire, au fost victime"*. ** Cu alte cuvinte, călăii, autorii războiului au fost situaţi pe acelaşi plan cu adevăratele victime, adică popoarele Europei şi mai ales cele din est...

Ideologii şi doctrinarii mişcărilor neonaziste din Germania unită sunt şi autorii ideii situării în acelaşi plan a comunismului şi nazismului, precum şi a lui I.V.Stalin cu A.Hitler. Aceasta s-a făcut în scopul de a mai diminua din gravitatea crimelor nazismului, a spulbera, în acest mod, singularitatea şi particularitatea diabolică a nazismului şi atrocităţilor săvârşite de acesta. **Asimilarea comunismului cu nazismul merge mână în mână cu negarea tot mai vizibilă a însuşi faptului că ar fi existat un "holocaust".**

Trist este faptul că o parte a fostei intelectualităţi culturale a defunctului Partid Comunist Român şi-a însuşit, probabil nu gratuit, această "idee" şi astfel s-a născut serialul de televiziune ***"Memorialul durerii"***. Urmând exemplul neonazismului din Germania, şi în România, **foştii legionari, asasini ai lui Nicolae Iorga, au devenit "victime", ba chiar *"eroi ai luptei împotriva***

comunismului”…

Unirea – primul pas pentru Germania Mare ?

Partidele de extremă dreapta din Germania, printre care Partidul Republican şi Partidul Naţional Democrat German, ambele din vest, şi-au subordonat mişcarea neonazistă renăscută şi deosebit de activă din estul ţării. Toate la un loc **susţin revenirea Germaniei la graniţele sale din 1937**, ceea ce ar presupune primirea de către statul german a Alsaciei şi Lorenei de la Franţa, a Sileziei şi Pomeraniei de la Polonia, a Regiunii Sudete de la Cehia şi a Prusiei Orientale de la Federaţia Rusă. După aprecierile liderilor Partidului Naţional Democrat German, **unirea de la 3 octombrie 1990 *"constituie doar primul pas"* în procesul inevitabil de revenire a Germaniei la graniţele sale etnice**. Ce s-ar întâmpla cu Europa dacă acest partid ar veni la putere în Germania şi ar încerca să-şi pună în practică "programul politic?" Răspunsul este foarte simplu: **ar începe cel de-al treilea război mondial…**

Analistul englez Mark Frankland este de părere că **recrudescenţa extremei drepte** în fostele state socialiste din Europa Centrală, inclusiv sub nuanţele neonaziste, s-ar datora, în bună parte, şi faptului că reminiscenţele acesteia au fost încurajate şi folosite, în întreaga perioadă a războiului rece, ca **arme de luptă împotriva comunismului**.

Pentru "meritele" câştigate, extremismul de dreapta din Polonia, România, Ungaria, Bulgaria, Cehia, Slovacia şi estul Germaniei revendică, în prezent, drepturi politice faţă de care specialiştii C.I.A. nu mai au răspunsuri, încercând să dea vina tot pe totalitarismul comunist.

Dificultăţile economice prin care trece prospera Uniune Europeană şi mai ales creşterea şomajului au creat teren fertil partidelor şi grupărilor de extremă dreaptă, inclusiv celor cu înclinaţii fasciste care, la rândul lor, se extind în Europa Centrală şi de Est.

Respectarea frontierelor – condiţie pentru UE

Mesajul lumii occidentale, care a depăşit manifestările reziduale de natura celor cu care se confruntă fosta lume socialistă, cu cel puţin 50 ani în urmă, **este foarte explicit şi univoc. Nici o ţară din Europa Centrală şi de Est nu are şanse de a fi admisă în Uniunea Europeană şi în N.A.T.O., nu va avea acces la credite serioase şi la tehnologii, atâta timp cât nu acceptă respectarea frontierelor existente, nu respectă drepturile omului** (înţelegând şi minorităţile), **nu rezolvă toate problemele în litigiu, pe baza unor tratate serioase, ferme şi fără echivocuri**. Numai în acest context poate fi înţeleasă şi recunoaşterea de către Ungaria, pentru prima dată din 1920 încoace, a frontierei de stat cu România, într-un tratat bilateral, neimpus de "învingătorii în război".

Îşi fac amare iluzii acele forţe politice şi guverne din Europa Centrală, inclusiv din România, care încă mai cred că pot profita de o situaţie politică fluidă, nerestabilită complet, din această parte a continentului, pentru a proceda la rectificări de frontiere, la constituirea de enclave şi bantustane etnice, promovând idealuri politice fundamentate pe naţionalismul etnic.

România, în frunte cu toţi cei care sunt făuritori de concepţii şi opinii, indiferent de culoarea politică, **va trebui să promoveze valorile naţionalismului civic**, prezent în toată lumea civilizată spre care tindem şi care a făcut posibilă reconcilierea istorică dintre rivalii seculari ai Europei şi ai lumii, în special dintre Franţa şi Germania, Marea Britanie şi Germania, S.U.A. şi Japonia.

Naţionalismul civic, care pune cel mai mare accent pe calitatea de cetăţean al statului, cu drepturi depline, indiferent de naţionalitate, culoare, credinţe religioase sau convingeri politice, este condiţia fundamentală a eradicării fenomenelor reziduale în relaţiile dintre statele Europei Centrale şi din Balcani.

Europa integrată, de la Atlantic la Urali, renăscută, moder-nă şi prosperă, nu se va putea dezvolta decât pe fundamentul naţionalismului civic, deoarece acesta constituie liantul sănă-tos, tolerant, cooperant şi constructiv. Atât România, cât şi Ungaria au multe de înfăptuit din acest punct de vedere, iar acuzaţiile reciproce care se practică de mai mulţi ani nu duc la nici un rezultat. Nu există altă alternativă la reconcilierea istorică a celor două state, decât războiul.

Virusul autodistrugerii

În ultimii 15-20 ani, în Europa şi în lume s-a manifestat şi continuă să se manifeste un proces de autoerodare, de autodistrugere a unor entităţi statale, indiferent de sistemul social-politic. În cadrul acestui proces, pe care l-am numi virotic, au dispărut şi s-au dezmembrat **U.R.S.S.**, **R.S.F.Iugoslavia** şi **Cehoslovacia**. În Europa de Vest, **Italia** şi **Spania** proiectează imaginile unor societăţi în descompunere, **Belgia** a fost la un pas de divizare, iar criza din **Irlanda de Nord** este fără soluţie. **Canada** a fost în pragul divizării, iar pericolul ca acest lucru să se producă este departe de a fi dispărut.

România, în ultimii ani, a făcut dovada că este infestată cu virusul autodistrugerii. Opoziţia politică din România, grupată în jurul partidelor istorice, fixată în concepţii politice din secolul XX, dar care nu depăşesc nivelul anului 1923, este total inaptă pentru această epocă. Filozofia restauraţiei şi *"restitutio in integrum"* nu au absolut nimic cu România secolului XXI.

Scena politică românească, aflată sub lupa serviciilor de spionaj occidentale, este apreciată ca fiind cel mai puternic infestată cu manifestări incontrolabile, iresponsabile, şi în afara oricăror limite ale măsurii şi bunului simţ. Vieţii politice româneşti din epoca post-totalitară i s-a atribuit în Vest epitetul deloc onorabil de ***"tribalism balcanic"***.

În cartea sa *"Umbre şi speranţe"*, apărută în S.U.A. în 1994, politologul american I.F.Brown afirmă că, **în România post-totalitară, totul este posibil**, neexistând nici un fel de pârghii, modalităţi sau resorturi care să încadreze viaţa politică şi manifestările acesteia, între nişte parametri de responsabilitate. După mai bine de 13 ani de la Revoluţia din decembrie 1989, singurele domenii prin care s-a "remarcat" societatea românească au fost **ineficienţa, iresponsabilitatea şi corupţia**. Campania anticorupţie lansată de guvernul P.S.D., la începutul anului 2002, se datorează presiunilor imense lansate de către Uniunea Europeană, îngrozită pur şi simplu de dimensiunile acestui fenomen în România.

Starea presei româneşti, căreia nu i se contestă libertatea, **este apreciată, în S.U.A. şi Europa Occidentală, ca fiind absolut de neînţeles şi intolerabilă, după standardele vestice**. Aceasta este aproape total lipsită de ceea ce se cheamă profesionalism, iar despre deontologie nici nu poate fi vorba. Dezinformarea, calomnia, limbajul suburban şi, în final, iresponsabilitatea sunt tot atâtea calităţi atribuite unei mari părţi a presei din România democratică. De astfel de aprecieri se bucură ziare şi reviste numeroase, printre care cel mai frecvent sunt menţionate: *"România Liberă", "România Mare", "Renaşterea Bănăţeană", "Ziua", "Naţiunea", "Politica", "Dreptatea"* şi altele.

S-au exprimat păreri după care ar fi un adevărat dezastru pentru oficiile diplomatice din Bucureşti, pentru agenţiile străine de ştiri şi pentru jurnaliştii de profesie, dacă ar folosi presa din România ca singura sursă de informaţii pentru cunoaşterea realităţilor din ţara noastră. Cât priveşte **serviciile de spionaj străine care operează în România**, acestea pun foarte puţin preţ pe "sursele deschise", datorită sărăciei lor în informaţii, **contând mai mult pe elementele de agentură**.

Cunoaşterea în profunzime şi apoi eradicarea fenomenelor şi manifestărilor politice reziduale din România, Polonia, Ungaria, Bulgaria, Cehia şi Slovacia, ca să nu mai vorbim de spaţiul fostei Iugoslavii, cât şi de spaţiul fostei U.R.S.S., constituie **un imperativ**, o chestiune de viaţă şi de moarte pentru existenţa naţiunilor din acest uriaş spaţiu geopolitic, pentru şansele lor de progres şi civilizaţie, la cerinţele şi standardele secolului XXI. **Purtătorii acestor fenomene reziduale sunt rămăşiţele claselor politice conducătoare din perioada interbelică şi urmaşii acestora**, care timp de o jumătate de secol au supravieţuit, în speranţa ce le-a fost mereu alimentată că *"vin americanii"*, la care, după revoluţiile din memorabilul an 1989, **s-au adăugat valurile de emigranţi înapoiaţi din S.U.A. şi Europa de Vest**, cu aceleaşi concepţii, pentru a contribui la *"eradicarea comunismului"* şi construirea democraţiei. Aceste forţe politice, luate la un loc, au fost utile Occidentului în epoca războiului rece, pentru combaterea lumii comuniste. *"Cutia Pandorei"* pe care au deschis-o însă aceste forţe, în statele eliberate de totalitarism, au îngrozit însă pur şi simplu lumea civilizată vestică.

Ne găsim într-un moment politic strategic în care **S.U.A. şi aliaţii lor din Europa de Vest vor trebui să opteze între continuitate sau restauraţie**, între forţele politice reformate, derivate din fostele partide comuniste şi purtătorii valorilor trecutului, reprezentate de forţele necomuniste tradiţionale, rupte de realităţile din propriile ţări şi total străine de provocările noului secol. În etapa inaugurată de revenirea la putere a mai tuturor fostelor partide comuniste în statele Europei Centrale şi de Est, se pare că S.U.A. şi Uniunea Europeană nu au altă alternativă decât dialogul şi cooperarea cu "comuniştii reformaţi" şi chiar cu cei din fostul K.G.B., după cum se poate constata foarte bine în cazul preşedintelui Rusiei, V.Putin, devenit aliat strategic al lui G.W.Bush.

Lumea occidentală, în frunte cu S.U.A., cu tot avansul tehnologic pe care îl deţine, cu toate ordinatoarele de analize, capabile să calculeze la viteze şi proporţii uriaşe, cu toate reţelele de sateliţi de cercetare radioelectronică, **a fost incapabilă să prevadă evenimentele** politice, economice, ideologice, militare, sociale şi culturale care s-au declanşat şi derulat, cu viteza unui uragan, în întreg spaţiul geopolitic al fostului Tratat de la Varşovia. Luat total prin surprindere, Occidentul a rămas, şi după 13 ani de la aceste evenimente,

dezechilibrat, confuz şi cu răspunsuri şi soluţii improvizate faţă de noile imperative ale lumii contemporane de la începutul secolului XXI. Occidentul, în frunte cu S.U.A., a fost surprins total şi în planul acţiunilor terorismului internaţional din toamna anului 2001.

De altfel, abia la reuniunea ministerială a N.A.T.O. de la **Reykjavik**, din **14-15 mai 2002**, când Alianţa Nord-Atlantică şi Federaţia Rusă au fost puse pe picior de egalitate, **reprezentanţii Occidentului au recunoscut că s-a pus capăt, în mod real, epocii războiului rece**. Cum oamenii politici sunt mari vânzători de iluzii, numai mersul istoriei va demonstra dacă acesta este adevărul.

Capitolul X

DRUMUL EUROPEI SPRE RĂZBOI ?

Americanii vor… să ocupe militar Balcanii, 40 ani !?

După 12 ani de la încheierea războiului rece, **în limbajul politic european, continuă să se folosească termeni şi sintagme din epoca de tristă amintire a confruntărilor Est-Vest**, cea a bipolarismului, când de o parte se afla lagărul socialist, în frunte cu fosta U.R.S.S., iar de cealaltă parte (în înţelesul de astăzi – partea bună) se afla Occidentul, în frunte cu S.U.A.

Prin Occident, oamenii politici, analiştii şi oamenii de presă înţelegeau totalitatea statelor membre ale Comunităţii Europene, devenită, după 1992, Uniunea Europeană, S.U.A.şi Japonia, cărora li se alăturau, în mod firesc, prin *“comunitatea de valori”*, statele neutre din Europa, adică Austria, Elveţia, Finlanda şi Suedia. Conceptul de Occident era interpretat ca o entitate bine sudată, opusă lumii comuniste, animată de aceleaşi idealuri, principii, obiective strategice, valori sociale, concepţii ideologice şi doctrinare etc. sau cel puţin aşa păreau lucrurile la suprafaţă. Se impune o analiză a acestui concept, pentru a vedea dacă mai există aşa ceva şi în zilele noastre.

Mulţi analişti occidentali au constatat că, deasupra disputelor privind Bosnia-Herţegovina, Kosovo, Macedonia şi într-un context mai general, Balcanii şi spaţiul fostei U.R.S.S., se află o problemă mult mai complexă şi căreia nu i s-a dat încă un răspuns, şi anume **situaţia şi viitorul Occidentului**. Sub presiunile S.U.A., N.A.T.O. s-a implicat în războiul din fosta Iugoslavie, în 1995 şi 1999, **considerând că**, pentru a acţiona mai simplu şi mai eficient, **Occidentul trebuie să se extindă spre răsărit**. Acest lucru s-a realizat **pe cale militară**, prin transformarea Bosniei-Herţegovina şi provinciei Kosovo, în protectorate cu regim de ocupaţie, **şi pe cale politică**, prin admiterea Cehiei, Poloniei şi Ungariei în N.A.T.O., la 24 aprilie 1999, lăsându-se deschise porţile pentru admiterea de noi membri în noiembrie 2002.

William Pfaff, reputat analist politic american, vorbea cu siguranţă în

numele mai multor ţări când a susţinut elocvent, în mass-media din S.U.A., că **Occidentul trebuie să acţioneze prin intermediul N.A.T.O.** – *“Adevărata Mare Putere din Europa de azi”* – **pentru a oferi garanţia menţinerii graniţelor existente la ora actuală în Balcani şi Europa de Est**, astfel încât să se realizeze o dezamorsare a disputelor etnice trans-naţionale, care au un caracter exploziv din punct de vedere politic şi militar. **Garanţiile oferite de N.A.T.O.** statelor noi născute în spaţiul fostei U.R.S.S. şi al fostei R.S.F.Iugoslavia **ar trebui susţinute prin forţă**, în cazul în care acest lucru este necesar. Se susţine faptul că numai printr-o astfel de politică poate Occidentul să recupereze terenul moral şi politic pe care l-a pierdut prin abordarea greşită a crizei iugo-slave **şi să pună bazele stabilităţii pentru viitorul Europei de Est**. În aceeaşi idee, **generalul american William O.Odon a propus la Bruxelles, în noiembrie 1999, ocuparea militară a Peninsulei Balcanice**, unde există “state bolnave”, incapabile de autoguvernare **şi instaurarea, în aceste ţări, a unei administraţii militare, timp de 3-4 decenii**. Este vorba de Albania, Bulgaria, Iugoslavia, Macedonia **şi România**.

Un asemenea mod de gândire şi de acţiune este apreciat că reflectă o anumită inerţie filozofică, o incapacitate sau reticenţă de a se debarasa de vechile concepţii şi moduri de gândire în actualul context complet schimbat faţă de situaţia din Europa şi din lume, înainte de 1990. **Aceste propuneri referitoare la însemnătatea noii alianţe N.A.T.O. şi a rolului intervenţiei militare au la bază o premisă extrem de discutabilă, şi anume faptul că Occidentul continuă să existe ca o entitate politică şi militară.** Aproximativ în ultima jumătate de secol, majoritatea oamenilor politici au ajuns să considere Occidentul ca un dat de la sine, o prezenţă firească ce va rămâne în vigoare veşnic. Acesta este un mod de gândire eronat în sine care, practic, a condus la adoptarea unor politici gresite, aşa cum a fost agresiunea militară împotriva Iugoslaviei din 1999 şi extinderea N.A.T.O. direct sub nasul ruşilor. Cu cât Europa de Vest se va debarasa mai repede de acest mod de gândire, cu atât mai bine. **Occidentul politic nu este o construcţie firească, ci una extrem de artificială, un fel de himeră, ce persistă mai ales în gândirea clasei politice americane.** A fost necesară prezenţa unui “Răsărit” ameninţător, real sau virtual, pentru crearea acestuia şi menţinerea unităţii sale. Este extrem de incert faptul dacă Occidentul poate supravieţui acum, când a dispărut acest inamic, atât fizic, prin retragerea începând cu 31 august 1994, a tuturor forţelor armate ruseşti, până la ultimul soldat şi ultimul cartuş, pe întreaga adâncime a dispozitivului militar strategic cuprins între fosta graniţă intergermană şi actuala frontieră a Federaţiei Ruse, adică 2.800 km spre est.

Propunerile privind extinderea N.A.T.O. către est, pentru a garanta graniţele actuale ale ţărilor “Cortinei de Fier” sau a le oferi calitatea de

membru, sunt **sprijinite** atât de anumiţi intelectuali şi analişti occidentali, cât şi de membri din rândul structurilor N.A.T.O., dar **mai ales din oligarhia Completului Militar Industrial al S.U.A., care vede în Europa Centrală o mare piaţă potenţială de armament**. Defunctul secretar general al organizaţiei, **Manfred Wörner**, a fost un **adept al asumării de către N.A.T.O. a responsabilităţii operaţiunilor de menţinere şi impunere prin forţă a păcii în Europa**. Procedându-se astfel, se va merge cu siguranţă în direcţia rezolvării problemei privind potenţiala irelevanţă cu care se confruntă N.A.T.O. în absenţa ameninţării sovietice, dar aceasta ar putea fi şi **calea împingerii Europei spre o nouă epocă de confruntări, ce s-ar putea sfârşi printr-un conflict nuclear**. Primul pas în această direcţie a fost făcut în primăvara anului 1999, în contextul războiului pentru Kosovo.

Extinderea către est, însă, întâmpină o varietate de dificultăţi şi complicaţii specifice, făcându-se, după toate aparenţele, foarte lent, mai ales datorită opoziţiei tot mai hotărâte a Federaţiei Ruse, ce nu poate fi ignorată.

Sferele de influenţă se lovesc în Balcani…

Programul extinderii N.A.T.O. nu are şanse, dacă nu ţine cont de susceptibilităţile şi interesele Rusiei şi nu are în vedere atribuirea vreunui rol Rusiei în Europa de Est şi în general în cel al securităţii pe continent, fapt ce poate avea urmări grave pentru Europa în ansamblul ei. **În viziunea Washingtonului, N.A.T.O. ar urma, pur şi simplu, să preia responsabilitatea privind stabilitatea unei zone care a stat, timp de secole, în sfera de influenţă a Rusiei.** Înterludiul de 50 ani al blocului sovietic a constituit doar un episod în cadrul unei istorii mult mai extinse şi dispariţia sa nu ar trebui interpretată ca marcând sfârşitul implicării Moscovei în această zonă. Pentru cei mai puţin iniţiaţi în istoria militară a Europei este bine să se ştie că, **în afara ocupării Berlinului de către armatele ruseşti, în primăvara anului 1944 acest mare oraş a mai fost ocupat de ruşi încă de patru ori de-a lungul istoriei**. Nimeni nu poate garanta că nu va mai fi ocupat şi în viitor. Interesele strategice, motivele tradiţionale gen prestigiu, misiunea istorică de eliberare a populaţiei ortodoxe din Balcani de autoritatea păgână şi panslavismul, care au avut asupra politicii un impact variat dar real, toate şi-au adus contribuţia făcând din **Europa de Est şi zona Balcanilor, în special, o problemă de intensă preocupare pentru Rusia**, cu mult inainte de apariţia pe scena istoriei a lui Lenin şi Stalin, a lui Truman şi Churchill sau a lui B.Clinton şi G.W.Bush. **Trupele ruseşti au intrat în România şi Ungaria în 1848, pentru a înfrânge revoluţia burghezo-democratică**. Pentru a contracara hegemonia rusă în regiune, Marea Britanie şi

Franţa au purtat **războiul din Crimeea**, în perioada 1853-1856. În anii de după 1870, Bismarck a desconsiderat revolta slavilor din Balcani, interpretând-o ca pe o răscoală a “hoţilor de oi”, dar **Rusia a răspuns prin războiul purtat împotriva Turciei, de la 1877-1878**, care a condus la obţinerea intedependenţei de către România, consfinţită prin Congresul de la Berlin, din 1878.

A ignora toată această istorie şi **a încerca încorporarea Europei de Est în sfera de influenţă a N.A.T.O., într-un moment când Rusia este cuprinsă de convulsii periculoase**, iar prestigiul şi încrederea ei în forţele sale proprii sunt serios afectate înseamnă, cu siguranţă, **un act de nesăbuinţă crasă. El ar putea foarte bine să constituie un catalizator care ar da posibilitatea elementelor extremiste şi şovine din Rusia să exploateze frustrările, resentimentele şi mândria naţională**, rănită în diferite feluri, ce ar putea avea consecinţe neplăcute, imprevizibile şi ireparabile, pe plan intern, cât şi internaţional, pentru motivul că **S.U.A. se doresc în rolul de lider al Europei şi al lumii în secolul XXI**.

Loviturile terorismului internaţional de la 11 septembrie, împotriva S.U.A., au demonstrat Occidentului că nu se poate descurca fără ajutorul Rusiei, iar N.A.T.O. s-a văzut obligat să accepte această superputere în revenire drept partener egal la reuniunea ministerială de la Reykjavik, din luna mai 2002.

Război SUA-Rusia… pentru România ?

În al doilea rând, ţinând cont de slabele performanţe obţinute de ţările occidentale în soluţionarea crizelor din Bosnia-Herţegovina şi Kosovo, propunerea suferă de o acută lipsă de credibilitate. **Ce motive ar avea oricare din ţările Europei de Est să ia în serios o astfel de garanţie?** De ce să creadă ele că ar fi altceva decât o cacealma, ceva făcut în speranţa că angajamentul însuşi ar constitui un factor eficient de descurajare dar în legătură cu care nu există nici o intenţie serioasă de a-l realiza? Acest lucru este ilustrat şi de studiul interior realizat de N.A.T.O., în septembrie 1995, asupra principiilor şi criteriilor de admitere în N.A.T.O. a statelor din Europa Centrală, care este **o simplă lecţie teoretică**, fără esenţă şi fără orice credibilitate, după cum s-a putut convinge România, atât în 1997 la Madrid, cât şi în 1999 la Washington.

Pe lângă recentele dovezi de sciziuni şi obiective neclare, există multe precedente în istoria mai veche a Europei care justifică scepticismul actual. În secolul al XVIII-lea, Marile Puteri au fost de acord să respecte legea de bază a statului habsburgic care garanta succesiunea Mariei Theresa la conducerea Imperiului. Dar imediat după moartea Împăratului Carol, promisiunea a fost încălcată. Tratatul de la Lucerna din 1925, potrivit căruia Marea Britanie şi Italia garantau pactul de neagresiune dintre Franţa, Germania

şi Belgia este un alt caz în acest sens. În legătură cu acest tratat, istoricul englez A.J.P.Taylor a făcut următorul comentariu laconic: *"Tratatul de la Lucerna s-a bazat pe presupunerea că promisiunile făcute nu vor fi niciodată duse la îndeplinire, altfel, guvernul britanic nu le-ar mai fi făcut"*. **În anul 1940, România a putut şi ea constata cât valorează "garanţiile" Occidentului.**

Dacă ţările Europei Centrale şi de Est au memorie bună, ele îşi vor aminti cu siguranţă aceste exemple. Dacă nu au memorie bună, atunci ele îşi vor aminti precis exemplul mai recent şi chiar mai relevant furnizat de **Franţa şi Marea Britanie, care nu au reuşit să-şi onoreze obligaţiile faţă de Cehoslovacia, la München** (1938 – n. edit).

Rememorarea acestor precedente nu se face în ideea de a avea simple subiecte de dezbatere, întrucât recenta atitudine a ţărilor din Europa Occidentală pune în mod legitim sub semnul întrebării seriozitatea lor politică şi disponibilitatea lor de a-şi asuma responsabilitatea când se ajunge la această situaţie. Într-adevăr, în toate cazurile în care interesele vitale ale statelor nu sunt implicate în mod clar şi direct într-o problemă, faptul că ele au făcut o serie de promisiuni în legătură cu problema în cauză nu oferă garanţii că ele se vor achita de obligaţiile asumate, când soseşte momentul adevărului. **Este de domeniul absurdului să se creadă că S.U.A. ar risca vreodată un schimb de lovituri nucleare cu Rusia, pentru apărarea integrităţii teritoriale a Poloniei, României, Cehiei, Ungariei sau Bulgariei**, chiar dacă acestea ar face toate parte din N.A.T.O.

"Menţinerea păcii – o industrie în dezvoltare"

În al treilea rând, **dacă se presupune că garanţiile promise de N.A.T.O. sunt serioase**, urmând ca ulterior ele să fie onorate, dată fiind dimensiunea problemelor din regiune şi tendinţa lor către violenţă, **acest lucru echivalează cu acceptarea necesităţii de asumare a unui amplu rol de menţinere şi instalare a păcii, prin injectarea de putere militară în întreaga zonă**.

Aşa cum a subliniat Laurence Martin, analist politic englez, în raportul *"Menţinerea păcii – o industrie în dezvoltare"* (1993), **un asemenea angajament va pune la încercare capacitatea militară în ansamblu a ţărilor membre, până în punctul de a reorganiza structurile forţelor lor**, faţă de cele stabilite pentru deservirea optimă a nevoilor lor interne de securitate. Potrivit aprecierii lui Martin, o asemenea restructurare a structurii forţelor a avut loc în cazul Marii Britanii, mai ales în structura trupelor de uscat şi mai puţin în cadrul marinei sau forţelor aeriene, ca urmare a conflictului său

cu Irlanda de Nord. Pentru a vedea cât de distorsionant poate deveni efectul angajamentului asumat, precizăm că **generalul în retragere William Odom, şeful Agenţiei Naţionale de Securitate a S.U.A. în anii ’80 şi adeptul intervenţiei în Iugoslavia, aprecia că, pentru a fi eficientă, în Bosnia-Herţegovina trebuia trimisă o forţă de 300.000 până la 400.000 de militari, pentru o perioadă de două până la trei decenii.** Cine ar putea suporta cheltuielile presupuse de un astfel de efort militar, precum şi consecinţele pentru pierderile de vieţi omeneşti?

În al patrulea rând, **o politică de garanţii totale ar conduce**, după toate probabilităţile, **la dispute interne în cadrul N.A.T.O. privind împărţirea recompenselor şi eşecurilor** şi luarea celor mai indicate măsuri în anumite cazuri. O serie de brutalităţi de care s-a făcut uz în trecut, când s-a pus problema intervenţiei în exterior, arată că aşa vor sta lucrurile. În pofida celor care susţin contrariul, N.A.T.O. nu seamănă nici pe departe cu o mare putere, care are interese bine definite – privind o serie de probleme, precum şi o voinţă a sa proprie, bine dezvoltată. Fiecare putere majoră din Europa are propriile sale interese şi preocupări. **Ceea ce Germania consideră vital pentru securitatea şi prosperitatea sa, Anglia poate aprecia ca fiind periferice.** A insista asupra unei intervenţii comune, într-un astfel de caz, nu ar însemna decât crearea de fricţiuni acolo unde acestea nu au existat anterior. **Este greu de imaginat o bună cooperare între armatele Turciei şi Greciei, în cazul unor noi intervenţii militare N.A.T.O. în Balcani.** De altfel, Grecia, nici nu a participat la agresiunea aeriană a N.A.T.O. – “Forţa Aliată” împotriva Iugoslaviei, din 1999. Mai degrabă s-ar vedea cele două armate încleştate într-un război între cele două state, terestru, aerian şi naval pentru insulele din Marea Egee şi Tracia Europeană sau pentru Insula Cipru.

Într-un moment în care obiectivul esenţial al Alianţei – apărarea reciprocă împotriva pericolului militar direct reprezentat de un adversar bine definit – şi-a pierdut o mare parte din caracterul său de strictă necesitate şi din puterea care o lega, **intervenţia în situaţia complicată din Balcani şi Europa de Est**, unde meritele sunt rareori evidente sau revin în întregime unei singure părţi şi în care multe din principalele state N.A.T.O. s-au implicat intens şi activ în trecut, **poate afecta serios unitatea Alianţei**. În felul acesta, un efort de salvare a N.A.T.O. prin găsirea unui nou rol care să i se atribuie ar putea sfârşi prin a avea efectul de grăbire a dispariţiei Alianţei, ceea ce ni se pare mai probabil şi mai benefic pentru Europa secolului XXI. Alianţa a fost puternic zdruncinată în urma agresiunii aeriene împotriva Iugoslaviei, din anul 1999 şi **este puţin probabil ca statele europene membre în N.A.T.O. să mai participe la astfel de operaţii sub comandă americană**.

În al cincilea rând, asemenea propuneri nu se sfiesc să ia de bune

meritele excelente ale acţiunii comune americano-europene şi nu au timp să analizeze dacă, în condiţiile Europei postcomuniste, sunt preferabile "diviziunea muncii" şi împărţirea responsabilităţilor. **În loc ca N.A.T.O. să-şi ia întreaga răspundere, nu ar fi mai bine dacă europenii şi-ar asuma responsabilitatea pentru problemele secundare din Europa Centrală şi de Est, în timp ce S.U.A. s-ar putea concentra asupra problemelor de interes mai larg, cum este războiul împotriva terorismului?** Este pus sub semnul întrebării conceptul potrivit căruia solidaritatea, unitatea şi participarea sunt întotdeauna preferabile unei abordări diferenţiate, selective şi "fiecare pe cont propriu". **Atâta timp cât S.U.A. se implică activ, ele îşi vor asuma întotdeauna conducerea** şi, atâta timp cât fac acest lucru, va fi dificil pentru ţările europene să se reobişnuiască cu faptul de a-şi asuma răspunderea, pentru şi a conduce efectiv, propria lor regiune. Iar cei care nu poartă răspunderea au tendinţa să se comporte iresponsabil.

În sfârşit, cu prilejul oricărei intervenţii militare eficiente, se vor produce, după toate probabilităţile, **numeroase victime şi într-o tabără şi în cealaltă**.Cea mai mare parte din zona Europei de Est şi Balcani, ca şi ura adâncă înrădăcinată care adesea caracterizează disputele din regiune nu vor face posibilă o acţiune militară care să fie eficientă şi să se soldeze în acelaşi timp şi cu victime puţine, cum a fost războiul din Golful Persic (cel puţin pentru aliaţi). Un număr mare de victime **ar provoca imediat o scindare pe plan intern şi opoziţia Occidentului faţă de implicarea în conflict**. Acest lucru ar arunca dubii asupra capacităţii ţărilor occidentale de a se menţine pe făgaş, de a termina ce au început. În ceea ce priveşte S.U.A., gravitatea situaţiei este ilustrată de dictonul sumbru inventat de un soldat oarecare: *"Luptăm în deşert. Nu luptăm în munţi şi în junglă"*. Acesta este motivul pentru care **S.U.A. şi N.A.T.O. nu au fost capabile să organizeze o intervenţie militară cu forţele terestre, nici în Bosnia-Herţegovina şi nici în Kosovo**.

Războaiele civile occidentale

Ţările occidentale împărtăşesc o gamă largă de trăsături comune. O istorie şi o cultură comune, valori şi instituţii politice comune. Gloria reprezentată de Grecia şi grandoarea reprezentată de Roma, Creştinismul, Renaşterea, Reforma (sec. al XVI-lea), Iluminismul, Revoluţia franceză şi cea industrială, modelul de democraţie, statul de drept, economia de piaţă, toate reprezintă valori pe care mulţi le consideră baza unităţii Occidentului. Din acest punct de vedere, **ameninţarea venită din partea Europei de Est** a reprezentat doar un factor în plus, şi în nici un caz cel mai important, pentru crearea unui Occident politic. De altfel, din modul în care s-a încheiat războiul rece rezultă că aşa-zisa ameninţare a fost **un edificiu fals, creaţie a *"doctrinei Truman"* şi experţilor C.I.A. în diversiunea politică**.

Cei care susţin acest lucru omit faptul că, deşi toate aceste trăsături comune au existat cu mult înainte de războiul rece, **ele nu au determinat sau susţinut niciodată crearea unui Occident unit înainte de apariţia sau mai exact inventarea unui duşman comun formidabil**. O civilizaţie comună este un lucru, unitatea politică este cu totul altceva. Ele nu trebuie confundate. De fapt, relaţiile stabilite între ţările occidentale au fost marcate de sciziuni şi mai ales de conflicte distructive şi sângeroase în întreaga lor istorie. Se poate invoca aici **războiul fratricid** ca **una din caracteristicile distinctive ale civilizaţiei occidentale**, în comparaţie cu civilizaţiile care au fost mai puţin marcate de sciziunea politică, de apariţia naţionalismului şi dezvoltarea tehnologiei militare sofisticate.

Numai de trei ori în cursul istoriei moderne s-a vorbit de ceva care se apropie oarecum **de conceptul de Occident unit** şi anume în următoarele perioade: **1917-1918, 1941-1945 şi în perioada războiului rece. În primele două cazuri, termenul este folosit complet greşit**, întrucât inamicii Germania şi Austro-Ungaria, în primul caz şi Germania şi Italia, în al doilea caz, erau membre cu drepturi depline ale Occidentului. Conflictele ar putea fi descrise mai exact (şi într-adevăr uneori au fost) ca **războaie civile occidentale**.

Europa vrea independenţă !

Dacă cineva aprofundează acest subiect şi le acceptă pe toate trei ca exemple, devine clar că **noţiunea de Occident politic** a surâs europenilor numai în situaţia când unele din ele sau toate ţările s-au aflat **în faţa unui pericol major şi iminent. Disperarea şi frica au fost părinţii lui, nu afinităţile fireşti**. Ele au fost forţele care au determinat ţările europene să

realizeze alianţe între ele şi să se asocieze cu S.U.A., sub stindardul Occidentului. În plus, acesta este un concept care, după experienţa europeană, este **asociat cu perspectiva subordonării** şi, pentru naţiunile orgolioase, obişnuite să fie actorii principali, drept considerat a li se cuveni de la sine, cu un anumit grad de umilinţă de care generalul De Caulle a încercat să scape Franţa, în 1960. Pentru că, **după înfiinţarea sa, Occidentul a fost întotdeauna şi în mod necesar dominat de S.U.A.**, o ţară considerată timp îndelungat, atât în trecut, cât şi în prezent, de multe ţări europene, ca **novice în materie de probleme internaţionale**, aşa cum s-a putut vedea din comportamentul S.U.A. din anii războiului rece, pe care ele însele l-au provocat şi montat în toate compartimentele lor de bază. În cei 12 ani ai perioadei post-război rece, comportamentul S.U.A. la scară globală a fost şi mai iraţional.

În absenţa unei ameninţări copleşitoare care nu poate fi rezolvată pe cont propriu şi uneori chiar în prezenţa unei astfel de ameninţări, **de ambele părţi ale Atlanticului s-a manifestat tendinţa de a pune accent nu pe unitate, ci pe deosebirea şi incompatibilitatea existente între Europa şi America**. Astfel, încă inainte de obţinerea victoriei finale în 1945, modelul preponderent al lumii politice a devenit cel reprezentat de Marele Triumvirat (Stalin-Roosevelt-Churchill), în cadrul căruia preşedintele S.U.A., Franklin Roosevelt, a avut suspiciuni mai mari în privinţa Marii Britanii şi a imperiului său, decât în privinţa Uniunii Sovietice. Imediat după victorie, Harry Truman a suspendat subit şi brutal ajutorul Lend-Lease (împrumut şi închiriere de armament, 1941) oferit Europei, fără a manifesta nici un fel de grijă pentru bunăstarea generală a Occidentului. Chiar mai târziu, în anii ’40, când norii războiului rece se adunau rapid, majoritatea europenilor care s-au gândit la astfel de lucruri, printre care **George Orwell**, au perceput lumea ca fiind împărţită nu în două grupuri, ci în trei, Europa şi S.U.A. formând nu un grup, ci două.

Într-un articol scris în 1947 pentru *“Partisan Review”*, Orwell considera că cele două grupuri erau despărţite nu numai ca blocuri separate de putere, ci şi din punct de vedere ideologic. **Europa reprezenta socialismul democratic, în timp ce S.U.A. simbolizau capitalismul. Orwell tânjea după o Europă independentă, capabilă să ţină piept atât S.U.A., cât şi Rusiei**, adică Europa ca cea de-a treia lume independentă, etapă în care putem considera că am intrat, după 1991, odată cu dezmembrarea U.R.S.S. şi dispariţia eternului pericol comunist.

La sfârşitul războiului rece s-a înregistrat aceeaşi situaţie ca la începutul său. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, a început să se facă auzită **propunerea privind formarea unei variante tripartite sau tripolare a lumii**, în care **Europa** şi **S.U.A.** să constituie, din nou, nu una, ci

două componente separate ale triunghiului şi **Japonia/Asia** – componenta a treia.* Aici iar se greşeşte când **se ignoră Federaţia Rusă şi C.S.I.**, care, indiferent de adâncimea crizei prin care trec, sunt şi vor rămâne un mare şi puternic centru de putere. Acest lucru a fost confirmat în anul 2001, când S.U.A. şi Europa de vest au ajuns la mâna Rusiei în războiul din Afganistan, şi consfinţit la Reykjavik în 2002.

Departe de a pune accent pe continuarea existenţei Occidentului, odată eliberate de pericolul artificial sovietic, multe ţări europene au început imediat să anticipeze, adesea cu o bucurie nedisimulată, **crearea unei Europe Unite post-Maastricht care să surclaseze S.U.A. din poziţia de forţă dominantă** din punct de vedere **economic** şi, în ultimă instanţă, **şi politic**, pe plan mondial. S-a susţinut, în special, faptul că Europa condusă de o Germanie reunificată va prelua conducerea, asumându-şi răspunderea de a se ocupa de problemele ţărilor din Europa Centrală şi de Est. De exemplu, când războiul a izbucnit în Iugoslavia în vara anului 1991, reacţia imediată a lui Jacques Delors, preşedintele Comisiei Europene, a fost: *“Nu ne amestecăm în treburile americanilor. Sperăm ca şi ei să dovedească suficient respect pentru a nu interveni în treburile noastre”*. **Creşterea rolului Europei şi al Germaniei** a fost confirmat de întreaga perioadă care a trecut de la încetarea războiului rece, momentul culminant fiind marcat de introducerea, de la 1 ianuarie 2002, a monedei unice europene.

Faptul că S.U.A. ajutaseră la eliberarea ţării domnului Delors de sub ocupaţia unui regim totalitar şi ulterior oferiseră protecţie timp de patru decenii Europei Occidentale, împotriva ameninţării venite din partea unui al doilea astfel de regim, nu se regăsea exprimat nicăieri. **Scăpată de ameninţare sau de oricare alt pericol grav căruia nu îi poate face faţă, Europa manifestă tendinţa puternică de a trata S.U.A. ca pe un adversar** (şi uneori ca pe un adversar naiv, neîndemânatic şi incompetent) şi nu ca pe un lider sau partener. Au europenii motivele lor să nu moară de dragul S.U.A. ! Bunăoară, jaful practicat de yankei în primul şi al doilea război mondial şi aservirea Europei intereselor americane în epoca războiului rece. Un alt motiv temeinic pentru această atitudine îl constituie şi esenţa doctrinei militare a S.U.A., de a-şi apăra integritatea teritorială purtând războaie cât mai departe de ţărmurile Americii. Germania şi celelalte state vest-europene nu pot uita esenţa **doctrinei *“ripostei gradate”***, lansată de S.U.A. în **1962**, care prevedea că **americanii ar purta un război nuclear cu mijloace tactice în Europa de Vest**. Dacă acest concept s-ar fi materializat, **aceasta ar fi însemnat sfârşitul civilizaţiei europene**. Iată de ce, **după 1991, Germania a eliminat de pe teritoriul său toate armele nucleare pe care S.U.A. încearcă, în prezent, să le plaseze în ţările Europei Centrale, ca**

o condiţie a admiterii în N.A.T.O. Uşurinţa cu care aviaţia şi rachetele americane au lovit teritoriul Iugoslaviei în anul 1999, indiferent de motive, demonstrează că Europa, în viziune americană, poate deveni oricând teatru de război, dacă interesele americane o cer. Salvele de rachete de croazieră trase împotriva sârbilor sunt un afront la adresa întregii Europe, dacă ne gândim bine.

Bunicii, la cheremul nepoţilor…

Dacă nevoile şi situaţiile de instabilitate din Europa constituie o condiţie pentru menţinerea în continuare a Occidentului, trebuie să se ţină cont şi de o a doua condiţie evidentă şi anume disponibilitatea S.U.A. de a răspunde acestor nevoi. Şi acest lucru a necesitat, în trecut, existenţa unui acut sentiment al pericolului, pericol la adresa intereselor americane, pentru a învinge repulsia moralistă a Americii faţă de politica puterii promovată de Europa.

În 1917, a fost nevoie de multe acte de provocare din partea Germaniei pentru a determina Lumea Nouă să intervină, în cele din urmă, pentru a restabili echilibrul Lumii Vechi. Mai există şi varianta că **S.U.A. nu au intervenit de la început în conflictul european din 1914-1918, lăsându-i în mod deliberat pe beligeranţi să se măcelărească, S.U.A. scoţând profituri fabuloase de pe urma vânzărilor de arme şi muniţii. Situaţia s-a repetat şi în războiul al doilea mondial, S.U.A. debarcând în Europa abia în 1944, deşi războiul începuse în 1939.** În felul acesta, după cum aprecia marele om politic, **Charles de Gaulle**, americanii au călcat în Europa numai după ce s-au convins că germanii şi ruşii s-au distrus reciproc, Franţa a fost complet eliminată, iar Marea Britanie epuizată, **ceea ce le-a permis americanilor ca, prin folosirea unui minimum de forţă, să pună stăpânire pe Europa de Vest**, pe care apoi a croit-o (prin Planul Marshall) potrivit propriilor interese şi a dominat-o timp de o jumătate de secol. Dintr-o astfel de analiză, rezultă că **S.U.A., între 1876 şi 1945, au evoluat de la statutul de colonie a statelor europene, la cel de stăpân absolut al Europei**.

Extinderea rapidă a puterii sovietice în Europa Centrală, în perioada 1946-1949, a constituit un **pretext pentru S.U.A. de a se statornici puternic în jumătatea de vest a continentului**. În absenţa unui sentiment al pericolului, izolarea Americii s-a dovedit la fel de evidentă ca şi presupusa independenţă şi superioritate a Europei.

Deci, care sunt perspectivele de menţinere în continuare, de către S.U.A., a unor relaţii strânse cu Europa, în cadrul iniţiativei politice denumite Occident?

În prezent, şansele sunt în general împotriva acesteia. Pe un taler al balanţei, care nu este neglijabil, se află practica de a interveni şi de a-şi asuma conducerea, folosită în decursul ultimei jumătăţi de secol. **Americanii s-au obişnuit ca ţara lor să fie o superputere şi un lider şi le place acest lucru** mai mult decât vor s-o recunoască. Există grupuri puternice în S.U.A., cel mai evident în armată şi complexul militar industrial, dar şi în alte compartimente, care manifestă în prezent un interes major şi legitim faţă de Occident. Sunt tot felul de argumente pe care aceste grupuri le pot avansa în sprijinul continuării angajamentului faţă de Occident, inclusiv **teoria cea mai recentă, după care S.U.A. ar fi o putere europeană**.

De bază este însă argumentul idealist potrivit căruia S.U.A. ar avea, în perioada de după războiul rece, **o nouă misiune, aceea de promovare a democraţiei în întreaga lume** şi acest lucru se poate cel mai bine realiza în colaborare cu alte democraţii evoluate. Mai există argumentul potrivit căruia **participarea americană este necesară în ideea de a "nu scăpa din ochi" Germania** şi de a avea garanţia că aceasta nu va "deraia" pentru a treia oară. Se întreabă oare Washingtonul ce părere are Berlinul despre o astfel de motivaţie? În problema pericolului german, S.U.A. contează pe sprijinul ţărilor mici, precum Belgia, Olanda, Danemarca, Norvegia care se tem de un nou hegemonism german.

Dincolo de pericolul german există un sentiment şi mai mare de nesiguranţă referitor la atitudinea viitoare a Rusiei şi la necesitatea simţită de unii privind asumarea de către S.U.A. a unui angajament faţă de Europa, în ideea prevenirii oricărei atitudini necorespunzătoare majore din partea Moscovei. **Teama de arsenalul nuclear al Rusiei este exploatată de către S.U.A.**, atât pentru menţinerea N.A.T.O., cât şi a prezenţei militare americane în Europa de Vest.

Aceste consideraţii şi argumente nu sunt deloc neglijabile, dar ele nu sunt nici de nebiruit şi nici concludente. În ceea ce priveşte răspândirea democraţiei, singur sentimentul asumării unei misiuni nu a fost niciodată suficient pentru a determina S.U.A. să se angajeze într-o politică ce presupune implicare substanţială şi relaţii strânse cu Europa şi acest lucru pare puţin probabil să se schimbe. În iunie 1995, Camera Reprezentanţilor a votat pentru desfiinţarea Fundaţiei Naţionale pentru Democraţie, agenţie creată în perioada Adminis-traţiei Reagan pentru promovarea în exterior a democraţiei care era în realitate o firmă de acoperire pentru C.I.A. Aceasta reprezintă un semnal semnificativ al vremurilor pe care le trăim. Un alt neajuns îl reprezintă faptul că **dorinţa Europei de a încuraja răspândirea democraţiei, este comparativ limitată** şi că, în această etapă post-imperială a istoriei sale, ţărilor europene le lipsesc încrederea şi determinarea necesare pentru

susţinerea nevoii de intervenţie responsabilă în treburile altor ţări.

În ceea ce priveşte îngrijorarea faţă de viitoarea atitudine a Germaniei şi Rusiei, singurele care ar putea provoca un război în Europa, în momentul de faţă, nici una din ele nu reprezintă un pericol clar şi actual, care în trecut a fost necesar, pentru a scoate America din inhibiţiile sale şi a o determina să se angajeze faţă de Occident şi pentru acest lucru a fost necesar şi "apelul" la asumarea unui astfel de angajament de către europeni. În absenţa unui asemenea pericol **este pusă sub semnul întrebării capacitatea S.U.A., în cazul izbucnirii unei crize rapide germane sau ruse, de a mobiliza sprijinul politic necesar pentru declanşarea intervenţiei decisive şi costisitoare din punct de vedere al numărului victimelor, chiar mai mult decât din cel al banilor** (deşi aceştia din urmă constituie şi ei un impediment tot mai mare).

Jeane Kirkpatrick, expert în probleme N.A.T.O., scria în 1990 următoarele: *"În epoca de după războiul rece, S.U.A. nu ar trebui să încerce să controleze balanţa puterii în Europa. Noi nu trebuie să căutăm nici să prevenim şi nici să sprijinim Germania în efortul său de restabilire a unei poziţii dominante în Europa sau în Europa Centrală. Nu am putea să controlăm aceste probleme nici dacă am încerca şi nu avem nici un motiv s-o facem"*. Prin aceste cuvinte, Jeane Kirkpatrick exprima un punct de vedere împărtăşit de mulţi americani. **În cazul Rusiei şi al Germaniei, dacă situaţia s-ar deteriora grav, S.U.A. ar folosi, fără îndoială, puterea politică şi economică în încercarea de a preveni declanşarea unui conflict sau ar proceda ca în războaiele trecute punând stăpânie pe situaţie, după ce germanii şi ruşii s-ar distruge reciproc.**

“America, vino acasă !”

Cel mai puternic argument în favoarea renunţării americanilor la acest gen de participare serioasă, susţinută şi costisitoare, la acţiunea de menţinere a Occidentului ca ceva mai mult decât o formă teoretică de securitate, îl constituie **necesitatea rezolvării problemelor interne**, care au fost **mult timp neglijate sau lăsate pe un plan secundar** în perioada războiului rece. Politologul Patrick Buchanan nu a fost singurul care a spus: ***“America, vino acasă !”*** William Hyland, la vremea respectivă aflat în mijlocul instituţiei americane de politică externă, în calitate de editor al publicaţiei *“Foreign Affairs”*, a exprimat următoarea opinie: *“Ceea ce este absolut necesar este o întoarcere psihologică spre interior”*. Această opinie a fost îmbrăţişată de mulţi alţii, dintre care, recent, Zbigniew Brzezinski a lansat un apel la *“o perioadă de introspecţie filozofică şi de autocritică”* necesară, după cum spune el, pentru a soluţiona dificultăţile de ordin moral, social şi economic care afectează cornul abundenţei pe care îl reprezintă astăzi Statele Unite. Această tendinţă s-a accentuat după loviturile de la 11 septembrie 2001.

În măsura în care există astfel de atitudini predominante şi se urmează astfel de sfaturi, ele sunt în contradicţie cu ideea unui Occident unit şi hotărât, care presupune ca America să fie activă, deschisă şi implicată. **În epoca Administraţiei Clinton, predominante au fost problemele interne. Din anul 2001, economia americană a intrat în recesiune**, ceea ce înseamnă că problematica internă va deveni şi mai acută.

În diferite situaţii, cum este cea a războiului impotriva terorismului, Statele Unite sunt dispuse să ia măsuri decisive, dar astfel de acţiuni trebuie să aibă un caracter multilateral şi trebuie să li se acorde **un mandat internaţional adecvat**.

Începutul secolului XXI anunţă vremuri grele pentru oricare administraţie americană, din punct de vedere al politicii externe promovate, întrucât contextul actual este nou şi confuz pentru S.U.A. Inventarea unor opţiuni gen *“totul sau nimic”* sau *“cine nu este cu noi este împotriva noastră”* nu mai au sens. Washingtonul este obligat să înveţe să practice jocuri noi, de alt tip, pentru care se pare că încă nu este pregătit nici după 13 ani de la încetarea războiului rece.

În acest timp, **conceptul de Occident** pare să revină în mare măsură la ceea ce a reprezentat el în trecut: **un concept al recurgerii la ultima soluţie**, menţinută la îndemână pentru cazurile când situaţia se înrăutăţeşte grav şi ţări separate sau alianţe restrânse nu reuşesc să se descurce pe cont propriu. Se presupune, cu excepţia cazului când s-a ajuns să se accepte nonsensul iluzoriu, că războiul ca instituţie a murit, că asemenea situaţii se vor

repeta, ajungând să ne “hărţuiască” din nou într-o zi, poate mult mai curând decât se crede. Într-adevăr, dacă au dreptate cei care vorbesc de *“Ciocnirea dintre civilizaţii”* (Samuel Huntington) şi de *“Occident şi restul lumii”* (Kishore Mahbubani), **ideea unui Occident politic poate căpăta mai multă autenticitate în cadrul bătăliilor viitorului decât a reuşit s-o obţină chiar în perioada războiului rece. Dar, în timp, noţiunea şi-a pierdut mult din claritate şi din raţiunea de a fi**.

“Coaliţia anti-teroristă”, mai mult declarativă decât reală, înjghebată de preşedintele G.W.Bush în septembrie 2001, este departe de a putea constitui un fundament pentru un Occident conceput ca o entitate bine sudată. Un asemenea Occident nu mai există decât în minţile exaltate ale unor analişti de duzină şi ale unor politicieni de tip balcanic, a căror busolă nu indică decât Vestul.

W.H.Auden s-a referit cândva la Bruxelles, oraşul care ulterior a devenit sediul Uniunii Europene şi al N.A.T.O., şi prin urmare şi al Occidentului: *“Formula sa îţi scapă; ea şi-a pierdut precizia care stă la baza unui lucru”*. Cel puţin pentru moment, aceste cuvinte se pot aplica la propriu Occidentului.

Capitolul XI

DEMOCRAŢIA VIOLENŢEI

Democraţia occidentală: incubator pentru neofascim ?!

Din analiza unor informaţii şi surse occidentale credibile rezultă că **ultimii 10-15 ani ai secolului XX au marcat o puternică recrudescenţă a fascismului şi rasismului politic în Europa Occidentală**.

Un număr tot mai mare de partide politice extremiste au reuşit să atragă voturi pentru programele lor ultranaţionaliste şi "anti-imigraţioniste". Cel mai cunoscut exemplu este **Frontul Naţional Francez** (FN). La alegerile legislative din **1983**, liderul său, **Jean-Marie Le Pen**, a stârnit chiar temeri legate de o epurare etnică a imigranţilor din oraşele franceze. Alte partide care au folosit cu succes apelurile împotriva minorităţilor etnice sunt: **Partidul Libertăţii din Austria** (FPO), condus de Jorg Haider, **Partidul Republican German**, condus de Franz Schonhuber şi **Liga Nordică din Italia**. Ultimul dintre acestea a cunoscut recent o ascensiune rapidă datorată în principal valului de ostilitate faţă de guvernul italian central, însă **liderul Ligii, Umberto Bossi, a afirmat că societatea multiculturală este un iad, iar ostilitatea faţă de imigranţi a constituit un punct al programului său**. Corupţia în sânul partidului a reprezentat şi ea un factor principal în ascensiunea dramatică a Mişcării Sociale Italiene (MSI) la alegerile locale din 1993 şi cele legislative din 1994, deşi încercarea partidului de a-şi prezenta o imagine mai puţin fascistă a jucat şi ea un rol important (a contribuit la includerea sa în coaliţia Forza Italia).

Le Pen a câştigat **14,4%** din voturi la alegerile prezidenţiale din Franţa care au avut loc în **1988**, iar la alegerile legislative din **1993**, Frontul Naţional a câştigat **12,5%** din voturi, **însă nici un loc în Parlament**. La alegerile prezidenţiale din **2002**, Jean Marie Le Pen a bulversat întreaga Europă, ajungând pe locul doi în cel de-al doilea tur de scrutin din 5 mai, reuşind să obţină **17,79%** din voturi. El a fost înfrânt de Jacques Chirac, care a obţinut 82,21% din voturi, în care au fost incluse şi opţiunile forţate de împrejurări ale socialiştilor şi comuniştilor francezi.

S-a repetat, în formă specifică, şi în Franţa situaţia ultimelor alegeri prezidenţiale din România când, în faţa ascensiunii spectaculoase a lui Corneliu Vadim Tudor, liderul Partidului România Mare, partidele defunctei Convenţii Democratice – P.C.,Ţ.-c.d., P.N.L., P.D. şi U.D.M.R. – au votat în favoarea lui Ion Iliescu, "cripto-comunistul" huiduit timp de un deceniu de către aşa-zisele "forţe democratice".

Jean Marie Le Pen a stârnit stupoare şi a aruncat un val de puternică îngrijorare asupra şanselor integrării Europei, atunci când a făcut cunoscut întregii lumi **programul său politic, ce prevede scoaterea Franţei din Uniunea Europeană, renunţarea la moneda unică Euro şi reintroducerea monedei naţionale**. Acest program de "extremă dreaptă" **nu se situează departe de programul Partidului Conservator din Marea Britanie.**

Idei similare cu cele enunţate de Jean Marie Le Pen s-au făcut auzite şi în Germania, Austria, Italia şi Suedia, ţări în care există forţe extremiste de dreapta puternice.

Mass-media din S.U.A. i-a făcut o popularizare ieşită din comun liderului extremei drepte franceze. **Ieşirea Franţei din Uniunea Europeană ar însemna prăbuşirea întregului edificiu al integrării Europei, ceea ce ar reprezenta un câştig strategic imens pentru S.U.A.**, în demersurile sale de dominaţie a lumii. Iată un motiv temeinic pentru care, pe căi subterane, în care este maestră, **S.U.A. ar putea sprijini partidele de extremă dreaptă din Europa să acceadă la putere, în anii viitori**.

La alegerile generale din **Austria** din anul **1998, FPO a ieşit învingător devenind partid de guvernământ**, fapt ce a stârnit o adevărată furtună în cadrul Uniunii Europene şi a generat represalii împotriva Vienei. Voturile obţinut de **Partidul Republican German** s-au ridicat la **7,1%** la alegerile din **1993**, de la Hessen, în felul acesta partidul beneficiind de locuri atât în Parlamentul European, cât şi în parlamentele landurilor (plus un deputat în Bundestag, retras din Partidul Democrat Creştin), **Liga Nordică** a câştigat **8,7%** din voturile acordate la nivel naţional în alegerile din 1992, deşi voturile sale au scăzut uşor în 1994, ea rămânând o forţă majoră în nordul ţării.

Liderul MSI, Gianfranco Fini şi nepoata lui Mussolini, **Alessandra Mussolini**, au câştigat **46,9%** şi respectiv **44,4%** din voturi la alegerile pentru primari, în **1993**, de la Roma şi Napoli. **Mai mult ca oriunde în Europa de Vest, neofascismul italian este în ascensiune, având şi sprijinul C.I.A., vizând printre altele subminarea Uniunii Europene şi a procesului de lărgire a acesteia.** Victoria lui Silvio Berlusconi din 2001 se înscrie pe această linie şi s-a bucurat de multă simpatie la Washington.

Libertatea violenţei

Un interes deosebit au stârnit **în ultimii ani atacurile fizice, deseori comise de tineri purtând însemne fasciste, împotriva unor comunităţi etnice sau a unor ţinte ce ţin de ele**. Acestea pot fi **pe scară relativ mare**, ca în Germania, la Rostock şi Hoyerswerda, sau pot fi **comise de grupuri mai mici**, chiar de indivizi care nu aparţin neapărat unor partide, cum este cazul majorităţii actelor de violenţă rasială din Marea Britanie. De asemenea, merită reţinute la acest capitol şi **cazurile de violenţă simbolică**, în cea mai mare parte atacuri asupra unor obiective evreieşti, cum ar fi cimitirul din Carpentras în 1990. În acest caz, scopul principal nu este acela de a răni sau ucide, ci mai degrabă, acela de a intimida comunitatea evreiască.

Statisticile arată că **numărul atacurilor rasiale creşte rapid pe cuprinsul Europei**. Oficiul German pentru Apărarea Constituţiei a raportat că numărul incidentelor violente de extremă-dreaptă a crescut de la 1.483 în 1991 la 2.506 în 1992, incluzând 697 cazuri de incendieri. Numărul victimelor a crescut de la 3 la 17, iar al răniţilor grav de la 449 la 687. În Marea Britanie, numărul incidentelor rasiale înregistrate aproape s-a **dublat** între 1987-1992, de la 4.353 de cazuri la 7.793. Unele estimări ale grupurilor antirasiale indică un număr de atacuri mult mai mare. **Există, de asemenea, o mare posibilitate de creştere a atacurilor teroriste îndreptate împotriva opozanţilor politici şi ai statului.** Este cert faptul că unele grupuri din Germania urmează tactica stângii radicale din anii ‘70 şi ‘80 şi întocmesc liste ale obiectivelor. În Austria, au început deja **atacurile cu bombe** comise de neonazişti.

O altă dimensiune a recrudescenţei fasciste şi rasiste este **răspândirea propagandei scrise**. S-a răspândit un volum surprinzător de astfel de materiale, în special începând cu anii ‘80. În Germania, de exemplu, unele din publicaţiile principale ale acestor grupări se vând în mod regulat în peste 100.000 exemplare. Propaganda pe teme specifice, în special negarea holocaustului, a circulat şi ea în cantităţi mari. Istoria a demonstrat că **între fascism şi rasism există o legătură organică**. Manifestările neofasciste din Europa de Vest îmbracă şi puternice forme rasiale, în condiţiile în care **în statele Uniunii Europene există peste 15.000.000 de musulmani**.

Germania – ţară de azil ?

Majoritatea analizelor privind **reînvierea grupărilor fasciste şi rasiste** au avut în centrul lor **cauze socio-economice specifice**. Studiile cu tentă de stânga găsesc paralele între **criza capitalistă** de după anii ’70 şi cea din perioada interbelică. Cu toate acestea, cei mai mulţi comentatori s-au

concentrat asupra unor factori mai specifici, cum ar fi **şomajul** şi **imigrarea** de care Europa, în ansamblul ei, nu va scăpa niciodată. Teama de imigranţii din lumea islamică s-a amplificat enorm în urma atentatelor din 11 septembrie 2001 împotriva S.U.A.

În majoritatea ţărilor europene s-au înregistrat creşteri semni-ficative ale ratei şomajului, în special începând cu anii ’90. În anul 2002, **Uniunea Europeană** se înregistrează cu peste **16.000.000 de şomeri**. În **Italia**, ostilitatea faţă de corupţia guvernului central a constituit un factor-cheie în ascensiunea Ligii Nordice, însă este important de reţinut şi **începutul brusc al recesiunii**, în special în industria crucială a automobilelor din nordul ţării. **Nivelul ridicat al şomajului în fosta Germanie de Est** pare un factor deosebit de important în nemulţumirile actuale.

Sosirea unui mare număr de azilanţi în Germania a fost cu siguranţă un catalizator important pentru activitatea grupărilor fasciste şi rasiste. O.E.C.D. a anunţat că, **în 1992, au cerut azil în Germania 438.191 de persoane, adică 72% din cei care au cerut azil în ţări vest-europene**. Izbucnirile violente din fosta R.D. Germană sunt, în cea mai mare parte, localizate în oraşe unde există cămine şi comunităţi de imigranţi. Aceasta poate să fi produs, la rândul ei, un efect de demonstraţie, respectiv încurajarea violenţei rasiale în alte părţi ale Europei.

Teama de străini

Când analizăm atitudinile celor care votează pentru sau devin membri activi ai grupărilor fasciste şi rasiste este important să ne întrebăm ce anume determină acest fenomen. Una din cauze poate fi **tradiţia**. Altfel exprimat, puternice opinii rasiste au existat în Franţa şi înainte de ascensiunea Frontului Naţional. De asemenea, italienii din nord au nutrit un îndelungat sentiment de ostilitate faţă de guvernul central. Este important să nu pornim de la ideea că recent a existat o schimbare atitudinală majoră şi nu una a formelor deschise de activitate politică. Relaţia dintre convingerea politică şi acţiune este complexă.

În ansamblu, dovezile par să indice că, **în ţările vest-europene, toleranţa rasială a crescut în timpul ultimei generaţii, dar se menţin şi importante subculturi fascisto-rasiste, cu posibilităţi de creştere în viitor**. Cu toate acestea, nu este uşor să dai răspuns întrebărilor referitoare la amploarea rasismului şi există indicii că oamenii sunt dispuşi să accepte factori atitudinali nelegitimi, cum ar fi antisemitismul.

Politica dusă de Israel faţă de populaţia arabă pales-tiniană şi acţiunile militare barbare ale armatei israeliene des-făşurate în

văzul întregii lumi au alimentat sentimente anti-semite la scară globală.

Există tendinţa de a vorbi în termeni surogat, ceea ce complică şi mai mult analiza sondajelor. Spre exemplu, o persoană care declară că principalele probleme ale zilei sunt *“şomajul”* şi *“legea şi ordinea”* este posibil să vrea să spună chiar acest lucru. Pe de altă parte, s-ar putea ca ei să spună, de fapt, că locurile de muncă ale albilor sunt luate de negri şi că negrii sunt criminali din naştere. Dată fiind creşterea generală a şomajului şi a crimelor violente în ultimii ani este posibil ca asemenea vederi să devină mai degrabă din ce în ce mai generale, decât să se răărească. Într-adevăr, este foarte important să nu ne lăsăm orbiţi de “corectitudinea politică”, încât să pretindem că anumite tipuri de infracţiuni sensibile pentru opinia publică au legătură directă cu comunităţile etnice – cum sunt, de pildă, cele legate de traficul de droguri. Statisticile întocmite de Biroul German Federal pentru Infracţiuni arată că aproximativ 30% din crimele înregistrate sunt comise de străini. De reţinut că aici sunt incluse şi infracţiuni ca intrarea ilegală în ţară sau şederea ilegală, în care s-au remarcat şi românii. Şeful poliţiei din Berlin declara, la sfârşitul anului **1998**, că **străinii din Berlin reprezentau 10% din populaţie şi 29% din persoanele condamnate. El a previzionat un val de crime în Europa în cursul următorilor ani, ceea ce s-a şi confirmat**.

Totodată, este la fel de important să fim conştienţi de un posibil **sindrom al majorităţii dislocate**, adică sentimentul nutrit de majoritate că se acordă prea multă atenţie nevoilor comunităţilor etnice, care devin tot mai active.

“Aleşii” n-au nici-o vină ?

Există o problemă metodologică specifică ce apare atunci când se analizează motivaţia unor membri mai violenţi ai grupurilor fasciste şi rasiste. Factorii care motivează asemenea membri ai liniei dure trebuie deduşi în mare parte din alte studii. Una din ipoteze este că **persoanele care se angajează în acte violente nutresc un sentiment de ameninţare imensă, căruia aceştia îi dau o dimensiune personală**. Ei doresc să realizeze atât o renaştere socială, cât şi propria lor renaştere, printr-un act de *“purificare”*. Acest sentiment de ameninţare are probabil legătură cu sentimentul de *“privare relativă”*, care a constituit principala teorie care explică mişcările de protest. În special în fosta Germanie de Est s-au produs schimbări rapide în statutul unor grupuri sociale diferite, numărul celor care au pierdut depăşindu-l pe al celor care au avut de câştigat, situaţie care este generală pe tot cuprinsul fostei lumi socialiste. La modul mai general, **în Europa, schimbările sociale au fost, probabil, în mod deosebit ameninţătoare pentru bărbaţi, în**

special pentru tinerii aparţinând clasei muncitoare. De asemenea, se pune şi **problema pierderii unui statut social**, nemaifiind vorba aici doar de simpla teamă de şomaj. Muncitorul care îşi pierde locul de muncă dintr-o oţelărie se va simţi frustrat, chiar dacă va obţine un alt post în sectorul serviciilor.

Cu toate acestea, pare puţin probabil ca un neonazist german adept al liniei dure, activist dispus să comită atentate cu bombe, poate fi înglobat, din punct de vedere psihologic, în aceeaşi categorie cu un pensionar francez în vârstă care votează o dată sau de câteva ori pentru Frontul Naţional. Într-adevăr, indiciile din sondajele de opinie arată că **un alegător tipic al Frontului Naţional nu este nici fascist şi nici neapărat un radical, este însă în mod cert nemulţumit. Principalele temeri sunt legate de imigrare şi efectele ei.** Acestea par că transcend principalele categorii demografice. Deşi, iniţial, Frontul Naţional se bucura de un sprijin puternic, în special, din partea unor grupuri cum ar fi micii proprietari sau bărbaţii, el a devenit tot mai mult un partid cu membri din toate clasele. În mod similar, studiile recente despre Partidul Republican German au arătat trăsături ale alegătorilor similare, în multe privinţe, cu cele ale creştin-democraţilor.

Pentru unii oameni, motivaţia votului în favoarea partidelor fasciste şi rasiste este ceva mai mult decât simplul gest de protest. Într-adevăr, aceste partide sunt alese probabil de către mulţi alegători mai degrabă prin prisma faptului că **sunt antisistem** sau, de ce nu, o ***“a treia cale”***.

Unii comentatori au încercat, în mod expres, să lege această din urmă tendinţă de ascensiunea grupărilor fasciste şi rasiste, considerându-le drept un răspuns, în special în rândul membrilor bărbaţi ai clasei muncitoare, la o agendă politică nouă.

Argumentele privind “noua cale” constituie un antidot util la tendinţa comună a ştiinţelor sociale de a pune accent mai degrabă pe stabilitate, decât pe flux. **Ele indică o ameninţare la adresa partidelor principale tradiţionale.**

Ascensiunea unei grupări fasciste şi rasiste poate fi influenţată şi de caracteristicile constituţionale ale unui sistem, în special sistemul electoral. **Sistemele de reprezentare proporţională pe liste tind să ajute partidele extremiste.**

Totuşi, sistemul de vot este în mod evident un catalizator, decât o cauză primară. Majoritatea ţărilor europene nu şi-au schimbat recent sistemul electoral. Prin urmare, aceste sisteme nu pot fi folosite pentru a explica ascensiunea neaşteptată a grupărilor fasciste şi rasiste.

Un alt factor favorizant se referă la **ideologia sau programele partidelor principale**. O idee fundamentală care a fost folosită în legătură cu ascensiunea fascismului clasic este “spaţiul politic”. În ce măsură a existat un

gol în spectrul politic pe care să-l umple fascismul? Mai recent, acest argument se putea aplica modului în care principalele partide din Franţa, din anii ‘70 şi ’80, au căpătat un caracter tot mai tehnocratic, preocupându-se de probleme ce ţin de administrarea economiei. Gaullismul clasic a fost un amestec mult mai inteligent, cuprinzând atât naţionalismul, cât şi problemele sociale. Astfel, în anii ’80 s-a deschis calea mişcării de dreapta. **Eşecul înregistrat de politicile tradiţionale de stânga**, ca de pildă naţionalizarea şi majorarea cheltuielilor publice după 1981, a constituit o altă evoluţie notabilă în acest context, care ajută la explicarea motivului datorită căruia Frontul Naţional a câştigat oarecare teren în faţa stângii. **Grupările fasciste şi rasiste tind totodată să obţină sprijin mai mare atunci când partidele tradiţionale nu reuşesc să abordeze problemele majore, care preocupă electoratul**, aşa cum s-a întâmplat la alegerile din Franţa, în 2002. Astfel, un factor care a determinat renaşterea recentă a naţionalismului a fost, aproape în mod cert, **eurofanatismul** contraproductiv din punct de vedere social al unor elite. În mod paradoxal, **europenismul poate fi puternic în rândul grupărilor regionaliste, care urmăresc să depăşească actualele state-naţiuni şi să devină parte componentă a unei Europe noi**. Cu toate acestea, în general, ele nu sunt grupări extremiste, deşi este important de remarcat că a existat un element de “europenism” şi în fascismul clasic.

Un al treilea aspect politic se referă la acţiunile elitelor. **Hitler şi Mussolini au venit la putere**, dintr-un anumit punct de vedere, **din cauza acţiunilor elitelor nefasciste**. Acţiunea acestor grupări rămâne importantă şi astăzi. Spre exemplu, în cursul anilor ’80, fostul preşedinte **Fr.Mitterrand a urmat în mod cinic o politică ce a folosit Frontului Naţional pentru a scinda dreapta**. Atitudine mai generală în Europa, **politicienii tradiţionali, în special cei de dreapta, au oscilat între a ignora grupările fasciste şi rasiste, denunţându-le şi a prelua puncte din programele lor**. În mod evident, cea de-a doua atitudine are două tăişuri. Poate slăbi sprijinul electoral în favoarea acestor grupări, dar poate în acelaşi timp să sporească legitimitatea lor, constituind o adevărată bombă cu explozie întârziată, ca în alegerile din 2002, în Fanţa şi Olanda. Este interesant să ne amintim că atacul cu bombe din 1993, din Solingen, care a ucis 5 turci, a survenit la scurt timp după ce Bundestagul a desfiinţat dreptul automat al refugiaţilor la azil. Aceasta ar putea să ilustreze, pur şi simplu, caracterul aleator al acestor atacuri, însă activităţile unor politicieni germani de frunte pot fi şi ele privite ca încurajând, în anumite cazuri, opinia că *“străinii nu sunt doriţi aici”*. Acesta pare să fi fost, în mod cert, un factor care a contribuit la victoria Partidului Naţional Britanic în Insula Câinilor. Pe parcursul mai multor ani, în Marea Britanie, liderii politici ai Partidului Laburist local şi în special cei ai Partidului Liberal Democrat au

desfăşurat o politică ce a încurajat temerile albilor privind o invazie a imigranţilor. Acţiunile elitelor politice locale au fost importante şi în Dreux, unde Frontul Naţional a reuşit prima victorie importantă în 1983, când partidele tradiţionale de dreapta au hotărât să se înfrunte deschis cu acesta în alegeri.

Presa are şi ea rolul său în stimularea extremismului. În Franţa, de pildă, ziarul *"Le Figaro"* a ajutat la elaborarea unei platforme electorale care a venit în sprijinul Frontului Naţional. Ulterior, şi alte organe de presă au început să sublinieze teme legate de imigrare. În 1994, *"Der Spiegel"* în mod special a jucat, din anumite puncte de vedere, un rol similar în Germania, deşi la sfârşitul anului 1992 a început să adopte o atitudine mult mai ostilă faţă de demonstranţii neofascişti. **Rolul intelectualilor nu trebuie nici el neglijat.** Noua Dreaptă (*Nouvelle Droite*) din Franţa anilor '70 cuprindea o formă sofisticată de fascism, care a atras o atenţie surprinzătoare şi nu întotdeauna ostilă, din partea mass-media. În Germania, *"Historikerstreit"* din anii '80, care încerca să înţeleagă nazismul raportându-l la ascensiunea comunismului sau alte forme de genocid, ca de pildă cel practicat de Pol Pot, aproape în mod cert, au servit parţial la reabilitarea sa.

Caracteristicile grupărilor fasciste şi rasiste

Majoritatea studiilor despre reapariţia grupărilor fasciste şi rasiste nu au în centrul lor caracteristicile intrinsece ale acestora, ceea ce constituie o greşeală. În Germania, există unele indicii că actele de violenţă îndreptate împotriva imigranţilor din fosta R.D.Germană au fost organizate, atât de grupuri care existau de mai mult timp în Germania de Vest, cât şi de lideri noi, care au apărut în mod spontan pe plan local.

Calitatea de lider este importantă, în special pentru prevenirea grupurilor deseori divizate să se scindeze definitiv. Spre exemplu, Le Pen pare să fi fost eficient în păstrarea unităţii partidului său ameninţat de scindare. Este posibil ca unele din gafele sale ulterioare, ca de pildă faptul că în 1987 s-a referit la hocolaust, numindu-l un *"amănunt"* al istoriei, să fi fost o încercare deliberată de a-i satisface pe membrii mai radicali ai partidului şi de a testa reacţiile antisemite în afara cercului naţionalist. Frontul Naţional şi-a elaborat o structură de "front", care a fost eficientă pentru lăgirea sprijinului acordat partidului. În plus, Le Pen a elaborat un program în care punctul principal (imigrarea) este, de obicei, formulat mai degrabă ca temeri fireşti, decât ca ură sau ierarhii rasiale ("noul" rasism). La aceasta, se adaugă alte teme populiste şi unele fasciste mai voalate, cum ar fi ecologia ca problemă "surogat", ce cuprinde şi ameninţarea la adresa identităţii naţionale, atât din interior, cât şi din exterior. **Teama de islamism (cea de-a doua religie în Franţa) este la**

fel de importantă aici.

Pe de altă parte, grupările neofasciste radicale, care tind să fie preocupate în mod vădit de dezbateri ezoterice privind natura fascismului, le-a venit mai greu să obţină o victorie însemnată. Nu trebuie scăpat din vedere că unele dintre ele nu au urmărit să câştige sprijin electoral de masă, de pildă cele care au propovăduit terorismul drept mijloc de răsturnare a sistemului. De asemenea, este important de remarcat că **unele acţiuni teroriste fasciste şi rasiste, în special din Italia, au fost manipulate de forţele "legii şi ordinii"**, pentru propriile lor interese. În mod similar, **grupările care au recurs la formele cele mai brutale de antisemitism nu au manifestat tendinţa de a atrage sprijinul de masă**.

Nu este cazul să se exagereze amploarea renaşterii fenomenului fascist şi rasist, în special când este privit din punct de vedere al rezultatelor electorale, dar nici să se ignore. Partidul Progresist din Norvegia, spre exemplu, a pierdut jumătate din voturi la alegerile generale din 1993, iar Partidul Republican s-a confruntat cu lupte interne. În ultimii 10 ani, numai Frontul Naţional a obţinut în mod constant, la sondaje, aproximativ 10% sau mai mult la alegerile naţionale. **Ziariştii şi grupările evreieşti, în mod deosebit, tind să exagereze problema. Aceştia din urmă se tem că amintirea holocaustului începe să se şteargă, în timp ce criticile la adresa Israelului sporesc aproape zilnic.** Astfel, se crede că, acum, calea este deschisă unui nou antisemitism. **Ziariştii sunt atraşi de "fascism", deoarece oferă imagini palpitante.** Revoltele, tinerii purtând zvastici, precum şi liderii charismatici se conformează "paradigmei vizuale" a ştirilor: necesitatea ca un reportaj să fie însoţit de fotografii bune.

Deşi există semne îngrijorătoare în Europa de Est, în Occident şansele de reapariţie a unor mişări paramilitare de masă, făţiş fasciste, de tip interbelic, par a fi mai mici, dar nu excluse. **Condiţiile sociale şi politice care au favorizat răspândirea fascismului sunt foarte diferite astăzi.** Adăugat la acestea, faptul că moştenirea fascismului ajută la prevenirea reapariţiei sale deschise, nu încape discuţie că fascismul constituie încă un paria politic. Într-adevăr, **grupările antirasiste sunt, de obicei, pornite să-i eticheteze pe oponenţi drept *"fascişti"***, fiind conştienţi că aceasta contribuie la delegitimizarea lor. Termenul *"extremă dreaptă"* se încadrează şi el în această categorie. În *"Le Figaro"* din 28 aprilie 1993, Le Pen susţinea că, în cursul anilor '90, a existat o tendinţă din ce în ce mai puternică de a eticheta partidul său drept o grupare ostracizată.

Jacques Chirac de la... Partidul Franţa Mare

Un fenomen mai recent în Europa Occidentală este **reapariţia partidelor insurgente care sunt dispuse şi capabile să folosească teme populiste**. Cea mai puternică dintre acestea este ostilitatea faţă de grupurile etnice "din afară" (outsiders), însă atacurile la adresa statului, şi în special a conducerii partidelor principale, se amplifică tot mai mult.

Parţial, ca răspuns la aceasta, **liderii politici ai partidelor tradiţionale sunt acum mai dispuşi să flirteze cu temele populiste**. Are loc o pierdere a încrederii în "vechile" ideologii, o lipsă de "idei mari", care se manifestă atât în rândul elitelor, cât şi al maselor. Conducerea politică îşi pierde încrederea în sine, devenind mai mult reactivă, decât proactivă. Spre exemplu, în cursul anului **1991**, principalii doi candidaţi de centru dreapta pentru alegerile prezidenţiale din 1995, **Jacques Chirac şi Valery Giscard D'Estaing, au exploatat sentimentele antiimigraţioniste**. Unul vorbea despre mirosul dezgustător al imigranţilor, în timp ce celălalt vorbea despre necesitatea de a se acorda cetăţenie pe baza *jus sanguinis* şi nu *jus soli*. În timpul referendumului din 1992, privind Tratatul de la Maastricht, J.Chirac în mod notabil nu a adoptat o poziţie fermă în privinţa Uniunii Europene, preferând să se ascundă în spatele unui europenism vag legat de interesele naţionale proprii. La alegerile din anul 2002, democraţia franceză a pierdut un punct preţios.

Tendinţa spre populism se poate vedea şi în politica britanică. Când rasistul **Enoch** Powell a ţinut vestitul său discurs *"al râului de sânge"*, în 1968, a fost demis din "cabinetul fantomă" de către Edward Heath, cu toate că vederile sale se bucurau în mod evident de un sprijin larg. Zece ani mai târziu, răspunsul d-nei Thatcher la indiciile că Frontul Naţional câştiga popularitate a fost acela de a-i încuraja electoratul. Ea s-a arătat dispusă să sprijine un referendum privind Tratatul de la Maastricht. Masele erau chemate să intre în scenă pentru a contrabalansa puterea europenismului promovat de elite şi pierderea identităţii naţionale.

Noua Europă – "Europa fortăreaţă" ?

Un pericol deosebit îl constituie faptul că cel puţin o parte a elitei tradiţionale va încerca să lege viitoarea integrare europeană de viziunea unei *"Europe fortăreţe"* şi va încerca să creeze o nouă identitate europeană, prin sublinierea ameninţărilor externe. Într-adevăr, există deja puternice semne că **Islamul ia locul comunismului, ca noua *"sperietoare"* internă şi externă**, mai ales după atacurile teroriste din S.U.A., de la 11 septembrie 2001. Altă ameninţare care ar putea fi folosită pentru câştigarea spiritului populist este **spectrul noului val de imigrare, atât din Europa de Est, cât şi din Africa de Nord**, unde populaţia creşte cu

rapiditate. Tentaţia Europei fortăreţe este încurajată şi de atitudinea schimbată faţă de S.U.A. Nu se pune numai problema schimbării relaţiilor comerciale şi militare. În Europa de Vest, S.U.A. nu mai sunt acum un model, un vis al viitorului. Într-adevăr, **se face tot mai mult simţită o imagine a Statelor Unite, în special a oraşelor sale, de *iad multicultural***. Spre exemplu, pe coperta revistei *"The Economist"* din 6-12 noiembrie 1993, apare fotografia unui negru bătrân pe fundalul unui oraş devastat, cu titlul *"Oraşul american este un iad"*. **Această imagine este deosebit de puternică, mai ales în Franţa, dar nu şi în România.**

În sfârşit, **există temeri tot mai mari că "exportul" de locuri de muncă către ţări în curs de dezvoltare va lăsa în urmă o Europă cuprinsă de un şomaj de masă, cu multe din oraşele sale devastate de rasism şi privaţiuni**. Spre exemplu, în 1993, într-un raport al Senatului francez, se susţinea că marea parte din şomajul actual din Franţa este rezultatul transferării fabricilor în lumea a treia. Asemenea temeri legate de bunăstarea naţională sporesc, cu certitudine, tendinţa elitelor de a trece la un naţionalism mai tradiţional, în încercarea de a câştiga popularitate.

În urmă cu 150 ani, Karl Marx şi Frederick Engels îşi începeau *"Manifestul Comunist"* cu cuvintele: *"Un spectru bântuie Europa – spectrul comunismului"*. Astăzi spectrul intern este mai degrabă cel al "populismului şi neofascismului". Românii, în sfârşit liberi să se deplaseze în Occident, vor simţi pe propria piele atât efectele manifestărilor grupurilor neofasciste, cât şi a celor rasiste şi populiste. **Euforia intrării în *"paradisul occidental"* se va stinge tot atât de repede pe cât s-a aprins…**

Spectrul fascismului n-a dispărut !

Sărăcia şi privaţiunile sunt principalele cauze ale recrudescenţei extremismului de dreapta şi neofascismului în Europa şi în întreaga lume. Democraţiile din America Latină bat în retragere. **Democraţia**, fie ea şi de tip occidental, **nu este ireversibilă** în raport cu mersul istoriei, aşa cum nu a fost nici socialismul de stat din Europa de Est.

Democraţia poate alterna cu autoritarismul sau chiar neofascismul, probabil unul mai moderat decât nazismul. Istoria nu ar face decât să se repete în forme noi. Printre statele care au trecut de la regimuri politice democratice la sisteme dictatoriale (regale, militare sau fasciste), în perioada interbelică (1919-1939), se numără Italia, Grecia, Germania, Polonia, Ungaria, Bulgaria, România, Iugoslavia şi Argentina. **Nimeni nu poate garanta că, în secolul XXI, democraţia se va universaliza odată cu "globalizarea" preconizată de către S.U.A.** Să nu se uite că, nici în S.U.A.,

democraţia nu a fost şi nici nu este atât de desăvârşită, pe cât o prezintă propaganda oficială din această imensă ţară.

La alegerile prezidenţiale din anul 1964, contracandidatul lui Lyndon Johnson a fost **Barry Goldwater, un fascist notoriu**. Acesta s-a bucurat de sprijinul unor organizaţii fasciste, precum *“John Birch Society”*, *“Minute Man”*, *“Ku Klux Klan”*, care acţionează în S.U.A. şi în anul 2002. Modul cum a ajuns G.W.Bush preşedinte în S.U.A., în anul 2000, a reprezentat o caricatură a democraţiei. **Un preşedinte de extremă dreaptă sau chiar fascist la Casa Albă este o posibilitate ce poate fi luată în calcul, dacă atacurile de tipul celor din 11 septembrie 2001 împotriva S.U.A. se vor repeta.**

În ţările foarte dezvoltate din punct de vedere industrial există o largă bază socială ce poate favoriza apariţia sau recrudescenţa fascismului. Aceasta este **clasa de mijloc**, atât de mult cântată de socio-logii occidentali, majoritară în spaţiul Uniunii Europene, S.U.A. şi Canadei.

Sociologul american Seymur Martin Lipset, unul dintre cei mai reputaţi din lume, în cartea sa de căpătâi *“Political Man. The social bases of politics”* (Omul politic. Bazele sociale ale politicii), apărută în ediţii succesive în 1959, 1960, 1977, 1981 şi 1988, la Editura John Hopkins University Press din Baltimore, Maryland, în capitolul 5 – *“Fascism stânga, dreapta, centru”* (pag.127-179), demonstrează în mod ştiinţific adevărul verificat de istorie, potrivit căruia, **atunci când clasa de mijloc** (micii afacerişti, profesorii, avocaţii, doctorii, fermierii, clericii şi meseriaşii particulari) **este frustrată economic, aceasta se îndreaptă spre fascism**. Teza potrivit căreia fascismul este, în mod cert, o mişcare politică a clasei de mijloc a fost demonstrată, cu prisosinţă, în perioada interbelică în Germania, Italia, Ungaria, Austria şi se confirmă şi în zilele noastre, prin partidele politice de tip neonazist, prezente şi active în tot spaţiul euro-atlantic.

O criză economică profundă în acest spaţiu geopolitic, pe care nimeni nu o poate exclude în totalitate, **poate crea condiţii pentru o puternică recrudescenţă a fascismului**.

Capitolul XII

SPIONAJ, SÂNGE ŞI PETROL

Pericole false şi reale

Marile centre de putere ale lumii dispun de adevărate industrii de propagandă şi influenţare cu ajutorul cărora reuşesc, în mare măsură, să modeleze viziunea despre lume, despre prezent şi viitor, potrivit cu interesele lor strategice. **Se depun eforturi pentru abaterea atenţiei comunităţii internaţionale de la problemele esenţiale**, cum ar fi sărăcia şi subdezvoltarea, decalajul uriaş între Occidentul super-industrializat şi lumea aşa-zisă în curs de dezvoltare, decalaj care continuă să se adâncească, dezechilibrele de ordin ecologic, consumul barbar, iraţional, al resurselor nerecuperabile ale planetei şi altele. Interesele reale care stau la baza dinamicii vieţii internaţionale şi influenţează cursul istoriei sunt ascunse în cascade de falsuri verbale, scrise şi imagologice.

De ani de zile, uriaşul aparat de propagandă şi influenţare psihologică din S.U.A. abureşte Omenirea cu falsuri privind *"pericolele la adresa păcii mondiale"* din partea unor state, precum Cuba, Libia, Irakul, Iranul, Coreea ce Nord, iar până mai ieri şi Serbia, ca şi când acestea s-ar putea măsura cu uriaşa putere militară americană, care a împresurat tot globul.

Din rapoartele anuale ale directorului general al C.I.A., prezentate în faţa Congresului S.U.A., **principalele pericole ce ameninţă Statele Unite** şi "comunitatea internaţională", necesitând eforturi conjugate (sub conducerea americană), **sunt**:

• **crima organizată internaţională** – care manevrează uriaşe sume de bani murdari, cumpără şi vinde stupefiante şi armament, face trafic cu materiale nucleare şi arme de distrugere în masă; aprecierea noastră este că, în pofida oricăror măsuri de combatere, crima organizată internaţională se va extinde şi amplifica în viitor, deoarece este un produs nemijlocit al procesului de globalizare;

• **comerţul cu stupefiante în continuă creştere**; combaterea acestui flagel aduce foarte mult cu lupta lui Don Quijote cu morile de vânt, atâta timp

cât consumul de droguri face parte organică din societatea americană şi vest-europeană super-dezvoltate; nu ai cum să combaţi traficul de stupefiante atâta timp cât, după cum demonstrează Fabrizio Calvi şi Olivier Schmidt în *"Analele spionajului"*, Editura Hachette, Paris (pag.17-25), **cele mai puternice filiere ale traficului de droguri sunt patronate de C.I.A. şi armata americană**;

• **terorismul**; prezent în întreaga istorie a Omenirii, acest fenomen nu poate fi eradicat; acesta va continua să se amplifice şi să se diversifice, ca expresie a strategiei ripostei asimetrice a celor săraci pentru a-şi apăra fiinţa naţională (vezi poporul palestinian), credinţa şi resursele de care mai dispun (fundamentalismul islamic arab);

• **proliferarea nucleară**; este un proces ce poate fi întârziat, dar nu oprit; în ziua în care Germania şi Japonia vor hotărî să se înarmeze nuclear (iar ziua aceea nu poate fi amânată la infinit), S.U.A. nu vor putea face absolut nimic, tot aşa cum nu a putut preveni înarmarea nucleară a Indiei şi Pakistanului, în 1998.

Toate aceste fenomene, deşi reale şi dăunătoare, sunt totuşi marginale comparativ cu pericolele reale care ameninţă pacea lumii, dar care sunt ascunse, acţionând în subteran. Între declaraţiile oficiale ale guvernelor, din marile centre de putere, şi scopurile reale urmărite, deosebirile sunt ca de la cer la pământ.

Altele sunt **pericolele reale care ameninţă pacea şi securitatea Omenirii la începutul secolului XXI**, printre care amintim:

• **catastrofala inegalitate** între cei bogaţi şi cei săraci şi modul total inechitabil de repartiţie şi consum a resurselor planetei;

• **dezechilibrul în raportul de forţe economic şi militar**, apărut în lume ca urmare a colapsului socialismului de stat din Europa de Est;

• **hegemonia militară şi unilateralismul în politica externă a S.U.A.**, care, în ultimii 13 ani, a continuat, de una singură, cursa înarmărilor, rezultând un decalaj militar imens, atât în raportul dintre Statele Unite şi aliaţii lor din N.A.T.O., cât şi faţă de adversarii potenţiali, precum Rusia şi China.

SUA se cred… leul din junglă !

Comportamentul S.U.A. de după evenimentele de la 11 septembrie 2001, precum **şi declaraţiile** din prima jumătate a anului 2002 ale **preşedintelui George W.Bush riscă să transforme lumea contemporană într-o adevărată junglă**. Niciodată în istoria modernă a lumii, un şef de stat nu şi-a permis să-şi îndemne în mod public serviciile de spionaj şi diversiune să răstoarne şi să asasineze un alt şef de stat, aşa cum a procedat preşedintele S.U.A., G.W. Bush în iunie 2002, referindu-se la preşedintele Irakului,Saddam

Hussein.

La fel de gravă este şi intenţia preşedintelui S.U.A. de a ordona lovituri preventive împotriva unor state care "sprijină" terorismul internaţional. Aceasta ar însemna suprimarea Cartei O.N.U. şi a oricăror norme de drept internaţional.

Între 1948-1953, I.V.Stalin a avut relaţii extrem de încordate cu I.B.Tito, dar nu a îndemnat niciodată, în mod public, la asasinarea acestuia şi nici la invadarea Iugoslaviei, deşi probabil că a urmărit aceste lucruri.

Dacă **preşedintele S.U.A.**, care **are prerogative imperiale**, putând angaja după voie armata americană în războaie în afara teritoriului S.U.A., îşi va pune în aplicare ameninţările, atunci, în baza dreptului natural, orice stat vizat ar putea la rândul său să atenteze la viaţa şefului statului american şi să lovească teritoriul S.U.A., preventiv sau ca măsură de represalii.

O politică externă americană de tipul celei formulate de preşedintele G.W. Bush în contextul "războiului împotriva terorismului internaţional" ar fi **de natură să provoace**, în mod incontestabil, **noi acţiuni de amploarea celor de la 11 septembrie 2001, împotriva S.U.A.**

Antiterorismul – Războiul pentru resursele planetei

Dimensiunea fundamentală a epocii contemporane, în contextul aşa-zisei globalizări, este războiul pentru resursele planetei şi în primul rând pentru cele de hidrocarburi.

Acesta se derulează sub paravanul luptei împotriva terorismului, pentru "combaterea" traficului de droguri, pentru "drepturile omului" şi toată gama de sloganuri cu care este intoxicată opinia publică mondială. Rezervele mondiale de hidrocarburi sunt tot mai puţine, iar Occidentul, cu tot potenţialul său ştiinţific, nu a găsit încă un înlocuitor optim.

S.U.A. şi aliaţii lor occidentali îşi aduc aminte cu groază de toamna anului **1973**, când, în contextul războiului arabo-israelian izbucnit la 6 octombrie, ţările arabe au utilizat ***"arma petrolului"*** împotriva statelor occidentale sprijinitoare ale Israelului. Producţia de petrol a scăzut cu **70%**, iar preţurile au crescut cu **120%**. Economiile statelor vestice au fost puternic zdruncinate. S.U.A. au fost obligate să se implice în negocieri în mod decisiv, ajungându-se la acordul de la **Camp David**, din septembrie 1978, şi la retragerea totală a Israelului din Peninsula Sinai. **Pentru ca arabii să nu mai poată utiliza arma petrolului împotriva lumii occidentale**, în urma războiului din Golful Persic, orchestrat de serviciile de spionaj americane şi britanice, **S.U.A. au ocupat militar Arabia Saudită şi statele mici din Golful Persic. Irakul a fost adus în stare de faliment**, acesta având de plătit circa **100** miliarde

dolari din care **40,9** miliarde unor state arabe, iar **60** miliarde statelor occidentale şi Rusiei.

Ameninţările preşedintelui G.W.Bush că va ataca Irakul şi-l va înlătura de la putere, inclusiv prin asasinat, pe Saddam Hussein, făcute în repetate rânduri, trebuie luate foarte în serios. Acest lucru este posibil oricând, dar motivul real al unui asemenea atac nu este faptul că Saddam Hussein ar sprijini terorismul internaţional sau ar fabrica "arme de nimicire în masă". Acestea sunt simple pretexte. **Ura americanilor împotriva preşedintelui Irakului are cu totul alte motive.**

Saddam Hussein este "vinovat" de faptul că a dat afară din Irak cinci mari companii petrolifere trans-frontaliere, care controlau majoritatea acţiunilor Companiei Irakiene a Petrolului, respectiv *B.P., Shell, Total, Exxon* şi *Mobil-Oil*.

Familia Bush, de miliardari petrolişti, a fost puternic lovită în interese. Prin înlăturarea lui Saddam Hussein, Washingtonul speră ca marile companii americane de petrol să revină în Irak. Acesta este tot "secretul" urii guvernanţilor americani împotriva preşedintelui irakian…

În anii viitori, indiferent cine se va afla la Casa Albă, **americanii vor "descoperi" organizaţii şi conspiraţii teroriste, precum şi alte "crime organizate" cu precădere în statele lumii musulmane şi din America Latină, bogate în petrol.**

Marele Conflict – pregătit cu grijă…

După dezmembrarea U.R.S.S., marile companii petrolifere americane şi-au îndreptat atenţia asupra resurselor de petrol şi gaze din **bazinul Mării Caspice**, apreciate printre cele mai mari din lume. **Intervenţia militară din Afganistan** declanşată la 7 octombrie 2001 **a vizat**, în principal, **apropierea de aceste resurse**.

În planurile sale strategice de luare sub control a zonei Mării Caspice şi a Asiei Centrale, **S.U.A. au în vedere eliminarea prezenţei ruseşti în regiunea Caucazului**. În acest scop, **în cooperare cu Turcia şi Arabia Saudită, C.I.A. a sprijinit intens revolta cecenilor împotriva Rusiei**. Teroriştii ceceni care aruncă în aer blocuri de locuinţe la Moscova sunt numiţi la Washington cu nobilul titlu de *"luptători pentru libertate"*.

Pentru a pătrunde în Caucaz şi bazinul Mării Caspice, S.U.A. depun **eforturi subterane intense**, prin intermediul C.I.A., **în scopul înjghebării unei organizaţii de securitate** din care să facă parte **Georgia, Ucraina, Azerbaidjan, Uzbekistan şi Republica Moldova (G.U.U.A.M.)**, drept contrapondere la Comunitatea Statelor Independente. O asemenea organizaţie

de securitate **ar permite S.U.A. să dizloce trupe în Georgia şi Azerbaidjan**, obiectiv strategic urmărit insistent de Washington după anul 1991 încoace. Iată cum urmăresc americanii să prindă Rusia într-un cleşte strategic, prin extinderea N.A.T.O. de la Marea Baltică la Marea Neagră şi înfiinţarea, între Marea Neagră şi Uzbekistan, a organizaţiei militare de securitate –G.U.U.A.M.

Interesul pentru această zonă va creşte şi mai mult, datorită faptului că, **recent, în Kazahstan, au fost descoperite imense rezerve de petrol**.

Uniunea Europeană are şi ea mari interese în zonă, care nu se conjugă cu cele americane. S.U.A. ar dori să construiască mari conducte care să lege rezervele de petrol din zona Mării Caspice cu Oceanul Indian, trecând prin Afganistan şi Pakistan. Uniunea Europeană vrea ca magistralele de petrol şi gaze din zona Mării Capice şi Asia Centrală să fie orientate spre Europa de Vest. În acest sens, **interesele Uniunii Europene şi ale Federaţiei Ruse coincid**.

Cu acordul Moscovei, până în prezent, la resursele de petrol ale Mării Caspice au pătruns societăţi petroliere din Italia, Franţa, Olanda şi Marea Britanie, în afara celor din Germania, cu care Rusia întreţine relaţii privilegiate.

În Turcia, aliatul fidel al S.U.A., piaţa de gaze este controlată în proporţie de **70%** de ruşi.

Toate conductele de gaze şi petrol din zona Mării Caspice şi Asia Centrală sunt, cel puţin deocamdată, sub controlul Rusiei. **Iranul cooperează cu Rusia şi Uniunea Europeană, fapt pentru care preşedintele G.W.Bush a inclus această ţară**, pe care S.U.A. au pierdut-o în 1979, **în aşa-zisa "Axă a Răului", împreună cu Irakul şi Coreea de Nord**.

Dacă se vor purta frumos cu Rusia, companiile petrolifere americane interesate, precum *Chevron, Exxon, Mobil* şi *Luk Arko*, ar putea spera în construirea unei conducte pe traseul Baku (Azerbaidjan), Tbilisi (Georgia), până în localitatea Geyhan, de pe malul turcesc al Mării Mediterane.

România apără interesele familiei Bush !

România, ţara cu cele mai vechi tradiţii din lume în extragerea şi prelucrarea ţiţeiului, este exclusă de la aceste mari acţiuni. Până în anul 1989, România era pe locul trei (după S.U.A. şi fosta U.R.S.S.) **în producţia de utilaj petrolifer, în construcţia de rafinării şi de conducte**. S-a ales praful de toate, în numele "privatizării" şi trecerii la economia de piaţă !... Uzinele *"1 Mai Ploieşti"* – România erau o marcă recunoscută în toată lumea. Au fost **distruse** în numele eradicării "efectelor comunismului"...

În marele război pentru resursele energetice ale lumii, serviciile de spionaj joacă un rol imens. Nu şi cele ale României, "modelate" după

standarde aşa-zis occidentale de către consilierii veniţi de aiurea. Acestea **trebuie să stea “cuminţi”**, pentru că altfel nu vom mai fi primiţi în N.A.T.O. sau să execute sarcini străine de interesele României.

Am trimis, în schimb, soldaţi români în Afganistan, să moară pentru interesele companiilor petrolifere americane…

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Mareşal viconte Montgomery — *A History of Warfare*, Editura World Publishing Company, New York, 1968

Ronald Seth — *Encyclopedia of Espionage. The Spy's Who's Who*, Editura New English Library, Londra 1972

Peter Wright (fost director adjunct al MI-5) — *Spy Catcher*, Editura William Hein-emann, Australia, 1987

Carl W.Reddel — *Transformation în Russian and Soviet Military History*, Editura U.S.Air Force Academy, Washington, 1990

William R.Keylor — *The Twentieth Century World* – second edition, Editura Oxford University Press, New York, 1992

Edward Pessen — *Losing Our Souls. The American Experience in the Cold War*, Editura Ivan R.Dee, Chicago, 1993

Mark Lloyd — *The Guinness Book of Espionage*, Editura Guinness Publishing, Londra, 1994

Gerhard L.Weinberg — *A World at Arms. A Global History World War II*, Editura Cambridge University Press, New York 1994

Henry Kissinger — *Diplomacy*, Editura Simon Schuster, New York, 1994

Jeffrey T.Richelson — *A Century of Spies. Intelligence in the Twenty Century*, Editura Oxford University Press, New York, 1995

Richard Gid Powers — *The History of American Anticomunism*, Editura The Free Press, New York, 1995

Norman Polmar
Thomas B.Allen — *Spy Book. The Encyclopedia of Espionage*, Editura Greenhill Books, Londra 1997

Richard Nelson — *Permanent Alliance? NATO'S Prague Summit and Beyond, The Atlantic Council of the United States*,

aprilie 2001

Eckhard Lubkemeier *European Security and Defence Policy. A Key Project For European Unification., R.U.S.I. Journal*, Londra, decembrie 2001

Lawrence S.Kaplan *N.A.T.O. Enlargement: The Article 5 Angle*, Georgetown University, Washington 2001

John Warner *The Future of NATO.* The Senate Armed Services Committee, Washington, 28 februarie 2002

Reuniunea ministerială a Consiliului Atlanticului de Nord Reuniunea Grupului de la Vilnius "Primăvara noilor aliaţi" – *Comunicatul Final*, Reykjavik, 14 mai 2002

– *Declaraţia de la Bucureşti*, 27 mai 2002

Reuniunea miniştrilor Apărării N.A.T.O. *Comunicat Final*, Bruxelles, 6 iunie 2002

Paul Dibb *The Future of International Coalitions. How Useful? How Manageable?* Editura The Wash-ington Quarterly, 2002